

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20. července 2016 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Michala Zámečnicka a přísedících Ing. Miloslavy Bartuškové a Mgr. Ing. Lubomíra Dvořáka, **t a k t o:**

Obžalovaný

Kevin Dxxxxx,

narozeného xxxxx, trvale bytem xxxxx, t. č. ve Vazební věznici a Ústavu pro zabezpečovací detenci v Brně,

j e v i n e n , ž e

dne 22.05.2013 v přesně nezjištěné době od 06:57 hodin do asi 12:45 hodin, v rodinném domě v Brně-Ivanovicích, xxxxx, kde byl jako příbuzný několik týdnů na návštěvě u rodiny Hxxxxx, poté, kdy v důsledku osobnostních vlastností, spočívajících v emoční nestabilitě, narcismu, paranoiditě a zvýšené agresivitě, v kombinaci se situačními faktory, jimiž byl tlak okolí na jeho fungování, kterému se necítil schopen trvale dostát, stejně tak se ze situace vyvázat bez ztráty cti rozhodl usmrtit všechny členy hostitelské rodiny jako reprezentantů pro něho frustrujících požadavků vnějšího světa, a v přesně nezjištěném sledu postupně fyzicky napadl nejprve tři z nich, a to

- Martina Hxxxxx, narozeného xxxxx, jemuž v pracovně v přízemí domu přesně nezjištěnými nástroji, a to jednak sečným, jednak bodně řezným, způsobil kromě řezné rány na levém předloktí celkem 29 řezných a sečných ran v oblasti hlavy a krku se zasažením měkkých pokrývek lebních, odlomením zevní vrstvy klenby lební v levé temenní krajině, proniknutím do dutiny lební v temenně týlní krajině vlevo s porušením tvrdé pleny, protětím temenního a týlního laloku mozku vlevo a levé polokoule mozečku s porušením vnitřní vrstvy týlní kosti vlevo, krvácením pod tvrdou a měkkou plenu mozkovou, poraněním krkavice vlevo a hltanu vlevo, v důsledku čehož Martin Hxxxxx na místě zemřel, kdy bezprostřední příčinou jeho smrti bylo sečné poranění mozku a vykrvácení z mnohočetných ran hlavy a krku,
- Veroniku Hxxxxx, narozenou xxxxx, již v posteli v ložnici v 1. patře domu ostrým nástrojem, pravděpodobně kuchyňským nožem o délce čepele 12,3 centimetrů zasadil 17 řezných, sečných a bodně řezných ran do oblasti hlavy a krku, další 3 rány do hrudníku, 2 rány do zad a 5 ran do pravého ramene s poraněním měkkých pokrývek lebních, nářezů a záseků na kostech klenby lební v pravé týlní krajině, s průbodem do dutiny lební v levé přední jámě lební, krvácením pod měkké pleny mozkové, levého čelního laloku mozku, krčních cév, průbodem pravého ramenního kloubu, bodně řeznou ranou 5. krčního obratle s odříznutím části trnového výběžku, krvácením do páteřního kanálu nad tvrdou plenu míšní v oblasti krční páteře, v důsledku čehož Veronika Hxxxxx na místě zemřela, kdy bezprostřední příčinou její smrti bylo vykrvácení z bodně řezné rány krku zasahující velkou krční žílu,
- Filipa Hxxxxx, narozeného xxxxx, jemuž v posteli v podkrovní části pokoje v 1. poschodí domu přesně nezjištěným počtem ostrých nástrojů s vybroušeným břitem (jedním až dvěma), zasadil 11 sečných a řezně sečných ran do oblasti hlavy a krku s roztrhnutím kostí levé poloviny klenby i spodiny lební a levé poloviny krajiny týlní a s rozseknutím čelního laloku levé polokoule mozkové, v důsledku čehož Filip Hxxxxx na místě zemřel, kdy bezprostřední příčinou jeho smrti bylo sečné poranění čelní části levé polokoule mozkové,
- a jako posledního Davida Hxxxxx, narozeného xxxxx, jehož poté, kdy se vrátil domů ze školy, na chodbě v přízemí domu opakovaně udeřil do hlavy nezjištěným předmětem, pravděpodobně kamenem o váze 11,8 kilogramů, čímž mu způsobil tržně zhmožděné rány na rozhraní pravé spánkové a pravé týlní krajiny, tržnou ranu nad levým okem, krevní podlitiny v celé levé polovině obličeje, v oblasti okolí pravého ušního boltce se zlomeninami klenby a spodiny lební v oblasti pravého spánku a pravé střední jámy lební, vícečetná ložiska zhmoždění mozku, otok mozku, krvácení pod tvrdou a měkkou plenu mozkovou, a dále mu zasadil bodně řezným nástrojem, pravděpodobně keramickým nožem o délce čepele 19 centimetrů do oblasti pravého ucha a pravé poloviny krku 6 bodně řezných ran s protnutím pravé krční žíly a tepny, v důsledku čehož David Hxxxxx na místě zemřel,

t e d y

jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, takový čin spáchal na více osobách a zvláště surovým způsobem,

t í m s p á c h a l

zločin vraždy podle § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno a), písmeno i) trestního zákoníku.

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 54 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku k **v ý j i m e č n ě m u t r e s t u o d n ě t í s v o b o d y n a d o ž i v o t í .**

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se zařazuje pro výkon uloženého trestu do **v ě z n i c e s e z v ý š e n o u o s t r a h o u .**

Podle § 100 odstavec 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému Kevinu Dxxxxx **u k l á d á z a b e z p e č o v a c í d e t e n c e .**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené Mgr. Emílii Hxxxxx, nar. xxxxx, bytem xxxxx, nemajetkovou újmu ve výši 240.000,- Kč a poškozené Katerině Bxxxxx-Sxxxxx, nar. xxxxx, bytem xxxxx, nemajetkovou újmu ve výši 175.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu Mgr. Emília Hxxxxx, nar. xxxxx a Katerina Bxxxxx-Sxxxxx, nar. xxxxx, odkazují se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Na základě dokazování, provedeného v hlavním líčení, vzal soud za prokázané, že se skutkový děj odehrál tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. K závěru soud dospěl zejména na základě svědeckých výpovědí, na základě znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, z oboru genetika, odvětví forenzní statistika, a z listinných důkazů, založených ve spise, zejména z protokolu o ohledání místa činu, z fotodokumentace, z odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví metoda pachové identifikace, z odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, z odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví trasologie.

Obžalovaný se k trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, nevyjádřil. Využil svého práva a odmítl vypovídat.

Soud ve věci provedl důkaz řadou svědeckých výpovědí.

Z výpovědi svědka **Kyla Kxxxxx** soud zjistil, že se znal dobře s rodinou Hxxxxx ještě před tím, než k nim přijel obžalovaný. Hrál s nimi v kapele. Po příjezdu obžalovaného do České republiky jej rodina poprosila, zda by nepomohl obžalovanému s hledáním práce, protože byl učitelem, a obžalovaný by se také mohl stát učitelem. O obžalovaném slyšel poprvé až po jeho příjezdu do České republiky, od Hxxxxx věděl, že jezdili do Spojených států, ale neříkali za kým ani proč. Co bylo důvodem jeho návštěvy a pobytu v České republice, se od Hxxxxx nedozvěděl. Vztahy mezi obžalovaným a rodinou Hxxxxx byly bez větších problémů, nic zvláštního tam nebylo, nějaké spory se vyskytly, ale jednalo se jenom o drobnosti, když si lidé musí na sebe zvyknout. Svědek se s obžalovaným vídal velmi často, minimálně každý druhý den. Chodili spolu do města, představil ho svým studentům, aby si mohl najít práci. Společně s Hxxxxx svědek hrával v kapele Ukulele orchestra jako Brno, takže se vídali minimálně třikrát týdně, díky tomu se vídal často i s obžalovaným. David a Filip Hxxxxx se obžalovanému hodně věnovali, byli s ním pořád, předstatovali ho svým přátelům. Filip Hxxxxx si však stěžoval, že Kevin je nespolehlivý, nedá se s ním na ničem domluvit, například ho někam pozvali a on nedorazil. I svědek Kxxxxx s ním měl stejnou zkušenost. Sám svědek se s obžalovaným bavil, proč odjel z USA, slyšel, že měl těžké období a potřeboval ze Států vypadnout. O žádných problémech ve Spojených státech se nezmiňoval. Jinak byl velmi sympatický, otevřený, párkrát s ním byl svědek i běhat. Svědek se snažil v první fázi jeho pobytu zajistit obžalovanému práci, nechal ho učit pár hodin na Veterinární a farmaceutické univerzitě, aby si to mohl vyzkoušet. Obžalovaný však byl nespolehlivý, něco sliboval a pak to nesplnil. Na univerzitě byl pouze párkrát. V den, kdy odcestoval, měl obžalovaný opět přijít na univerzitu, svědek jej chtěl představit dalším studentům. Proto jej večer předtím kontaktoval pomocí SMS, zda přijde, protože na něj nebyl spoleh. Druhý den ráno mu napsal dvě zprávy, kterým svědek moc nerozuměl, ale pochopil, že nepřijde. Ve středu ráno mu svědek zavolal, kdy byl překvapený, že je obžalovaný vzhůru, hlas byl normální, ale obsah hovoru byl zvláštní, říkal, že se asi bude muset vrátit do Ameriky, pak že ještě musí něco vyřídit a že by mohl mít další hodiny angličtiny, což nedávalo smysl. Pak si psali SMS zprávy. Dne 22. 5. 2013 v 8.33 hodin napsal obžalovaný zprávu ve znění: „Každopádně můžu přijít o trochu později, dělám nějaké věci pro Hxxxxx, upřímně, chlape, možná se budu muset vrátit do Států zítra nebo za pár dnů, tam se objevily nějaké obrovské věci“. Odpoledne v 15.14 hodin pak poslal obžalovaný svědkovi další SMS zprávu ve znění: „David mi nechal vzkaz, že odjeli do Vídně (já jedu s nimi?), ale všichni byli pryč dnes ráno, takže já jsem na cestě do Vídně. Díky za všechno, cos mi udělal, v případě, že už tě nikdy neuvídím.“ Obsah SMS zpráv nedával svědkovi smysl, když jednou větou řekl něco, co druhou větou popřel nebo řekl proti tomu. V každém případě svědek z toho pochopil, že na vyučování nepřijde a že se bude muset vrátit do USA. Pokud se týká samotného telefonického hovoru, tak ten byl úplně běžný, na obžalovaném svědek po hlase nic nepozoroval, hovor byl pravděpodobně zevnitř budovy, neboť neslyšel žádné jiné zvuky.

Z výpovědi svědkyně **Dany Hxxxxx** soud zjistil, že v rodině Hxxxxx v jejich domě pravidelně 1x týdně uklízela. V roce 2013 byly pravidelnými uklízacími dny středy. S obžalovaným se poprvé viděla týden před předmětnou událostí, kdy je seznámil pan Hxxxxx. Sděлил jí, že se jedná o příbuzného z USA, který je u nich na návštěvě, snaží se najít sám sebe, nemá moc peněz, snaží se vyučovat angličtinu a chodí běhat a cvičit do posilovny. O tom, že by měli spolu nějaké konflikty, se Martin Hxxxxx nezmiňoval. S obžalovaným se tedy viděla poprvé až týden před předmětnou událostí,

předtím dvě středy neuklízela, neboť jí paní Hxxxxx napsala, že nemá chodit. Kdy přesně se obžalovaný k rodině přistěhoval, jí není známo. Předmětný den, tedy ve středu 22. 5. 2013, byla svědkyně s paní Hxxxxx mailem domluvená na 11. hodinu. Přijela krátce před 11. hodinou před dům, bylo jí divné, že jsou venku obě auta, neboť paní Hxxxxx učila ve škole. Odemkla si, neboť měla vlastní klíč. Vešla za vstupní dveře do předsíňky, a dále už nebyla vpuštěna. Po vstupu se začala vyzouvat, což jí trvalo tak jednu až dvě minutky, když přišel obžalovaný a začal jí anglicky vysvětlovat, že paní Hxxxxx není doma a že se neuklízí. Svědkyně anglicky moc neumí, a tak mu lámaně sdělovala, že jí paní Hxxxxx napsala, že má přijít. On si však stoupl do dveří v předsínce a zabránil jí v dalším vstupu do domu. Tak se tedy svědkyně obula a vyšla ven. V autě pak zatelefonovala paní Hxxxxx i panu Hxxxxx, ale nikdo telefony nebral, i když vyzváněly. Obžalovaný za ní znovu přišel a zopakoval jí, že Viky (Veronika Hxxxxx) je pryč a že se neuklízí. Svědkyně si vzpomněla, že má kamarádku, která mluví dobře anglicky, proto jí zavolala, a prostřednictvím této kamarádky s obžalovaným komunikovala. Takto se dozvěděla, že nemá uklízet, že paní Hxxxxx přijde později, mezi 16. – 17. hodinou, proto to ukončila a odjela. Snažila se pak volat i večer, ale to už telefony nezvonily. Když vstoupila do budovy, tak nahlas pozdravila. V budově bylo ticho, nic tam nehrálo. Když k ní přiběhl obžalovaný, tak měl zpoceně čelo, na sobě měl kraťasy, ale nebyl rozrušený, neměl žádné šrámy, nebyl nijak nepřijemný, nic zvláštního se na něm nedalo pozorovat. Svědkyně si pak nebyla schopna přesně vybavit, odkud obžalovaný přišel, když v přípravném řízení uváděla, že přišel z kuchyňské části v přízemí, v řízení před soudem pak uváděla, že přišel zeshora po schodech. Pan Hxxxxx věděl, že chodívá uklízet ve středu a když bylo potřeba, paní Hxxxxx zavolala, že úklid bude jiný den, a tak se operativně udělal jiný den. Panu Hxxxxx to bylo jedno. O úklid se nestaral, to domlouvala vždy paní Hxxxxx. Dopoledne v domě býval starší syn, který studoval vysokou školu, Hxxxxx tam bývali velice málo. Když uklízela svědkyně odpoledne, tak býval doma i mladší syn. O ostatních členech rodiny se obžalovaný při konverzaci se svědkyní nezmiňoval, uvedl, že jsou pryč.

Z výpovědi svědkyně **Jany Nxxxxx** soud zjistil, že byla přítelkyní Filipa Hxxxxx. Rodinu Hxxxxx tak znala, znala i obžalovaného, a to od 30. dubna 2013, ode dne, kdy přijel do Brna. Přijel Českou republiku poznat, pracovat tady, navštívit rodinu. Tyto informace se dozvěděla jak od svého přítele Filipa, tak od obžalovaného. Mezi obžalovaným a rodinou byly nějaké malé konflikty, ale nejednalo se o nic významného, jednalo se o běžné třenice při vzájemném soužití. Rodina Hxxxxx měla obžalovaného ráda, nic závažného mu nevytýkali. Předmětného dne 22. 5. 2013 byla v domě, když u Hxxxxx přespala, spala v pokoji s Filipem. Ráno vstala, šla do koupelny, kde potkala Kevina. Pak se šla rozloučit s Filipem, po cestě potkala i Davida, jak šel do koupelny, a zhruba v 6.55 hodin odcházela z domu, protože v 7.02 hodin jí jel autobus. S obžalovaným se toho dne ráno pouze pozdravila, nic zvláštního na něm nepozorovala. Nebylo to poprvé, co u Hxxxxx přespala. S obžalovaným se ale v brzkých ranních hodinách nikdy nepotkala, pouze jednou, a to v tomto případě. Když se vrátila k Filipovi do pokoje se s ním rozloučit, tak ten nespál, ale nevstával. Když měl školu, tak vstával brzo, když měl čas pro sebe, tak vstával až kolem půl jedenácté. V předmětný den měl v plánu odpočívat, protože šli spolu spát až o půl třetí ráno. Program Filipa býval dosti nahodilý s výjimkou středy, kdy měl zkoušky v Ukulele orchestra, a pak pátek, sobota, někdy i neděle, kdy bývaly koncerty, ale nejednalo se o každý víkend. Večer předtím obžalovaného v domě nejspíš

nepotkala, zda věděl, že tam spí, jí není známo. Kromě Filipa, Davida a obžalovaného nikoho dalšího ráno v domě nepotkala. Během dne se pak snažila svědkyně Filipa kontaktovat, a to SMS zprávou, bylo jí však odpovězeno přednastavenou zprávou z nabídky telefonu, něco ve smyslu „teď nemůžu, ozvu se později“, což Filip Hxxxxx nikdy neudělal. Pomocí SMS zprávy ho kontaktovala někdy kolem 11.30 hodiny. Dopoledne byla svědkyně v zaměstnání, pracuje jako učitelka. Pak už Filipa nekontaktovala, protože se měl učit a měl jít na zkoušku. Nikoho z rodiny Hxxxxx se během dne pak kontaktovat nepokusila. Na středu neměli žádný program domluvený, na další dny už ano.

Z výpovědi svědkyně **Marie Řxxxxx** soud zjistil, že pracuje jako poštovní doručovatelka a znala i rodinu Hxxxxx z pracovního kontaktu. Předmětný den 22. 5. 2013 v 8.50 hodin doručovala pro pana Hxxxxx balík a dopis. Viděla, že před domem stojí auta, což nebývalo zvykem, a tak zazvonila. Vždy se pan Hxxxxx ozval nebo otevřel dveře pod schody do rodinného domu. Svědkyně čekala zhruba 2 – 3 minuty, ale nikdo neotevřel, a tak zazvonila znovu a čekala. Chtěla už odejít, když najednou slyšela z pravé strany zvuk, jako když padají tyče. Zavolala tedy „pane Hxxxxx“ a v tom se objevil obžalovaný. Svědkyně anglicky neumí, ale vydedukovala, že jí sděluje, že je tam na návštěvě. Svědkyně mu česky řekla, že má pro pana Hxxxxx zásilky, zda by je nemohl převzít, protože se nejednalo o zásilky do vlastních a rukou, tyto mohl převzít kdokoliv, kdo se na té adrese vyskytoval. Obžalovaný podepsal doklady – doručenkou a papír o převzetí doručených dopisů. Zásilky si převzal do rukou a odešel. Svědkyně jej nikdy předtím neviděla. Její rajón jsou sice Ivanovice, ale v předmětné dny zrovna pracovala na záskok v Řečkovících, a proto dne 22. 5. 2013 šla do svého rajónu po nějakém čase poprvé. Obžalovaný měl zelenou košili, pod tím měl triko. Zda měl dlouhé či krátké kalhoty, si svědkyně nebyla schopna vybavit, neboť spolu mluvili přes plot, který je vysoký asi tak po prsa. Obžalovaný se choval přirozeně, nebyl nervózní či roztěkaný, pouze snad spěchal ve smyslu „honem, honem, převezmu to, jdu pryč“, ale jinak se choval normálně. Svědkyni se zdálo, že ho od něčeho zdržuje. Žádný další pohyb či zvuky nezaslechla, nikoho dalšího neviděla. Obžalovaného poznala v rámci rekognice, ale do 3. 6.2013, kdy byla podrobena rekognici, kauzu v médiích nesledovala.

Z výpovědi svědkyně **Gabriely Oxxxxx** soud zjistil, že byla sousedka a přítelkyně rodiny Hxxxxx a zná i obžalovaného. Rodinu poznala, když se otec Martin a syn Filip stali členy Ukulele orchestra, když členem tohoto orchestru je i její manžel a nevlastní syn. Zhruba dva týdny předtím, než obžalovaný do České republiky přicestoval, se to dozvěděla od Martina Hxxxxx, žádné podrobnosti o něm ale nevěděla. Přijeli 30. 4. večer, kdy u Hxxxxx byla párty. Svědkyně se s obžalovaným bavila, ale nedozvěděla se nic zásadního. Říkal, že shání nějaké doučování angličtiny, a tak mu svědkyně sehnala jednoho žáka, což byl syn její kamarádky, kdy proběhla i nějaká vyučovací hodina, ale kolik, to svědkyni není známo. Hxxxxx neměli s Kevinem žádné spory či nedorozumění, nic zásadního. Pouze Filip s Davidem si stěžovali, že jim zasahuje víc do soukromí, ale nejednalo se o nic výrazného. Martin ani Veronika si pak nestěžovali. Kevina do ničeho netlačili. Svědkyně byla s Martinem Hxxxxx často v kontaktu přes WhatsApp, kdy si posílali fotky a byli prakticky v denním kontaktu. S Veronikou si svědkyně volala, protože ta nebyla na sociálních sítích. Dne 22. května 2013 byla svědkyně opět s Martinem Hxxxxx v kontaktu přes WhatsApp, kdy naposled ještě v 7.31 hodin jí

Martin napsal, svědkyně mu potom v 7.45 hodin poslala další zprávu, ale to již Martin nereagoval. Odmíchl se uprostřed konverzace naprosto překvapivě, nedořešili vůbec nic, neboť konverzace se týkala i problému s počítačem, který svědkyni Martin spravoval. Nikdy se nestalo, že by se Martin Hxxxxx během konverzace odmlčel, přerušil ji a už se k tomu nevrátil. V předmětném období Martin Hxxxxx chvíli nepracoval, často chodil se svědkyní na badminton a býval i dopoledne doma. Veronika chodila do práce. Dne 22. 5. 2013 večer k Oxxxxx přišel souseď, otec Lucie Pxxxxx, že je něco v nepořádku u Hxxxxx. Svědkyně šla s panem Pxxxxx a i s dalšími osobami do domu Hxxxxx, kde to divně zapáchalo. Zápach cítila již kolem 17. hodiny, když se vracela s dcerou ze školky. Kolik přesně lidí vstoupilo dovnitř, neví. Někdo šel do sklepa a zde byla hromada hader, která hořela, a z té hromady hader vypadlo tělo. O koho se jednalo, svědkyně neví, protože obličej neviděla. Ve sklepě se nepohybovala, jen po zahradě. Jakmile z hromady něco vypadlo, už se k této hromadě nikdo nepřibližoval. Svědkyně pak vběhla do domu a snažila se najít někoho z rodiny Hxxxxx. A našla Filipa Hxxxxx v jeho pokoji, ležel v posteli. V pokoji sice bylo přítmi, ale Filip byl evidentně mrtvý, když mu z hlavy něco čouhalo. V domě se svítilo, ale pouze někde. Do domu vstoupila pracovník Martina Hxxxxx, televize byla puštěná, ale v obývacím pokoji se nesvítilo, vířivka byla rozsvícena a zapnutá. Dům prohledávala společně s Lucií Pxxxxx, byly se podívat i do ložnice Hxxxxx a zmátlo je to, že na posteli nebylo nic – žádné peřiny. V domě nezaznamenala žádné známky boje či zápasu, zaujaly ji pouze schody, které byly extrémně čisté. V Martinově pracovně bylo trochu nepořádku, byla poházena, což nebývá, v kuchyni byl nepořádek, což také nebývalo zvykem. Že by někdo vcházel či odcházel z domu Hxxxxx předmětný den, si nevšimla. Z jejich domu do domu Hxxxxx vidět není.

Z výpovědi svědkyně **Lucie Pxxxxx** soud zjistil, že je souseďkou rodiny Hxxxxx. Jejich vztahy byly kamarádké, dobře si rozuměla s rodiči. S obžalovaným se osobně nesetkala. Dne 22. 5. 2013 byla doma. V domě Hxxxxx nezaznamenala nic neobvyklého, rodina Hxxxxx byla živá, muzikální rodina, takže zde nebývalo úplné ticho. Zda byla ten den hudba puštěná, si však nevzpomíná. Během dne pak zaznamenala špatně specifikovatelný zvuk, něco jako skřek, který však okamžitě utichl a nic po něm nenásledovalo. Mohlo se jednat o nápěvek rockové písně, byl to těžko identifikovatelný lidský hlas a jednalo se o mladý hlas. Bylo to v době kolem poledne. Kolem poledne rovněž slyšela rány, jak někdo na zahradě bouchal do boxovacího pytle, který Hxxxxx měli na terase. Nikoho ale toho dne neviděla odcházet nebo přicházet do domu, pohyb na zahradě slyšela, ale nikoho tam nesledovala ani nepozorovala. Na terase měli Hxxxxx zahradní sedačku z ratanu, která byla předmětný den otočená tak, aby nebylo vidět do pracovny Martina Hxxxxx, jinak bývala sedačka otočená jinak. Zda byly zatažené či vytažené žaluzie, si nevzpomíná. Svědkyně se pak kolem 14. hodiny pohybovala na zahradě a nastala exploze a tlaková vlna, která způsobila, že k ní na zahradu přiletěly střepy. Šla se tedy podívat na dům Hxxxxx, ale okna od domu od pokojů byly neporušené, zahlédla pouze rozbité okénko od sklepa. Volala přes plot na Hxxxxx, nikoho však neslyšela, neviděla žádný oheň a nic, co by vyvolávalo bezprostřední ohrožení. Bylo ticho, žádný pohyb nezaznamenala, žádný zápach necítila, nebyla vidět žádná škoda či žádný oheň. Zápach začala cítit až po nějaké době, kdy se jednalo o nspecifikovatelný, silný, štiplavý, chemický zápach, jako když se pálí guma. Večer pak slyšela, jak se otvírají dvířka mezi domem a garáží a viděla, že tam přišlo několik lidí. Potkala i Gabrielu Oxxxxx, viděla, že někdo jde ze sklepa. Když se otevřely dveře, tak se odtamtud vyhnul hustý dým. Když se rozplynul, pak byly vidět deky a příkrývky naházené na hromadě. Lidé, kteří tam

byli, postupně odhazovali hadry na trávu a pod nánosem hader leželo tělo. Napadlo je, zda se nestala nějaká nehoda, tak společně s Gabrielou vběhly do domu a hledaly někoho z Hxxxxx. Dům byl tmavý, nesvítilo se tam, byla puštěna obrazovka od televize. Svědkyně vyšla společně se svědkyní Oxxxxx do prvního patra a v posledním pokoji našla Gabriela Filipa. V ložnici rodičů byly rozházené věci před toaletním stolem, na posteli chyběly peřiny. Schodiště bylo čisté, jako by ho právě někdo vytřel.

Z výpovědi svědka **Libora Pxxxxx** soud zjistil, že byl sousedem rodiny Hxxxxx. Znali se, potkávali se na ulici, trávili spolu Silvestra. Obžalovaného neznal, nebyl mu představen, věděl však, že je u Hxxxxx na návštěvě. Od Martina Hxxxxx se dozvěděl, že měl Kevin nějaké problémy, ale blíže to pak nerozvedl. Proč byl u nich, mu také neřekl. Večer pak byl jednou z osob, která vstoupila do domu Hxxxxx. Když vešli dovnitř, bylo již šero, stmívalo se, svítili si baterkami. Bylo vidět, že v domě něco hoří, něco doutná, tak se domnívali, že to uhasí. Mysleli si, že Hxxxxx nejsou doma. Prošli uličkou kolem garáže a bylo vidět, že to doutná ze sklepa pod garáží. Svědek otevřel dveře a dost se tam kouřilo. Poté byly přineseny hrábě, prodlužovačka a lampa, aby na to bylo dobře vidět. Bylo vidět, že je ve sklepe rozbité okno, zřejmě výbuchem. Rozsvítili si, otevřeli dveře a začali vyhrabávat ven věci. Jeden z lidí se domníval, že v hromadě leží slunečnick, ale bylo to tělo. Když odhrábl svědek první deku, uviděl ruce a hodinky, proto ihned volali policii. Na zahradě ležela destikilová propanbutanová láhev, ale byla studená. Do domu vstoupilo zhruba pět lidí, kromě svědka jeho syn i jeho kamarádi. Před domem stála obě auta, která užívali Martin Hxxxxx a Veronika Hxxxxx. V samotném domě svědek nebyl, již odpoledne cítil zápach, ten byl cítit i na ulici. Myslel si, že někdo něco pálí.

Z výpovědi svědka **Josefa Sxxxxx**, kterou soud za souhlasu stran dle § 211 odst. 1 trestního řádu přečetl, soud zjistil, že pracuje jako taxikář a k výkonu své činnosti používá i vozidlo Fiat Brava, r. z. xxxxx. Dne 22. 5. 2013 stál na stanovišti na Moravském náměstí naproti Katastrálnímu úřadu a přesně v 15.05 hodin za ním přišel zákazník, který chtěl odvézt do Vídně na letiště. Muž mluvil anglicky a s ohledem na to, že svědek neumí dobře anglicky, tak se tam najednou objevila dívka, která mu začala překládat. Svědek muži vysvětlil, že by potřeboval na cestu do Vídně nakoupit dálniční známku a natankovat, s čímž muž souhlasil, a domluvili se na ceně 4.000,- Kč. Muž se ptal, zda může platit v dolarech, na což mu svědek odpověděl, že ne, že chce české koruny a ukázal mu, že si je může v protější bance vyměnit. Muž odešel a vrátil se asi za 5 minut. Svědek mu naložil kufr do auta a vyrazili. Muž měl ještě jedno příruční zavazadlo. Nejprve jel svědek na ulici Opuštěnou, kde u benzinky natankoval, koupil rakouskou dálniční známku. Všiml si, že si zákazník nakoupil pití, přišel k autu a vyjeli na trasu Mikulov – Drassenhofen – Vídeň. V Rakousku za Poysdorfem si udělali přestávku a při této přestávce mu muž zaplatil celou domluvenou částku 4.000,- Kč. Ve Vídni na letišti Schwechat pak svědek muže před odletovou halou vysadil kolem 17.45 hodin, podal mu kufr z auta. Muž mu dal ještě dalších 200,- Kč, rozloučili se a svědek odjel. Muž cestou nijak nespěchal, choval se absolutně klidně. Na oblečení si svědek nevzpomněl. V rámci rekognice svědek označil jako muže, který s ním cestoval z Brna do Vídně, obžalovaného Kevina Dxxxxx.

Z výpovědi svědkyně **Jindřišky Ůxxxxx** soud zjistil, že byla nadřízenou poškozené Veroniky Hxxxxx, když byla zástupkyní ředitele na Základní škole v Brně v ulici Kamenáčky 4, kde poškozená pracovala jako učitelka a výchovná poradkyně. V práci byla naposledy v úterý 21. 5. 2013. Dne 22. 5. 2013 s ní svědkyně v 6.40 hodin telefonovala, když jí Veronika sdělila, že jí není dobře, že má zdravotní potíže a jestli by si mohla vzít jeden den dovolené. Pokud by jí bylo i nadále zle, tak se večer ozve a nechá si napsat pracovní neschopnost. V průběhu dne pak svědkyně ještě Veronice Hxxxxx telefonovala, v 11.10 hodin telefon zvonil, ale nikdo ho nevzal, v 11.26 hodin pak již byl telefon nedostupný. O žádných problémech při soužití s Kevinem Dxxxxx se Veronika Hxxxxx nezmiňovala, pouze uváděla, že poněkud trpí ztrátou soukromí, ale nijak blíže to nespecifikovala.

Další výpovědi pak byly za souhlasu stran dle § 211 odst. 1 trestního řádu přečteny. Z výpovědi svědka **Romana Bxxxxx** soud zjistil, že byl předmětného večera dne 22. 5. 2013 na návštěvě u Oxxxxx. Po 21. hodině pak přišel nějaký soused, že od Hxxxxx je cítit kouř. Svědek se společně s Gabrielou a Andrewem šli k Hxxxxx podívat. Již při příchodu byl cítit zvláštní kouř. Otevřeli branku z ulice a branku v průchodu na zahradu. Na zahradě svědek uviděl ležet plynovou bombu, okénko ze sklepa bylo rozbité a šel z něj mírný kouř. Střepy z okénka byly na zahradě. Od někoho ze sousedů si půjčili baterku, tento soused pak také otevřel dveře do sklepa. Uvnitř ležela hromada hadrů jakoby svázaných, bylo tam pološero. Chtěli tedy hadry vytahat na zahradu a uhasit oheň. Svědek se pak šel podívat k bazénu, když v tom uslyšel, že sousedé, kteří vytažovali hadry ze sklepa, objevili mrtvé tělo mladého kluka. V první chvíli si mysleli, že se jednalo o neštěstí, že v kotelně něco bouchlo. Ještě před příjezdem záchranářů pak vyšla z domu Gabriela Oxxxxx s tím, že v domě je mrtvý Filip. V domě Hxxxxx nějaká světla zahlédl, ale neřešil to, neboť v domě vůbec nebyl.

Z výpovědi svědkyně **Jarmily Bxxxxx** soud zjistil, že rodina Hxxxxx byla známá její rodiny. O tom, že k nim na návštěvu přijel rodinný známý či příbuzný, se dozvěděla od Gabriely Oxxxxx. Od ní se také dozvěděla, že nabízí výuku angličtiny. Svědkyně měla o tyto hodiny zájem, a proto jí paní Oxxxxx poslala kontakt na Kevina. Jednalo se o lekce angličtiny pro syna svědkyně, Oskara. První lekce proběhla dne 8. 5., druhá lekce byla domluvena na den 15. 5. 2013, obě proběhly. Další lekce byla plánována na den 22. 5. Dne 21. 5. 2013 pak svědkyně Kevinovi napsala, že lekce, naplánovaná na den 22. 5., se ruší s tím, že by se mohla konat o víkendu, s čímž Kevin souhlasil, neboť mu to vyhovovalo. Dne 22. 5. 2013 v 10.29 hodin jí nečekaně napsal SMS zprávu, že se bude muset vrátit do Států, a proto lekce musí ukončit.

Z výpovědi svědka **Pavla Čxxxxx** soud zjistil, že byl sousedem Hxxxxx, ale znali se velmi zběžně, nenavštěvovali se, pouze mezi sebou prohodili pár zdvořilostních frází. Dne 22. 5. 2013 odjížděl do práce kolem 7. hodiny a kolem 16. hodiny přijela z práce manželka a zhruba v 16.30 hodin odjeli do Lelekovic. Vrátili se kolem 18. hodiny. Venku byl cítit zápach, jako když se něco pálí, něco hoří. Pak už si svědek vybavil jen příjezd složek záchranného systému.

Z výpovědi svědka **Martina Čxxxxx** soud zjistil, že byl spolužákem Davida Hxxxxx. Dne 22. 5. 2013 s Davidem komunikoval již před příchodem do školy přes facebook. Do školy pak svědek přišel pozdě, až v průběhu druhé vyučovací hodiny. Od Davida se dozvěděl, že je domluvený s Kevinem, že po příchodu ze školy půjdou na workout, což znamená běhání, posilování, boxování. Od Davida se dozvěděl, že ho Kevin učí boxovat a že spolu trénují. Vyučování skončilo v 11.30 hodin, rozešli se před školou a od té doby svědek Davida neviděl. Co měl David předmětný den na sobě, neví. Zda měla rodina nějaké nepřátele, mu není známo.

Z výpovědi svědka **Barbory Mxxxxx** soud zjistil, že je sousedkou Hxxxxx. O příjezdu obžalovaného k Hxxxxx se dozvěděla od Martina Hxxxxx. Ten jí sdělil důvod obžalovaného, kdy v Americe chtěl se vším skoncovat, nevidí tam smysl života, a tak se rozhodl, že pojede do Evropy a dále na východ hledat smysl tady. Dne 22. 5. 2013 v 7 hodin odjela z domu, zpět se vrátila v 10.30 hodin. Doma šla kostýmy a přes hluk šicího stroje nic neslyšela. Ve 12.15 hodin opět odjela a vrátila se až v 19.30 hodin. Všimla si, že se u Hxxxxx svítilo, určitě hrála televize. Do domu nikoho neviděla přicházet ani neviděla nikoho odcházet.

Z výpovědi svědka **Lukáše Mxxxxx** soud zjistil, že předmětného dne byl celý den doma, do 11 hodin spal a po odjezdu matky do práce, svědkyně Barbory Mxxxxx, byl na terase. V této chvíli slyšel z terasy Hxxxxx - jednalo se o dobu mezi půl jednou a jednou - řev jedné osoby. Člověk, který řev vydával, byl hodně rozrušen, projev byl neartikulovaný, jednalo se o pokus o slovo, ale nebylo ničemu rozumět. Svědek zná všechny členy rodiny Hxxxxx, ale dle jeho názoru to nebyl nikdo z nich. Čeština to nebyla. Pak slyšel ještě nějaké bouchání, znělo to jako bouchání do boxovacího pytle. Zaslechl i bouchání dveří. Zvuky přicházely z terasy Hxxxxx. Byly slyšet krátce, po dobu asi 5 minut. Svědek tomu nevěnoval žádnou pozornost. Křik byl mužského hlasu mladého věku. S návštěvou z Ameriky u Hxxxxx do přímého kontaktu nepřišel.

Z výpovědi svědka **Jana Mxxxxx** soud zjistil, že předmětného večera byl u Pxxxxx na adrese xxxxxx na návštěvě na grilování. Před půl desátou večer za nimi přišel muž s žádostí o vypůjčení nějakého světla, neboť u sousedů se kouří z okénka ze sklepa. Vzali tedy s panem Pxxxxx přenosnou svítilnu a šli k sousedům. Šel tam svědek Mxxxxx, Lukáš Pxxxxx a jeho otec. Dále tam byl muž, který si přišel půjčit světlo, jeho přítelkyně a nějaká další paní, která říkala, že Hxxxxx musí být doma, neboť před garáží stojí obě auta. Do zahrady vstoupili průchodem mezi domem a garáží. Do místnosti pod garáží šel svědek společně s panem Pxxxxx. Z okénka místnosti se valil kouř, dveře byly zavřené. Po otevření dveří nebylo nic vidět přes hustý dým, přinesli proto další halogenové světlo s prodlužovacím kabelem, a když se dým rozptýlil, uviděli za dveřmi hromadu hader. Proto svědek požádal o hrábě, aby mohl hromadu rozhrábnout ještě před příjezdem hasičů. Svědek postupně hráběmi vyhrabával doutnající hadry ven na schodiště, aby dále nehořely. Pak narazil na nějaký těžký předmět, který nešel vytáhnout. Vešel tedy asi na tři kroky dovnitř, ale protože vevnitř nemohl dýchat,

tak vyšel ven. Vzal pak hrábě, více zabral a najednou se objevila ruka s hodinkami. Vevnitř pak uviděl lidské tělo. Při příchodu k domu si ničeho neobvyklého nevšiml ani nic nehledal, viděl, že posuvné dveře z domu do zahrady jsou pootevřené, za nimi byl zapnutý počítač s rozsvíceným monitorem, ale ničeho dalšího si nevšiml.

Z výpovědi svědka **Andrew Philipa Oxxxxx** soud zjistil, že je sousedem Hxxxxx, s rodinou se znal. Dne 22. května 2013 měli u sebe návštěvu, když kolem 21.30 hodin přišel pan Pxxxxx, že od Hxxxxx byla slyšet nějaká rána a zda nejsou u nich, neboť to jsou jejich přátelé. Šli tedy společně do domu Hxxxxx, kdy svědek již po cestě na ulici cítil divný zápach. Šli průchodem mezi garáží a domem, na trávníku pak svědek viděl ležet modrou plynovou bombu a dále v místnosti pod garáží rozbité okno. Nebylo nic vidět, byla tma, a tak soused Bxxxxx přinesl od sousedů baterku. S ním pak přišli i další lidé. Protože měl svědek v náručí dceru, tak raději odešel pryč. Společně s manželkou měl svědek čísla na všechny členy rodiny Hxxxxx, ale oni se celý den na zavolání nehlásili, což bylo divné, jinak se vídali v podstatě každý den. Byli velmi přátelští a společenští. Dne 30. 4. 2013 byl u Hxxxxx večírek a Martin Hxxxxx jel pro Kevina Dxxxxx do Vídně, kdy přijeli v odpoledních hodinách. Žádných problémů mezi nimi si svědek nevšiml a není mu o nich ani nic známo, kromě nějakých drobností.

Z výpovědi svědkyně **Alice Pxxxxx** soud zjistil, že je sousedkou rodiny Hxxxxx. Dne 22. 5. 2013 byla doma. Kolem 11. hodiny za ní přišel kamarád opravit počítač. Kolem 14. hodiny pak uslyšela ránu, kdy to připomnělo prásknutí dveří z průvanu, proto tomu nijak nevěnovala pozornost. Jednalo se o jednu ránu. Tuto slyšela i její sestra Lucie Pxxxxx. Z rodiny Hxxxxx pak zná blíže pouze Davida Hxxxxx, s rodiči ani starším bratrem Filipem se nebavila, obžalovaného nezná. Večer kolem asi 20.30 hodin se šel otec podívat z okna domu k Hxxxxx a viděl, že se valí slabý dým z okna pod garáží. Proto šel za jejich známými Oxxxxx zeptat se, zda u nich Hxxxxx nejsou, že se jim kouří z domu. Během dne si svědkyně ničeho zvláštního, pokud se týká domu Hxxxxx, nevšimla.

Z výpovědi svědka **Martina Šxxxxx** soud zjistil, že byl sousedem rodiny Hxxxxx. Dne 21. 5. 2013 jel společně s Davidem Hxxxxx a Martinem Hxxxxx do města, bavili se o Kevinu Dxxxxx. Od Davida se svědek dověděl, že Kevin dělá bojová umění, že chodí běhat, nejčastěji v noci. Martin Hxxxxx pak říkal, že u Kevina viděl nůž délky asi 25 cm, takhle ho viděl v noci, v brzkých ranních hodinách, kdy se šel napít. Potkal tak Kevina asi dvakrát, jak chodí s nožem po domě. Kdy se tak stalo, to neupřesnil. Pak se začali bavit o tom, že by ten nůž neprošel přes letiště a že si ho koupil asi v České republice.

Z výpovědi svědkyně **Karin Sxxxxx** pak soud zjistil, že dne 22. 5. 2013 v dopoledních hodinách jí volala její kolegyně z práce Dana Hxxxxx s tím, že je momentálně v Ivanovicích u Hxxxxx, kam chodí uklízet, a že je tam ten Američan, o kterém jí vyprávěla při předchozí návštěvě, a

že se s ním nemůže domluvit, a jestli by svědkyně nemohla tlumočit. Pak jí ho předala k telefonu, svědkyně obžalovanému sdělila, že Dana je paní na úklid a že paní domu jí předem telefonovala, že má přijít uklízet, na což on jí sdělil, že Hxxxxx odjeli, že nemá uklízet, a že se vrátí mezi 16. a 17. hodinou. Znovu pak zopakoval, že tedy dnes nemá Dana uklízet. Svědkyně pak toto vyřídila přes telefon opět Daně, ta se však nechtěla nechat odbýt, takže svědkyni Sxxxxx znovu předala Američana k telefonu, ta mu opět zopakovala informaci, že je tam Dana na úklid. To bylo v podstatě vše. Svědkyně obžalovanému velmi dobře rozuměla, mluvil klidně, normálně, nebyl zadýchaný ani rozrušený. Jednalo se o hlas mladého muže s perfektně srozumitelnou americkou angličtinou, nezaznamenala v jeho řeči žádný emoční projev.

Soud dále ve věci provedl důkaz celou řadou **znaleckých posudků**. Ve věci byly vypracovány dva **znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**, a to jednak znalecký posudek MUDr. Votavy a MUDr. Zeleného, a dále znalecký posudek prof. Hirta a MUDr. Krajsy. Soud rovněž tyto znalce vyslechnul. Ze znaleckého posudku MUDr. Milana Votavy ohledně zranění poškozeného Martina Hxxxxx soud zjistil, že na hlavě Martina Hxxxxx bylo při pitvě nalezeno nejméně 29 sečných, řezných a bodněřezných poranění, kdy jedna rána pronikla do dutiny lební, tři do hltanu a jedna přešla krční tepnu. Poranění byla způsobena jednak nástrojem sečným, kdy tento nástroj působil velkou intenzitou především na levou temení krajinu, u ran č. 1 až 2, což jsou sečné rány ve vlasaté části hlavy, došlo k odseknutí zevní vrstvy klenby lební, rána č. 3, opět sečná rána na hlavě, pronikla klenbou lební do dutiny lební, došlo k sečnému poranění mozku a mozečku a porušení vnitřní vrstvy týlní kosti vlevo. Rána č. 3 byla jednoznačně smrtelným poraněním. Zraňujícím nástrojem mohla být ostře broušená mačeta či meč, sekáček na maso, menší sekera apod. Dále byla zranění způsobena bodně řezným nástrojem, kdy se jednalo nejspíše o jednostraně broušený nůž. Zranění, označené č. 27, které prošlo krční tepnu, krkavici, lze označit jako smrtelné. Poranění Martina Hxxxxx bylo způsobeno dvěma zraňujícími nástroji, a to nástrojem sečným a nástrojem bodněřezným. Rozsáhlé popáleniny těla nevykazují známky vitální reakce. K smrti došlo z příčin traumatických způsobených druhou osobou. Na těle nebyla nalezena žádná poranění, která by bylo možno hodnotit jako typické známky obrany. Všechny rány, všechna popisovaná zranění ostrým předmětem či předměty vykazují známky vitální reakce a vznikla pravděpodobně krátce po sobě. Pořadí nelze přesněji stanovit. Dobu smrti je možno obecně ze soudnělékařského hlediska odhadovat z charakteru a stupně rozvoje posmrtných změn, teplota, posmrtné skvrny, ztuhlost, zjištěných na místě nálezu. Vzhledem k tomu, že tělo zemřelého bylo nalezeno ve sklepní místnosti, v níž původně hořelo, a následně byl požár hašen, došlo k výrazné modifikaci některých posmrtných změn, zejména teploty mrtvého těla. Znalci se tedy mohou vyjádřit k době smrti jen v tom smyslu, že rozvoj posmrtných změn, zjištěných při pitvě, není v rozporu s údajem ze spisového materiálu, tj. že Martin Hxxxxx byl prokazatelně naživu dne 22. 5. 2013 v 7.31 hodin. Martin Hxxxxx nebyl v době smrti pod vlivem alkoholu ani jiných toxikologických látek. Smrtnými zraněními byly tedy protěti krkavice a sečná rána mozku, kdy znalci předpokládají, že první byla sečná rána mozku. Jedná se o svisle orientovanou sečnou ránu v temenětýlní krajině vlevo délky 9 cm, která proniká do dutiny lební. Jednalo se tedy o ránu zezadu. Smrt nemusela nastat okamžitě, neboť tomu neodpovídá zbytek nálezu, když byla nalezena krev v dýchacích cestách a plicích. Dechová aktivita po nějakou dobu přetrvávala, řádově sekundy až desítky sekund. Po sečné ráně mozku upadla oběť do bezvědomí, neboť se jedná o

těžké poranění mozku, a nebyla ani teoreticky možná záchrana života. Žaludek neobsahoval žádnou potravu.

Z téhož posudku a z výpovědi **MUDr. Michala Zeleného**, který se zaměřil na osobu poškozeného Davida Hxxxxx, soud zjistil, že David Hxxxxx utrpěl vícečetná bodněřezná poranění v oblasti pravého ucha a pravé poloviny krku v počtu šesti, tržnězhmožděné rány na rozhraní pravé spánkové a pravé týlní krajiny, tržnou ránu nad levým okem, krevní podlitinu v celé levé polovině obličeje a další zranění. Pokud se týká vnitřní úrazové změny, došlo k protnutí pravé krční žíly a tepny, prokrvácení měkkých pokrývek lebních oboustranně, zlomeniny klenby a spodiny lební v oblasti pravého spánku a pravé střední jámy lební, vícečetná ložiska, zhmoždění mozku, otok mozku, krvácení pod tvrdou a pod měkkou plenu mozkovou, krev v mozkových komorách, vdechnutí krve a ztráta krve. Na bezprostřední příčině smrti se podílelo závažné nitrolební poranění, krvácivý šok a vdechnutí krve. Nebyla nalezena žádná poranění, která by bylo ze soudnělékařského hlediska možno považovat za známky obrany. Na tělo poškozeného bylo působeno opakovaným aktivním násilím jednak tupého charakteru a jednak bodněřezného charakteru. Proti hlavě Davida Hxxxxx bylo pravděpodobně v první fázi útoku působeno velkým násilím tupého charakteru, kdy po dopadu tupého předmětu došlo krom zevních projevů ke zlomeninám klenby lební, nitrolebnímu krvácení a ložiskovému zhmoždění mozku. Na hlavě bylo detekováno více porů násilí, lze tedy předpokládat opakované násilí působící na oblast hlavy jmenovaného. Některá z poranění mohla vzniknout i pasivním pádem těla a kontaktem hlavy s tvrdou podložkou. Prudké úder, vedené na hlavu poškozeného, mohly následovat v krátkém časovém intervalu za sebou, po prvním úderu došlo s největší pravděpodobností k pádu těla a druhý úder mohl být pak veden na již hlavu ležícího těla. Po vzniku tohoto poranění lze předpokládat vznik hlubokého bezvědomí bez schopnosti dalšího pohybu a vědomého jednání. V druhé fázi došlo ke vzniku bodněřezných poranění v oblasti pravého ušního boltce a pravé poloviny krku, kdy pro vznik těchto poranění je zcela způsobilý nástroj typu nože. Při tomto útoku došlo při protnutí krčních cév, žíly i tepny ke krevní ztrátě. Před smrtí došlo ke vdechnutí krve do plic. Termické změny na povrchu těla a ohoření dolních končetin se jeví jako sekundární a na smrti se nepodílelo. Je zřejmé, že David Hxxxxx v době požáru nežil. Je naprosto vyloučené, aby si komplex zjištěných poranění způsobil poškozený sám. Útok byl veden velmi brutálně při použití více zraňujících nástrojů či předmětů, poranění bylo absolutně smrtelné. Davida Hxxxxx nebylo možné uchovat při životě žádnou lékařskou pomocí. Rány, které poškozený David Hxxxxx utrpěl, mají stejnou vitalitu, to znamená, že vznikly desítky vteřin po sobě. Zda byla první rána tupým předmětem a pak následovaly rány bodněřezné, se nedá přesně určit, krevní ztráta už není významná, je určitá. Jsou tam bledší ledviny, nejsou úplně vykrvácené, to znamená, že to šlo ruku v ruce. Pokud by byla nějaká prodleva od bodněřezného poranění na krku, které krvácí z tepen, a došlo by opravdu pouze k vykrvácení, to znamená k hemoragickému šoku, tak by ledviny vypadaly jinak, byly by mnohem bledší. Ale kombinace tupého násilí se zhmožděním mozku, vdechnutím krve a následná ztráta krve přišla v podstatě v jeden okamžik. Smrt nastala do desítek vteřin, maximálně minuty. Předpokládaný úder do oblasti hlavy vedl k okamžitému bezvědomí oběti, David Hxxxxx si ani nestihl uvědomit, že se něco stalo. V žaludku Davida Hxxxxx byly nalezeny zbytky tráveniny s tekutinou. Vzhledem k obsahu žaludku a vzhledem k tomu, že se smrtí proces trávení zastavuje, lze konstatovat, že k úmrtí došlo v době zhruba 1 hodinu, maximálně 1,5 hodiny po jídle. V žaludku byla trávenina, která

vykazovala kousky zeleniny, kdy k trávicímu procesu ještě nedošlo. Žaludek tráví 1 až 2 hodiny, postupně potravu rozkládá, proto byla vymezena doba zhruba 1 až 1,5 hodiny po požití potravy. Mohla to být doba i kratší než 1 hodinu, maximálně však 1,5 hodiny.

Znalci **prof. MUDr. Miroslav Hirt a MUDr. Jan Krajsa** pak zpracovali znalecké posudky ohledně těl poškozených Veroniky Hxxxxx a Filipa Hxxxxx. Z výpovědi prof. MUDr. Miroslava Hirta, který se zaměřil na osobu poškozeného Filipa Hxxxxx, ze závěru jeho znaleckého posudku soud zjistil, že poškozený Filip Hxxxxx utrpěl zevní úrazové změny, a to masivním potřísněním krví obličej i vlasaté části hlavy, četné sečné a řezněsečné rány v levé polovině obličejové části hlavy, ve vlasaté části hlavy skupinu řezných ran v krajině pod bradou a na krku, celkem 11 sečných a řezněsečných ran v oblasti hlavy a krku. Pokud se týká úrazové změny vnitřní, jednalo se o mnohočetné sečné rány a roztržení kosti levé poloviny klenby i spodiny lební a levé poloviny krajiny týlní, rozseknutí čelního laloku levé polokoule mozkové, částečné vdechnutí krve do plic. Pokud se týká chorobných změn, byla zjištěna hnisavá bronchitida. Toxikologickým vyšetřením bylo v krvi nalezeno 6,8 miligramů na litr paracetamolu, což je mírná terapeutická dávka. Bezprostřední příčinou smrti bylo sečné poranění čelní části levé polokoule mozkové. Znamky vitální reakce vykazují všechna poranění. Co se týče závažnosti poranění, lze říci, že šlo o vážné poranění důležitého orgánu, a to mozku, poranění bylo absolutně smrtelné a smrt nastala v přímé příčinné souvislosti s uvedeným úrazem. Zraněného nebylo možné uchovat při životě žádnou ani vysoce specializovanou lékařskou pomocí. Nebyly nalezeny žádné známky hovořící pro to, že Filip Hxxxxx byl v době smrti pod vlivem alkoholu či jiných psychiku člověka ovlivňujících látek. Zánět, nalezený v plicích, tj. hnisavá bronchitida, jej na životě nijak neohrožoval, nález paracetamolu v krvi v malé terapeutické dávce zcela odpovídá laickému léčení takového onemocnění. Z morfologického nálezu, zjištěného během pitvy, nelze upřesnit dobu smrti z rozmezí zjištěného policií, tedy dne 22. 5. 2013 mezi 6.57 a 21.45 hodin. Lze ovšem usuzovat, že Filip Hxxxxx své zranění utrpěl, když ležel v posteli. Zranění hlavy bylo způsobeno ostrým nástrojem s dobře vybroušeným břitem, který musel být poměrně těžký a pádný, nejspíše charakteru velkého, těžkého nože, meče, mačety apod. Nástroj na hlavu působil převážně ze směru zleva doprava, dobře vysvětlitelná by byla teorie, kdy je poloha těla vleže na zádech, eventuálně i na pravém boku s pravou horní končetinou ohnutou v lokti. Všechna zranění vznikla v krátkém časovém úseku za sebou a jejich pořadí nelze přesně určit. Útok ovšem vycházel ze stejného směru s drobnými odchylkami a je možné předpokládat, že poloha hlavy a útočícího nástroje se měnila pouze minimálně. Působení nástroje na povrch těla bylo bezpochyby velmi značné až brutální. Již první rána musela oběť do značné míry ochromit, což by bezpochyby mohla způsobit rána s hlubokým poraněním mozku, označená jako č. 1. Zranění krku bylo způsobeno řezným nástrojem s ostře broušeným břitem. Mohlo jít o identický nástroj jako v případě zranění hlavy, ale mohlo se jednat i o nástroj podstatně lehčí, tedy jakýkoliv nůž. Pravděpodobnější verze je, že rány na krku vznikly až po těžkém zranění hlavy, i když nelze vyloučit ani méněpravděpodobnou možnost opačného pořadí. To ovšem pouze za předpokladu, že by rány na krku vznikly opravdu extrémně rychle za sebou. Intenzita působení nástroje na povrch těla byla sice větší, ale zdaleka nedosahovala takové síly jako sečné rány hlavy. Zranění pravé ruky bylo způsobeno lehkým tlakem a tahem břitu ostrého nástroje. Za jistých okolností by mohlo být považováno za známku chabé obrany, ale nelze vyloučit ani vznik víceméně náhodný. Nejpravděpodobnější průběh útoku byl ten, že první byla sečná rána na hlavě, po které oběť upadla do

bezvědomí, a další rány už cítit nemusela. Ani vysoce specializovaná pomoc nemohla poškozeného zachránit, nebyla zde žádná šance, a to ani v případě, kdyby byla poskytnuta bezprostředně a muselo by se jednat o specializovanou pomoc neurochirurga. Zranění však bylo tak závažné, že nebylo možné poškozeného zachránit. Zranění bylo absolutně smrtelné. Smrt nastala v okamžiku několika minut, jednalo se spíše o minuty než sekundy. Pokud se týká obsahu žaludku, tak dle nejnovějších výzkumů nelze dle obsahu žaludku dobu smrti přesně určovat. Obsah žaludku, který byl nalezen v žaludku Filipa Hxxxxx, byla hnědá tekutina, která mohla být v žaludku řádově desítky hodin, třeba i den. Nebyly nalezeny žádné známky toho, že by byl obsah žaludku čerstvější. I kdyby byly v žaludku nalezeny zbytky natrávené potravy, nelze určovat dobu smrti podle obsahu žaludku. Dá se pouze odhadnout přibližná doba a i zde existují výjimky, neboť např. těžký stres způsobuje to, že žaludek přestane trávit a potrava zůstává několik hodin nezměněná. Zde však v obsahu žaludku Filipa Hxxxxx nebylo nalezeno nic, co by svědčilo o tom, že by zde mohla být potrava kratší dobu.

Z výpovědi MUDr. Jana Krajsy, který se zaměřil na poškozenou Veroniku Hxxxxx, pak soud zjistil, že poškozená Veronika Hxxxxx utrpěla celkem 27 řezných, sečných a bodněřezných ran do oblasti hlavy a krku, hrudníku, zad a pravého ramene. Konkrétně se jednalo o 3 řezné či sečné rány ve vlasaté části hlavy, 7 bodněřezných ran v obličejové části hlavy, 7 bodněřezných ran na krku, 1 bodněřezná rána na přední straně hrudníku pod pravou klíční kostí, 2 řezné rány na hrudníku a na přední ploše pravého ramene, 2 bodněřezné rány na zádech, 1 řezná rána na přední ploše pravého ramene, 4 bodněřezné rány na pravém rameni a pravé paži. Vnitřními úrazovými změnami pak byly řezná či sečná poranění měkkých pokrývek lebních, povrchní nářezy či záseky na kostech klenby lební v pravé tylní krajině, průbod do dutiny lební v přední jámě lební, krvácení do měkké pleny mozkové, bodněřezná rána levého čelního laloku mozku, fragment nože v těle dolní čelisti, bodněřezné poranění krčních cév, průbod pravým ramenním kloubem, bodněřezná rána páteřního obratle s odříznutím části trnového výběžku, krvácení do páteřního kanálu pod tvrdou plenou míšní, příměs krve v dýchacích cestách, příměs krve v žaludečním obsahu, nižší krevnatost orgánu šokové ledviny. Bezprostřední příčinou smrti Veroniky Hxxxxx bylo vykrvácení z bodněřezné rány krku zasahující velkou krční žílu. Za smrtelnou možno považovat ránu zasahující velkou krční žílu spolu s dalšími drobnými větvemi krčních cév – žil i tepen. Na těle zemřelé však došlo k poranění i dalších životně důležitých orgánů ostrým nástrojem, a to mozku a krční míchy. Zjištěné poranění mozku v podobě bodněřezné rány na bazi levého čelního laloku a v podobě subarachnoidálního krvácení možno v teoretické rovině rovněž považovat za smrtelné, v daném případě však došlo rychleji k úmrtí v důsledku výše uvedeného vykrvácení. Rovněž tak poškození krční páteře a krční míchy v podobě epidurálního krvácení a zhmoždění krční míchy by mohlo vést v teoretické rovině ke komplikacím vedoucím až ke smrti. Pochopitelně opět za předpokladu, že by ke smrti nedošlo vykrvácením. Ostatní nalezené rány nezasahují životně důležité orgány, ale nutno připustit jejich podíl na celkové ztrátě krve, kdy zejména rány na hlavě s protětím řady drobných tepen i žil bývají provázány poměrně výrazným krvácením. Rozsáhlé popáleniny těla nevykazují známky vitální reakce. Zjištěná tupá poranění v podobě hematomů jsou jen malého rozsahu bez vlivu na bezprostřední příčinu smrti. Dobu přežívání po vzniku všech nalezených poranění možno odhadnout na dobu řádu minut, nebylo nalezeno žádné poranění takového charakteru, po jehož vzniku dochází k rychlé smrti, např. v průběhu několika vteřin. Po ráně způsobující poranění mozku však možno připustit vznik okamžitého

bezvědomí. Poranění krční míchy mohlo v teoretické rovině vést k omezení hybnosti horních končetin. Možnost záchranu po vzniku poranění lze připustit pouze teoreticky, a to jen provedením lékařského zákroku bezprostředně po vzniku poranění k zabránění vykrvácení a následnou vysoce odbornou péčí na specializovaném pracovišti. Ale ani za této situace by záchrana nemusela být vůbec jistá, zejména v důsledku otevřeného poranění mozku a rychlé ztráty značného množství krve při poranění krku. Mechanismus vzniku jednotlivých bodněřezných, sečných a řezných poranění spočívá v tom, že všechna poranění vznikla působením ostrého bodněřezného nástroje či nástrojů, velmi pravděpodobně s jednostranně broušenou čepelí, které byly použity jak mechanismem bodným, tak i řezným a velmi pravděpodobně i sečným. Ostrým nástrojem bylo působeno na tělo z různých směrů – zepředu, zprava i zleva, na obličejovou část hlavy zepředu, shora na temenní část hlavy, zezadu, zprava na týlní krajinu hlavy, zprava na krk, zepředu na oblast pravého ramene, zezadu na oblasti krku a zad a do oblasti pravé horní končetiny. Intenzita působení nástroje byla zejména v případě rány č. 1 s průbodem do dutiny lební velmi vysoká. Řezná poranění mohla být způsobena jakýmkoliv ostrým nástrojem s ostrým břitem. U bodněřezných poranění se lze vyjádřit pouze k minimální délce a maximální šířce čepele. Nůž, jehož část čepele byla nalezena u těla zemřelé, je způsobilý ke vzniku všech zjištěných poranění, nelze však vyloučit ani použití dalšího bodněřezného či dokonce sečného nástroje. Ke smrti doslo z příčin traumatických, způsobených druhou osobou. Na těle nebyla nalezena žádná poranění, která by bylo možno hodnotit jako typické známky obrany. Nutno však dodat, že levou horní končetinu v oblasti ruky a zápěstí nebylo možné vzhledem k ohoření a zuhelnatění v tomto smyslu ani posoudit. Všechna popisovaná zranění ostrým předmětem či předměty vykazují známky vitální reakce a vznikla pravděpodobně krátce po sobě, pořadí však nelze přesně stanovit. Dobu smrti lze ze soudnělékařského hlediska odhadovat z charakteru a stupně rozvoje posmrtných změn. Vzhledem k tomu, že tělo zemřelé bylo nalezeno ve sklepní místnosti, v níž původně hořelo, následně byl požár hašen, došlo již k výrazné modifikaci některých posmrtných změn, zejména teploty mrtvého těla. Znalci se tedy mohou vyjádřit k době smrti jen v tom smyslu, že rozvoj posmrtných změn, zjištěných při pitvě, není v rozporu s údajem, že Veronika Hxxxxx byla prokazatelně naživu ještě dne 22. 5. 2013 v 6.41 hodin. Rána, která způsobila poškození mozku, byla vedena přes oční jamku, tj. poškozená byla bodnuta do oka, byla zasažena i oční koule. Rána směřovala přes oční jamku, zasáhla oční kouli, prošla stropem očnice a čepel pronikla do dutiny lební. Každá rána, která směřovala hlouběji do tkání, třeba i rána na krku, může vést k traumatickému šoku, k bezvědomí. I bodnutí do krku či bodněřezná rána do krku mohla způsobit to, že se poškozená nebránila. V žaludku nebyla nalezena nezpracovaná potrava, byla zde nalezena spolykaná krev. Jednalo se o krev, která se tam dostala při bodněřezné ráně krku, kdy dotyčná mohla i v reflexním bezvědomí spolknout krev. Na těle byla nalezena i tupá poranění, drobné hematomy, kdy tupým předmětem je možno myslet úder rukou, pěstí, ale mohlo se jednat i o nějaký předmět či těleso. Hematomy byly způsobeny násilím vedeného nižší intenzitou, mohlo k nim dojít při manipulaci s tělem, pokud by manipulace byla bezprostředně po úmrtí, neboť hematomy vykazují známky vitálních reakcí. Spíše to ale svědčí pro jejich vitalitu a vznik zaživa při samotném útoku.

Ze znaleckého posudku z **oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie** znalce **Mgr. Jana Pivničky** soud zjistil, že poškozený Martin Hxxxxx měl v krvi hladinu 0,0 gramu na kilogram ethanolu, tj. že neměl v krvi žádný alkohol, ve vzorku krve nebyly chromatografickou metodou

prokázány žádné toxikologicky významné těkavé organické látky. Imunochemický screening vzorku moči byl negativní. Chromatografickými metodami byly ve vzorku moči prokázány stopy kofeinu. Ve vzorcích žaludečního obsahu a jaterní a ledviné tkáně nebyly prokázány žádné omamné a psychotropní látky, léčiva či jiné toxikologicky významné látky včetně metabolitů. Nález kofeinu je toxikologicky nevýznamný. Ve vzorku krve bylo metodou plynové chromatografie stanoveno 2,6 % karbonylhemoglobinu. Takováto koncentrace karbonylhemoglobinu v krvi odpovídá běžné fyziologické úrovni saturace. Rovněž v krvi Davida Hxxxxx nebyl nalezen žádný ethanol, ve vzorku krve nebyly chromatografickou metodou prokázány žádné toxikologicky významné těkavé organické látky. Imunochemický screening moči byl rovněž negativní. Ve vzorcích moči, žaludečního obsahu, jaterní a ledviné tkáně nebyla chromatografickými metodami prokázána žádná léčiva, omamné a psychotropní či jiné toxikologicky významné látky včetně jejich rozkladných metaproduktů a metabolitů. Ve vzorku krve bylo metodou plynové chromatografie stanoveno 1,1 karbonylhemoglobinu, kdy takováto koncentrace v krvi odpovídá běžné fyziologické úrovni saturace.

Ze znaleckého posudku z **oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, Mgr. Andrey Brzobohatý** soud zjistil, že v krvi zemřelé Veroniky Hxxxxx nebyl nalezen žádný ethanol, vzorek krve neobsahoval žádné toxikologicky významné organické látky. Výsledek testu moči byl pro záchyt na opiáty, amfetaminy, cannabinoidy, kokain, PCP a na benzodiazepiny negativní. Ve vzorcích jater, ledvin a moči byl prokázán kofein a v žaludečním obsahu nebyly chromatografickou metodou prokázány žádné léky, drogy ani jejich metabolity. V krvi bylo stanoveno 2 % oxidu uhelnatého. Krev neobsahovala ethanol ani žádné další těkavé toxikologicky významné organické látky. Rovněž v krvi Filipa Hxxxxx nebyl nalezen žádný ethanol a další těkavé toxikologicky významné organické látky. Imunochemickým šetřením moči na opiáty, amfetaminy, cannabinoidy, kokain, PCP a na benzodiazepiny nebyly v moči zachyceny žádné uvedené skupiny drog a léčiv i jejich metabolitů. V krevním séru pak bylo stanoveno 0,0 miligramu na litr salicylátů a 6,8 miligramů na litr paracetamolu. Ve vzorcích jater, ledvin, moči a žaludečním obsahu nebyly chromatografickou metodou prokázány žádné léky, drogy ani jejich metabolity.

Ze znaleckého posudku z **oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, Doc. MUDr. Jaroslava Zvěřiny** soud zjistil, že u posuzovaného Kevina Dxxxxx nebyla prokázána strukturovaná sexuální deviace typu sadismu. Posuzovaný vykazuje některé znaky fetišistického zájmu o sexuálně agresivní a sadomasochistická erotická témata. Nebylo možno spolehlivě ověřit preferovanou sexuální orientaci, jeho sexualita je výrazně nezralá, nediferencovaná.

Ze znaleckého posudku **znalkyně Mgr. Anastassiye Zidkové z oboru genetika, odvětví forenzní statistika**, soud zjistil, že předmětem zkoumání mělo být statisticky metodou věrohodnostního poměru vyhodnotit pravděpodobnost výskytu biologického materiálu osob jmenovaných u jednotlivých zkoumaných vzorků v odborném vyjádření z odvětví biologie a genetika, podaného OKTE KŘP Jmk Brno pod evidenčním číslem KRBP-2581-2,5,6/KT-2013. Jednalo se jednak o stěr červenohnědého otěru na pravém tříse osoby Filipa Hxxxxx, stěr červenohnědého otěru

v okolí pupku osoby Filip Hxxxxx, stopa zajištěná pod nehty levé a pravé ruky poškozeného Filipa Hxxxxx, a dále stopy zajištěné při ohledání věci Kevina Dxxxxx dne 5. 6. 2016, a to stopy na ponožce obžalovaného a na krátkých kalhotách šedé barvy s jemným svislým proužkem značky FOX Product of The Revolution velikosti 32, a to na přední i zadní straně kalhot. Metoda věrohodnostního poměru je doporučena mezinárodní společností pro forenzní genetiku, pro hodnocení vzorků, u kterých se předpokládá, že obsahují DNA dvou a více osob. Tato metoda dovoluje zjistit, nakolik výsledek genetického zkoumání posiluje jednu ze dvou navržených hypotéz, které je potřeba stanovit před vlastním výpočtem věrohodnostního poměru. Jedna ze dvou hypotéz je hypotéza obžaloby, druhá je hypotéza obhajoby. Pokud je v odborném vyjádření z oboru biologie a genetika uvedeno, že vzorek na zajištění z věci obviněného je směsný, obsahuje biologický materiál více než jedné osoby. Předpokládá se, že vzorek obsahuje mimo jiné genetický materiál obviněného. Obdobně například u části nehtu poškozeného se předpokládá, že obsahuje genetický materiál poškozeného. V případě věcí zajištěných u obviněného dvojicí navržených hypotéz mohou být hypotéza obžaloby - vzorek pochází od obviněného a oběti, hypotéza obhajoby - vzorek pochází od obviněného a neznámé osoby. Pro důkaz zajištěný při pitvě u části nehtu poškozeného lze vytvořit dvojici hypotéz. Hypotéza obžaloby – vzorek pochází od obviněného a oběti, hypotéza obhajoby – vzorek pochází od oběti a neznámé osoby. Při testování navržených hypotéz byl vzat v úvahu fakt konstatování v odborném vyjádření při stanovení profilu DNA z bukálního stěru označeného Kevin Dxxxxx, kdy tento vykazuje individuální shodu s profilem DNA, stanoveným z biologického materiálu na zubním kartáčku značky Oral B. Označený genetický materiál, stanovený ze zubního kartáčku značky Oral B, označený 45, použitý v odborném vyjádření z oboru biologie a genetika ze dne 21. 6. 2013, lze tedy nahradit označením genetický profil stanovený z bukálního stěru označený Kevin Dxxxxx. V textu znaleckého posudku je pak pro větší přehlednost a názornost užito označení Kevin Dxxxxx.

Výsledky genetického zkoumání vzorku stěru červenohnědého otěru na pravém tříse osoby Filip Hxxxxx více než 4×10^{13} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a Jany Nxxxxx, než že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání vzorku stopy stěru červenohnědého otěru v okolí pupku osoby Filipa Hxxxxx více než 4×10^{13} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a Jany Nxxxxx, než že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání stopy zajištěné při ohledání věci Kevina Dxxxxx na páru kotníčkových ponožek méně než 4×10^8 podporují hypotézu, že vzorek pochází od Martina Hxxxxx, Davida Hxxxxx a Filipa Hxxxxx, než že vzorek pochází od třech neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání vzorku stopy zajištěné při ohledání věci Kevina Dxxxxx, a to červenohnědé skvrny v blízkosti levé přední kapsy, cca 14,5 cm od horního lemu krátkých kalhot šedé barvy s jemným svislým proužkem značky FOX Products of The Revolution, (dále jen krátké kalhoty), více než 6×10^{20} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Davida Hxxxxx, Veroniky Hxxxxx a Kevina Dxxxxx, než že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání stopy, zajištěné na krátkých kalhotách obžalovaného, a to červenohnědé skvrny v horní části levé nohavice zepředu zhruba 12 cm od horního okraje, téměř $800 \times$ podporují hypotézu, že vzorek pochází od Davida Hxxxxx a neznámé osoby, než že pochází od dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání další stopy, a to červenohnědé skvrny na horním lemu krátkých kalhot více než $1,5 \times 10^8$ podporují hypotézu, že vzorek pochází od Veroniky Hxxxxx,

Kevina Dxxxxx a Martina Hxxxxx nebo Davida Hxxxxx nebo Filipa Hxxxxx, než že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání stopy červenohnědé skvrny v blízkosti pravé přední horní kapsy, zhruba 11 cm od horního okraje krátkých kalhot, téměř 2×10^8 podporují hypotézu, že vzorek pochází od Veroniky Hxxxxx, Filipa Hxxxxx a Kevina Dxxxxx, než že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání červenohnědé skvrny u lemu pravé přední kapsy krátkých kalhot více než 8×10^{14} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Veroniky Hxxxxx a Kevina Dxxxxx, než že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání červenohnědé skvrny na přední straně pravé nohavice, zhruba 22 cm od spodního lemu krátkých kalhot, více než 9×10^{19} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Martina Hxxxxx a Davida Hxxxxx, než že vzorek pochází od dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání červenohnědé skvrny na spodním lemu pravé nohavice zevnitř krátkých kalhot více než 6×10^{11} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Davida Hxxxxx a Kevina Dxxxxx, než že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání plošného stěru, pořízeného pro účely zkoumání, mimo viditelné červenohnědé potřísnění na kameni béžové barvy méně než 1×10^{-8} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Davida Hxxxxx a Kevina Dxxxxx, než že vzorek pochází od Davida Hxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání plošného stěru, pořízený pro účely zkoumání, mimo viditelné červenohnědé potřísnění na kameni fialové barvy více než 5×10^{11} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Martina Hxxxxx a neznámé osoby, než že vzorek pochází od dvou neznámých osob. Výsledky genetického zkoumání stopy č. 41 nehtu levé ruky poškozeného Filipa Hxxxxx víc než 4×10^{13} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a Jany Nxxxxx, než že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání stopy č. 42 nehty pravé ruky poškozeného Filipa Hxxxxx více než 4×10^{13} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a Jany Nxxxxx, než že vzorek pochází od Filipa Hxxxxx a neznámé osoby. Výsledky genetického zkoumání stěru z povlaku polštáře lososové barvy se vzorem, stopa označená číslem 66, více než 2×10^{10} podporují hypotézu, že vzorek pochází od Kevina Dxxxxx a neznámé osoby, než že vzorek pochází od dvou neznámých osob.

Ze znaleckého posudku z oboru **zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalkyně MUDr. Mileny Zimulové**, a to jak z jejího písemného vyhotovení, tak z jejího výslechu soud zjistil, že obžalovaný v době spáchání trestného činu netrpěl žádnou z forenzního hlediska závažnou duševní poruchou, to znamená, že netrpěl psychózou charakteru okruhu schizofrenního nebo bipolárních afektivních poruch, není mentálně retardovaný, není u něho rozvinutá závislost na alkoholu ani jiných psychoaktivních látkách a není u něj ani přítomna organická psychická porucha. Kevin Dxxxxx je stížen smíšenou poruchou osobnosti. Porucha osobnosti představuje odlišné, někdy až velmi extrémní odchylky od toho, jak se průměrný člověk v dané společnosti cítí, jedná, myslí, a převážně jak utváří své vztahy k ostatním lidem. Tato porucha způsobuje jedinci vnitřní tíseň, necítí se příjemně a u různých poruch se stupňuje sociální nepřizpůsobivost až k disociabilitě, tedy tendenci páchat trestnou činnost nebo činnost protispolečenskou. Poruchy osobnosti jsou specifické, jsou to ty, kde je zvýrazněn typ různých skupin. U Kevina Dxxxxx se jedná o smíšenou poruchu osobnosti, nebylo možno určit jeden rys poruchy osobnosti, protože zvýrazněných dominantních rysů je u něj přítomno několik. Kevin Dxxxxx trpí smíšenou poruchou osobnosti se zvýrazněnými rysy emoční nestability, a to především hraničního typu, ale i impulzivního typu, dále jsou přítomny rysy histrionské,

narcistické, rysy schizotypální a pouze lehce jsou naznačeny rysy dissociální. Kevin Dxxxxx je vůči lidem odtahovaný, chladný, nevytváří si k nim hlubší emoční vztahy, má pocit, že je výjimečný, mimořádný, není k lidem empatický. Hraniční rysy se projevují emoční nestálostí, a to vůči sobě samému, vůči vnímání sama sebe, nestabilitou nálad a vzruchů, to znamená, že v jednom momentě se cítí být výrazně nadřazený, výrazně výjimečný, v druhém momentě strádá pocitem, že nedosáhne toho, čeho dosáhnout chce. Výrazným způsobem jsou u něj narušeny mezilidské vztahy, takže bezpečněji než vůči lidem se cítí ve vztazích k jiným objektům, a to ke zvířatům. Běžné jsou u této poruchy opakované změny zaměstnání či nedokončená studia. U obžalovaného se to projevilo tak, že nebyl schopen zakotvit v žádném zaměstnání, vystřídal jich několik. Přestože jsou jeho rozumové schopnosti nadprůměrné, tak dokončil střední školu s průměrným prospěchem a na vysokou školu se nepřihlásil, neboť ho další studium nezajímalo. Dalšími rysy tohoto typu poruchy osobnosti jsou časté myšlenky na sebevraždu, sklony k sebepoškozování a sebevražedné pokusy. U Kevina Dxxxxx se tyto aspekty několikrát objevily. Jednání lidí s hraniční poruchou osobnosti je nepředvídatelné a nevyzpytatelné. Charakteristická je pro ně povšechná úzkost. Úzkost je jeden z příznaků, který pak Kevin Dxxxxx prožívá celý svůj život, v podstatě od dětství. Byl úzkostlivým a ustrašeným dítětem a tato úzkost se pak během celého života stupňovala. Podnětem k dalšímu stupňování úzkosti bylo sledování hororových filmů, kdy měl strach, že vrazi a násilníci z filmů ho budou pronásledovat, a proto, aby se vyhnul napadení těchto vrahů, dospěl k závěru, že pokud bude on ten nejhorší, nejobávanější, tak se nemá čeho bát a nikdo si na něj netroufne. Chování jedinců s touto poruchou je naprosto nepředvídatelné a nevyzpytatelné a nedá se predikovat, jak se člověk zachová. Rysy histrionské jsou pak charakterizovány přehnanou společenskou emotivitou, kdy lidé tohoto typu jsou navenek přátelští, jejich kontakt vypadá jako emoční, hřejivý, chovají se barvitě až afektovaně. Tyto postoje jsou pouze povrchní, chybí tomu schopnost empatie – vcítit se do člověka, navázat přátelský kontakt. V životě obžalovaného se to pak projevovalo tím, že neměl příliš velký okruh kamarádů a blízkých přátel. Jako posledního člověka, se kterým se skamarádil, označoval spoluvězně z americké věznice. Personální vztahy, které navazují histrionské lidé, jsou nestálé, oploštělé, většinou neuspokojující, neuspokojují ani hostitele histrionské poruchy a nevyvolávají ani příjemný pocit v člověku druhém. Jejich vyjadřování je nepřesné, barvitě, metaforické, symbolické, vágní. Řeknou spoustu věcí, ale sdělná hodnota je obvykle malá či mizivá. Dalším okruhem rysů, které jsou u obžalovaného přítomny, jsou schizotypální rysy osobnosti. Lidé se schizotypálními rysy mají menší, malou až téměř nulovou potřebu lidské blízkosti, cítí se odlišni od jiných lidí, mají svůj vlastní svět odlišný od světa běžných lidí. Zkušenosti a jevy, se kterými přijdou do styku, pro ně nabývají takového velkého významu, kdy tento význam není naprosto racionálně zdůvodnitelný nebo racionálně pochopitelný. Jejich svět je vyplněn fantaziemi, imaginárními vztahy a strachy. Objevuje se u nich tzv. luminace myšlenek, to znamená, že se jim myšlenky neustále vrací bez toho, že by se proti nim zmohli na nějaký odpor. Tyto myšlenky bývají často agresivního obsahu, poměrně často zde bývá také sexuální obsah s agresivním podtextem. Vlivem silného stresu se tyto rysy mohou dekompenzovat a mít psychotické nebo pseudopsychotické příznaky, ale velmi krátkého mikropsychotického trvání. Oni mohou na krátkou mikrochvilu uvěřit obsahu svých myšlenek. V neposlední řadě jsou u obžalovaného výrazně rozvinuty rysy narcistické, tj. zvýšený pocit vlastní výjimečnosti, grandióznosti, elitářského prožívání. Jeho problémy jsou výjimečné a tím, že jsou výjimečné, tak jim běžný člověk nemůže porozumět. Porozumět jim však nemůže ani on sám. Opětovně se zde objevuje naprostá absence empatie, opájí se vlastními fantaziemi o vlastní slávě a úspěších, někdy jsou lidé, ztížení touto poruchou, chronicky závistiví, cítí se být tím, jak jsou

výjimeční, oprávnění ke všemu. Odmítají se podrobit pravidlům, mají svá vlastní pravidla, domnívají se, že běžná pravidla, vzhledem k jejich výjimečnosti, na ně neplatí. Jejich vztahy k okolí jsou velmi křehké, nemají dlouhého trvání, opět zde chybí empatie. Narcističtí lidé bývají obvykle talentovaní, dobře vypadají, mají vysokou inteligenci, což je případ i obžalovaného.

Vývoj osobnosti obžalovaného až ke smíšené poruše osobnosti probíhal od dětství, kdy vztahy v rodině obžalovaný popisoval jako harmonické, vnímal je příznivě. Od dětství měl tendence hrát si na hrdiny a superhrdiny. Později se pak zhlédl v postavách ne zcela kladných, bylo to v době docházky do školy, kdy začal hrát videohry. Vždy se identifikoval s postavou, která měla nějakým způsobem zabít zloduchy, zavraždit nějakého vetřelce, mimozemšťany, zloděje či jiné. V době přechodu pubescence a adolescence se začal zajímat o bojové sporty. Dalším takovým postupem k hrdinovi byla jeho touha dostat se do armády, kam se hlásil celkem 3x, ale v momentě, kdy měl nastoupit, kdy už měl být přijat, tak se vždy stáhl. V období přechodu do adolescence se začal velmi intenzivně až obsedantně zajímat o svůj smysl života, o životní hodnoty, hodnotový systém. Tuto situaci nevnímal vždy příjemně a vytvořil si obranný systém, který spočíval v tom, že když se mu tyto obsedantní myšlenky začaly vnučovat, začal používat určitá slova, která opakoval, aby přerušil tok svých myšlenek. Začal si rovněž vyvolávat určité obrazy, vzpomínky, co prožil nebo co by chtěl prožít, a tím se mu tok myšlenek podařilo přerušit. Obsedantně fobická porucha, která mohla být přítomna, není z forenzního hlediska závažná, nemění rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného. Poté, co metoda zastavování myšlenek přestala fungovat, uchýlil se k užívání psychoaktivních látek. Uvedl, že užíval prakticky dennodenně po dva roky prakticky všechny typy psychoaktivních látek, kdy neužil snad pouze organická rozpouštědla. Tedy měl zneužívat látky stimulačního charakteru – taneční drogy, pervitin, extázi, energetické tablety, halucinogeny – LSD, kokain, pervitin, různé koktejly z těchto látek, měl brát matce tablety na uklidnění, měl brát kodeinové kapky, popíjet denně alkohol. O tom však, že by měl brát drogy, v jeho dokumentaci, která přišla z USA, není zmínka, marihuany v nepříliš časté intenzitě, a jeho výpověď v této oblasti není příliš validní a pravděpodobně se jedná o účelovou tendenci prezentovat tuto oblast zneužíváním drog, protože pokud by užíval drogy v takové intenzitě, jak udával, byl by okolí nápadný, muselo by se jednat o masivní intoxikaci těmito látkami a okolí by si toho muselo všimnout. Pokud by tyto látky užíval, jak uváděl, tak by musel být na drogách závislý a po násilném odebrání, kdy byl vzat do americké věznice, by se u něj musely objevit masivní odvykací abstinenční stavy, ale nic takového není v dokumentaci popsáno. Dalším atributem, který celý život obžalovaného provází, je jeho agresivita. Nejprve byla přítomna ve formě představ, kdy si obžalovaný agresí představoval, mluvil o myšlenkách, které ho trápily a způsobovaly mu vnitřní nepohodu. Myšlenky byly velmi temné, přemýšlel o tom, že zapaluje věci, ničí věci, vraždí své rodiče. Tyto myšlenky datoval někdy do 9. – 10. roku věku. Předstatoval si, že bude zabíjet pytláky, že bude hrdina z hororových filmů. V pozdějším věku se pak začalo projevovat i konkrétní agresivní jednání, a to jak autoagresivní, tak heteroagresivní. Opakovaně se zraňoval na předloktích, v 16 letech bezdůvodně mlátil svého psa Murpyho, kterého velmi miloval. Pak následovala situace, že obžalovaný doma sebral nůž a šel ven s tím, že bude hledat někoho, koho by zabil. Nedošlo k tomu pouze proto, že nikoho nepotkal. Další konkrétní případ pak nastal po zhlédnutí jednoho filmu, kdy se doma opět sebral, vzal nože a šel do ulic zabíjet drogové dealery. Žádného dealera však nepotkal, pouze několik policejních aut, a proto se opět vrátil. Ve škole v dětství v 5. třídě během halloweenu strčil do

spolužáka způsobem takovým, že tento se poranil a tekla mu z nosu krev. Když pak byl starší, při basketbalu shodil jednoho spoluhráče na zem a ten upadl do bezvědomí. Další hereroagresivní událost nastala zhruba ve 20 letech, kdy byl svým kamarádem přemluven a naveden k tomu, aby zbili a pomstili se příteli bývalé kamarádovy dívky, protože se jim nelíbil. Obžalovaný se dostal do stavu, kdy dotyčného opakovaně kopal. Jakási touha zabít se u něj projevovala již delší dobu předtím, než přijel do České republiky. Byl vážně rozhodnut, že pojede do jižní Afriky, kde bude zabíjet pytláky.

Při pobytu v Brně, který trval tři týdny, se v první části cítil velmi dobře, zhruba do poloviny pobytu, kdy rodina Hxxxxx vůči němu byla milá, chovali se k němu přátelsky, seznámili ho s Kylllem, zprostředkovali mu práci, aby mohl učit angličtinu, přijali jej do své skupiny Ukulele Orchestra. Neměli na něj žádné požadavky. Jak však doba postupovala, tak především otec rodiny Martin Hxxxxx se jej začal ptát, co hodlá dělat do budoucna, kdy si začne hledat práci a vydělávat peníze. Dostavilo se tedy to, co bylo i v Americe, najednou na něj byly kladeny požadavky, byl tlak. Největším stresovým faktorem byl pro něj strach ze selhání, že něco neudělá správně, že selže. Zcela to koresponduje s jeho rysy osobnosti – s narcismem, kdy narcismus je elitářský, schizotypní rys – je výjimečný, on byl najednou selhal. To byla věc, kterou nechtěl připustit, a dostavuje se tedy stres a nepohoda. Cítí se nedobře, znovu se začíná objevovat úzkost, narůstá v něm tlak. Opět se začínají objevovat myšlenky, které se objevovaly již předtím, a začíná uvádět, že se dostavuje hlas. Pokud se týká jeho údajů o hlasu, tak jsou velmi nepřesné a vágní co do obsahu intenzity i délky trvání. O hlasech se zmiňuje až při znaleckém vyšetření, o hlasech nemluví ani při vstupním vyšetření do vazební věznice ani při opakovaných vyšetřeních na psychiatrii. K provedení vlastního trestného činu se nevyjadřoval, uváděl k tomu několik důvodů – jednak že respektuje doporučení svého obhájce, dále že jsou skutečnosti, které nemůže popřít, že je to něco, o čem se velmi těžce hovoří, a v neposlední řadě také to, že již řekl dost znalkyni pro to, aby posoudila jeho zdravotní stav. Uvedl, že dne 22. 5. 2013 u něj ráno nastala zlost, zloba a nenávisť. Věděl, že udělá něco špatného, zlého, odsouzeníhodného, něco, co se nesmí a za co ho budou lidé odsuzovat. Chtěl být hrdinou a hlas ho ponižoval. Proto se rozhodl, k čemu se rozhodl, a stal se hrdinou. Znalkyně však opakovaně zmiňuje, že jeho údaje o vnitřním hlase jsou nevalidní a vágní. S největší pravděpodobností šlo o iluze nebo pseudohalucinace vzniklé na bázi patologicky strukturované osobnosti. O tom, co se dělo během dopoledne dne 22. 5. 2013, se znalkyni nezmiňoval a uvedl, že hlas přestal, až když jel na letiště do Vídně, v taxíku se cítil velmi dobře.

Obžalovaný Kevin Dxxxxx trpí smíšenou poruchou osobnosti, jedná se o disharmonické, nevyvážené, charakterové a temperamentní vlastnosti určité osoby vytvářející způsob, jakým se osoba v daných situacích chová. Porucha osobnosti vysvětluje spáchání trestného činu, ale neměla vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného. Zjištěná porucha osobnosti není choroba, je to stav, který je přítomen celoživotně. Počátek se objevuje v dětství, v pubertě a rané adolescenci, rané dospělosti, přetrvává celoživotně, není neměnný, má určitou dynamiku. Ta spočívá v tom, že v určitých situacích se může výrazným způsobem zvýrazňovat, tak jak tomu bylo u obžalovaného. Říká se tomu subkompenzace, když jsou jen lehce naznačeny, anebo dekompenzace, když se dostanou do takové hloubky, jak tomu bylo v případě obžalovaného. V době, kdy byl v Brně, pociťoval velký

stres, velkou obavu ze selhání, jeho rysy osobnosti se natolik dekompenzovaly, že se choval způsobem, jak se choval, takže vlivem neočekávání pocit tenze, dekompenzace, to vše vedlo k tomu, že ztratil morální zábrany, které u poruch osobnosti nebývají příliš pevné. Iluze a pseudohalucinace se dostávají i u psychicky zdravých osob, není to příznak, na kterém by se měla stavět diagnóza. Porucha osobnosti hraničního typu a schizotypního typu může někdy zdekompenzovat, zhoršit se do psychotického obrazu, tyto obrazy se popisují jako velmi krátkodobé, přechodné a mluví se o mikropsychotických epizodách. Pokud se týká předmětného dne, tak obžalovaný dokáže předmětný den formou SMS zpráv zrušit dohodnutou výuku angličtiny, děkuje za projevené přátelství, vysvětluje, že se bude vracet domů. Aдекватním způsobem převezme od listonošky zásilky pro Martina a Filipa Hxxxxx, zamezí do domu přístup ženě, která přichází uklízet, adekvátně v angličtině komunikuje se známou té ženy, formou SMS zpráv konverzuje s Davidem Hxxxxx, domlouvají se na tom, co budou dělat, až přijde ze školy, po spáchání trestného činu bez jakékoliv nápadnosti cestuje hromadnou dopravou do centra Brna, pomocí náhodné kolemjdoucí si domluví odvoz taxíkem do Vídně na letiště, před cestou taxíkem mění peníze, na benzinovém čerpadle si kupuje pití, během cesty se chová naprosto klidně a nenápadně. Svědci, kteří s ním přišli do styku dne 22. 5. 2013, nepopisují žádné nápadnosti v jeho chování, ale ani ve vzhledu. Po příjezdu na letiště si bez potíží vyhledá letecký spoj, zakoupí si letenku, nastoupí do letadla a rovněž let absolvuje bez jakýchkoliv nápadností. Ze spisu pak vyplývá, že tři těla obětí byla soustředěna ve sklepě, který není přímo přístupný z domu, musí se jít přes zahradu. Těla byla obložena textiliemi, čtvrtá oběť byla nalezena v pokoji, který byl vzdálený od společenských místností prostor domu. Takto konzistentního jednání není psychotik schopen. To, že během dne komunikoval s Davidem Hxxxxx pomocí SMS zpráv, čekal na jeho příchod, to naprosto nesvědčí o psychické atace či alteraci. Pokud se týká mikropsychotických dekompenzací, tak přerušovaný kontakt s realitou nemohl být takového charakteru, že by si v jedné chvíli obžalovaný neuvědomoval nebezpečnost svého jednání, nemohl je ovládat, páchal násilný delikt, a vzápětí se choval tak, jak to popsali svědci, kteří se s ním v ten den setkávají. Toto je naprosto nepravděpodobné a vyloučené. Ke zpětnému hodnocení událostí pak uvádí, že je to tragické, je to strašák. Co se stalo, se nedá napravit, ale událost měla pozitivní vliv na změnu jeho osobnosti, pomohla mu dozrát, dospět v muže, pomohla mu najít cestu ve svém životě. Je už nyní dospělým člověkem, ví, co je dobro a co zlo. Když mu bude dána příležitost, může se stát řádným člověkem.

Po celou dobu pobytu obžalovaného ve vazební věznici nebyly zjištěny žádné příznaky psychózy, závažného duševního onemocnění, které by měly vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti, sám popisoval řadu nejpříjemných pocitů, zejména nadměrné slinění, které v něm opět vyvolávalo pocit nepohody a stresu. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného v době spáchání trestného činu byly vlivem poruchy osobnosti mírně nepodstatně sníženy. Obžalovaný věděl, co dělá, že je to společensky nepřijatelné, mohl své jednání ovládat. Nejsou dány důvody pro ochrannou léčbu, neboť poruchy osobnosti jsou medicínskými prostředky neléčitelné a dají se určitým způsobem zmírnit, zlepšit, ale tato léčba spočívá zejména v psychoterapii a její úspěšnost pak spočívá v tom, jestli jedinec chce a je ochoten s terapeutem spolupracovat. Pokud má dojít ke zlepšení, musí být spolupráce celoživotní. Medicínské a farmakologické léčení přichází do úvahy pouze ve stavech dekompenzace, kdy nastupuje úzkost, deprese, poruchy spánku, příp. objeví-li se agresivní chování. Znalkyně uvedla, že je vhodné k eliminaci možnosti dekompenzace osobnostních rysů zajistit pobyt

obžalovaného v zabezpečovací detenci, kde by mohly probíhat psychoterapeutické intervence. Rovněž je zde medicínský a zdravotnický dohled, mohlo by se tak předejít případným dekompenzacím. Vzhledem ke skladbě osobnosti obžalovaného se dá očekávat, že se opět objeví agresivní tendence, ať již zaměřené proti sobě či proti okolí.

Znalkyně se rovněž vyjádřila k hodnocení amerických odborníků, a to psychologa a psychiatra, kdy toto vyšetření nemělo klasickou formu znaleckého posudku, ale formu dopisu psaného americkému právnímu zástupci. Psycholog vyšetřoval obžalovaného mnoho hodin, psychiatr s ním měl dvě interview v přítomnosti psychologa a oba dospěli k závěru, že se u něj jedná o závažné duševní onemocnění, a to schizoafektivní psychózu, která způsobila, že v době spáchání trestného činu byl naprosto nezodpovědný za své jednání a nemohl své jednání ovládat. Znalkyně však těmito závěry souhlasí, neboť oba odborníci naprosto nevzali v potaz vývojovou strukturu či vývoj osobnosti obžalovaného, vůbec se nezabývali tou okolností, že osobnost obžalovaného je silně patologická, disharmonická, nevzali do úvahy ani okolnosti okolo trestného činu, zejména pak svědecké údaje z doby spáchání trestného činu a po trestném činu. Tak, jak to oni popisovali, se měl obžalovaný nacházet v těžké psychotické alteraci osobnosti, tedy jeho osobnost byla pod vlivem těžkých psychotických příznaků. Alterací osobnosti člověk ztrácí kontakt k realitě a vnímá ji jinak. Psychotické chování je neuspořádané, neuhlazené, nemá účel, je nahodilé. Svědecké výpovědi však naprosto vylučují, že by se tímto způsobem choval. Člověk v psychóze nedokáže adekvátním způsobem převzít doporučenou poštu, není schopen komunikovat s paní na úklid, a to obzvláště když mluví s jedincem nebo je v kooperaci s jedincem hovořící jinou řečí. Člověk v psychóze by nebyl schopen ani provedení vlastního trestného činu tak, jak k němu došlo, neboť to předpokládá určité konzistentní jednání, záměr a logickou posloupnost. Člověk v psychóze by neodjel v pořádku městskou dopravou a nebyl by si schopen zajistit odvoz na letiště a následný odlet. Jeho chování by bylo nápadné veřejnosti. Obžalovaný komunikoval pomocí SMS zpráv s Davidem Hxxxxx, očekával jeho příchod, byl na příchodu domluven a SMS zprávy nehovoří pro nějakou psychotickou ataku či alteraci. Američtí znalci ve svých vyjádřeních nemají spoustu informací a spoustu údajů týkající se jeho agresivity, sexuálního zneužívání či aktivit v dětství, týkající se událostí, které prožíval. Nejsou zde zmíněny poruchy chování nebo disharmonický vývoj.

Jednání osob, stížených smíšenou poruchou osobnosti, je nepředvídatelné, nepredikovatelné, logicky rozumově nezdůvodnitelné. K dekompenzaci osobnosti může dojít i bez nějakého zevního faktoru. U obžalovaného došlo k tomu, že očekával od pobytu v Brně vyřešení svých problémů nebo alespoň vzhled do toho, co by měl dělat. Po počáteční fázi, kdy bylo vše v pořádku, nadšení bylo v souladu s harmonií, se dostavuje rozčarování, Hxxxxx ve formě Martina Hxxxxx zaujímají stejné postoje, jaké zaujímali jeho rodiče a jaké zaujímalo jeho okolí v USA. Chtějí po něm, aby se zařadil, začal se o sebe starat. Toto na něj působí velmi stresově a traumaticky, on si uvědomuje, že opět selže a kdykoliv dříve selhal či byl blízko selhání, reagoval agresivně. Toto jeho chování není nic mimořádného v jeho životě, liší se pouze intenzitou a rozsahem od těch předchozích. Za vůdčí osobnost v rodině Hxxxxx považoval Martina Hxxxxx. Jeho vztahy k lidem jsou povrchní, není schopen empatie, není schopen zaujmout nějakou pozitivní vazbu. Líbila se mu rodinná konstelace

v rodině Hxxxxx, ale že by je měl rád, se říci nedá. Byly to pro něj v podstatě lidé, kteří představovali to, že on selhává. Při poruše osobnosti může být přítomna i jakákoliv jiná psychická porucha. V americké zdravotnické dokumentaci obžalovaného se však neobjevují žádné zmínky o psychotickém onemocnění. Nebyly přítomny žádné psychotické příznaky jako halucinace, bludy či něco jiného. Rovněž nebyla zjištěna přítomnost neobvyklé deprese a úzkosti. Nebylo zde ani zmínky o tom, že by mu byla ordinována neuroleptika, i když sám obžalovaný uvádí, že nějaké bral. V americké dokumentaci se pak objevuje, že na radu odborníků mu byl nasazen lék Risperdal v dávce 0,5 mg, což je dávka velmi malá. Při psychotickém onemocnění se dávají dávky až šestimiligramové, takže je s podivem, že se obžalovaný po této minimální dávce, která se rovná dětské dávce, cítil velmi výborně. U obžalovaného nebyly zjištěny žádné známky, které by vedly znalkyni k závěru, že trpí psychózou se schizofrenií. Znalkyně byla odkázána na sdělení obžalovaného a validita těchto sdělení může být ovlivněna poměrně dlouhým časovým odstupem od událostí a zevními okolnostmi, jako je pobyt ve vězení, izolace, aplikace léků, studie literatury, kontakt s psychiatrem a psychologem. Halucinace či pseudohalucinace, jak o ní bylo hovořeno výše, mohou ovlivňovat rozpoznávací i ovládací schopnosti člověka, ale v případě obžalovaného tomu tak nebylo, neboť v jeho případě jde o senzorializaci psychopatických myšlenkových pochodů, kdy hlasy byly vlastně jeho myšlenkami. Pokud se týká mikropsychotických epizod, tak se jedná o velmi krátký časový úsek, v jeho případě mu hlas řekl „jsi hodný, skvělý, jsi vybrán k nějaké misi“. V ten moment tomu věřil, ale vzápětí začal pochybovat, protože se neustále ubezpečoval o tom, že ten hlas by mohl být realitou. Obžalovaný byl v Brně v obrovském stresu, viděl před sebou selhání, které pro něj mohlo být tím nejhorším, co by se v životě mohlo stát, a představiteli toho selhání a stresu byla rodina Hxxxxx, vedena speciálně otcem Martinem. Jednání tedy bylo zaměřeno proti těm, kteří mu stres způsobovali, tj. proti rodině Hxxxxx. Proto také nezaútočil a nechoval se agresivně k listonošce, k paní na úklid ani k přítelkyni Filipa Hxxxxx, která nebyla v přímém vztahu na Martina Hxxxxx a nepatřila do rodiny.

Ze znaleckého posudku z oboru **zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, znalkyně PhDr. Beaty Nour Mohammadi** i z jejího výsledku soud zjistil, že celou událost z jejího pohledu vnímá obžalovaný jako problém zdravotnický, problém jeho duševního zdraví a ne problém kriminální. Obžalovaný byl při vyšetření ochoten odpovídat na všechny otázky s výjimkou událostí, které se udály v inkriminovaný den v domě rodiny Hxxxxx. Domníval se, že k posouzení jeho zdravotního stavu a jeho osobnosti je dostatečné, když popíše své stavy a prožívání v životě předtím a potom. V průběhu sezení se vyskytlo asi dvakrát období, kdy byl zvýšeně nervózní a napjatý, kdy mluvil o velké frustraci, o pocitech hněvu a o tom, že musí bojovat s impulzí, které ho navádějí k věcem, aby se choval agresivně. Bylo to v období, kdy pociťoval zvýšenou salivaci, neustále sám subjektivně prožíval a měl dojem, že musí neustále polykat, což ho dovádělo do hněvu a vnímal to jako zkoušku.

Obžalovaný se narodil do výchovně velmi podnětné rodiny zralejším rodičům, má starší sestru a až do 10 let byl dítětem, jak má být. V období zhruba 3. – 4. třídy k němu začaly přicházet noční strachy, úzkosti, obával se, že ho zabijí postavy z hororu, že se ztratí v temnotách, že vrah vyleze ze skříně a zneškodní ho. V tomto období se začal rozvíjet jeho vlastní agresivní potenciál. Z tohoto období pochází představa, že by se chtěl stát supermanem, hrdinou, velkým negativním hrdinou. Začíná se projevat agresivně i ve škole, stahuje se od dětí, přilne ke psovi. Adaptační potíže, které

má ve škole, a určité výchovné problémy, pak přivedly jeho rodiče k tomu, aby kontaktovali odborníky. Byl vyšetřen kvůli podezření na ADHD, což se nepotvrdilo. Později dochází na terapii kvůli sociálním problémům, a to problémům v sociálním kontaktu a problémům s obsedantně nutkavým myšlením. V 17 letech pak byl vyšetřen neuropsychologicky, byl stanoven závěr, že se jedná o úzkostnou poruchu s obsedantně kompulzivními osobnostními rysy. Podrobil se poměrně krátké terapii, která byla zaměřena na úzkost, byl i psychiatricky vyšetřen, byly mu doporučeny léky, které však odmítl užívat s tím, že se se svými problémy chce vyrovnat sám. Užívání léku byl pro něj projev slabosti. Střední školu absolvoval s poměrně špatným prospěchem, navzdory tomu, že disponuje nadprůměrným intelektem. Ve svém životě měl pouze dvě výrazná přání, a to stát se nejlepším námořníkem ze všech u Vojenské námořní pěchoty USA nebo se stát mistrem smíšených bojových umění. Od dětství u něj rostla láska ke zvířatům, odtahoval se od lidí a měl velký sen stát se tím, kdo ochrání všechna zvířata, která jsou zabíjena pytláky, hlavně tygry. Měl chuť všechny pytláky pozabít, napichovat jejich hlavy na kůly, seřadit je a mít na své straně tygry. Láska ke zvířatům u něj přetrvává doteď a má určitý i pozitivní potenciál. Měl několik zaměstnání, která mu dlouho nevydržela. Ze začátku ho to vždy bavilo, když se seznamoval s novým prostředím a poznával nové lidi a situace, po určité době ho to však přestalo bavit, a proto odešel. Podobně trénoval i smíšená bojová umění, kdy se do toho nejprve pustil s obrovskou vervou a později od toho upustil, protože začal mít pocit, že byl zmatený. Nacházel se ve stavu neustálého neurčitého životního plánování a bezradnosti, jak on sám uvádí, v období bez myšlenek a bez pocitů. V této fázi se pak odhodlal jet do jižní Afriky a bojovat proti pytlákům. Současně však dostal pozvání do rodiny v Brněnských Ivanovicích.

Osobnost obžalovaného je výrazně maladaptivní, introverzní, je psychosexuálně nezralý. Je nadán nadprůměrnými intelektovými schopnostmi, je velmi ctižádostivý a má velkou potřebu sebeuplatnění. Jeho zaměření je téměř výlučně samo na sebe, je zaměřen na vlastní sebeobraz a sebeprožívání. Sebeprožívání je však velmi křehké, je charakterizováno velkým rozporem mezi ideálním já, tedy představou, jakým by chtěl být a jak by chtěl fungovat, a jak se představuje a vidí sám sebe, a mezi tím, co vnímá a cítí a co v reálném životě prožívá a dosahuje. Tento rozpor je pro něj velmi trýznivý. Jako obranu proti možnému komplexu méněcennosti si potom vybudoval komplex nadřazenosti. Jako obranu vůči obrovské úzkosti si pak rozvinul své vlastní agresivní tendence. Jeho emotivita je výrazně egocentrická, je velmi labilní a jejím základním a hlubokým prožitkem, který ho provází po celý život, je úzkost. S tou on neustále bojuje, snaží se s ní vyrovnat nejrůznějšími způsoby. Má bohaté fantazijní myšlení, je nadán kreativitou, a to zejména verbální, a má velmi dobrou fabulační schopnost. Byly u něj zjištěny výrazné a zdůrazněné rysy emoční nestability, jsou to rysy hraniční poruchy osobnosti, dále rysy histriónské poruchy osobnosti, dále byly u něj zjištěny rysy narcistické, schizotypální, zvýšeně kritické a negativistické, což vede k odmítání společensky daných požadavků, k pasivnímu odporu, a byly zjištěny i hodně navýšené rysy dissociální. Tyto všechny rysy ve svém komplexu vytváří obraz jeho výrazně narušené osobnosti ve smyslu těžké poruchy osobnosti, kterou lze označit jako smíšenou poruchu osobnosti. Jinak je velmi senzitivní, ale tato senzitivita se vztahuje k jeho samotné osobě, vztahuje se abstraktně k planetě, k lidstvu a pak konkrétně ke zvířatům. Ve vztahu k lidem je otažitý, těžko vstupuje do kontaktů, to vychází zejména ze schizotypální a také trochu z narcistické části osobnosti, což znamená, že obžalovaný se kontaktu

vysloveně nevyhýbá, i když se o něj nezajímá, ale vnímá sám sebe natolik odlišně od ostatních, že je pro něj po prvním příjemném kontaktu velmi obtížné tyto vztahy dále rozvíjet. Obžalovaný je náležitě schopen zapamatovat si a reprodukovat události, byla u něj zjištěna nadprůměrná úroveň intelektových schopností a nebyla zjištěna žádná organická porucha ve smyslu úbytku intelektu. Zároveň disponuje výraznou nadprůměrnou pamětí. Je tedy schopen podat pravdivou výpověď a vypovídat o událostech, pokud bude sám chtít.

Obžalovaný není osobností zralou ve svém rozhodování, rozhoduje se a rozhodoval se tzv. pocitově, to znamená, že podléhal svým dojmům, emocím, přáním. Má při tom problém náležitě zhodnotit své skutečné schopnosti a možnosti i ve vztahu k cílům, které si staví, je pro něj velmi obtížné si stanovit jeden cíl, v tom je velmi frustrovaný a zmatený. Stále u něj chybí vnitřní morální imperativ, chyběl i v minulosti. Jeho rozhodování je celoživotně vedeno tím, aby se stal někým výjimečným, někým, kdo vynikne, bude obdivuhodný, ale zejména sám pro sebe. Tím je veden celý jeho život, trvá to i dnes. Jeho základní životní motivací je to, že chce vykonat něco výjimečného.

U obžalovaného byl zjištěn zvýšený agresivní potenciál, má zvýšenou tendenci prožívat a hlavně reagovat agresivně. Určitá vnitřní tendence k tomu, že by se mohl chovat agresivním způsobem, že by mohl překračovat společenské hranice, u něj existovala už od dětství. V období kolem 3. – 4. třídy u něj tato tendence k agresivnímu chování vzniká, začíná se projevovat jako způsob překonání masivní vnitřní úzkosti. Vzniká u něj potřeba stát se negativním hrdinou, superzločincem, který bude tak zlý, že se nebude muset bát, protože se jej budou bát všichni ostatní. Tato představa mu pomáhala vydržet a překonávat stavy masivní úzkosti. V období od 10. do 15. roku věku pak sám označuje toto období jako období temna, kdy se v noci bál, že ho pohltí temnota, v průběhu dne pak na něj čekal chlapec ze sousedství, který jej sexuálně využíval. V období 15 let pak bojoval s pokušením, aby vzal nůž a zabil svého otce či matku. Dále přitom rozvíjel svou představu superhrdiny, který vše zvládne. V období od 18 let uváděl, že byl v období naprosté frustrace a byl negativisticky nastaven. Jeho myšlenky byly tmavé a temné a nedokázal si připustit, že by byly jeho. Byly to myšlenky na to, že zabije svou rodinu, zapaluje věci, stane se sériovým vrahem z hororu. S těmito myšlenkami se tedy snažil bojovat tím, že zastavoval celý proces svého myšlení, což mu zabíralo hodně času a ztrácel kontakt s běžnou realitou. Zabýval se neustále sám sebou. Myšlenky zastavoval tím způsobem, že používal věci a slova, která pro něj měla osobní význam. Dále uváděl, že užíval drogy, a to proto, aby ztlumil obrovskou vnitřní tenzi, kterou sám prožíval. Tento agresivní potenciál a tíhnutí k agresivním reakcím se však snažil zpracovávat obrannou reakcí, snažil se jej uvést do společensky přijatelnější podoby, a to tréninkem smíšených bojových umění, dále přáním, že bude zachraňovat zvířata, bojovat se zlými lidmi, tedy s pytláky, následně tím, že by se stal vojákem. V těchto oblastech se mu však příliš nedařilo, nebyl úspěšný, nevyvedly se mu tři pokusy nastoupit do armády, ani jeden nedotáhl s různými racionalizacemi, proč to neudělal. Do bojových umění se pustil nejprve s obrovskou vervou a nadšením, ale posléze toho opět zanechal. Jediné, co v něm přetrvávalo, byla touha zachraňovat zvířata.

Jedním z jeho rysů hraniční osobnosti byla např. impulzivita, tíhnutí k extrémům, potřeba intenzivních extrémních zážitků. Sám popisoval, že se účastnil krádeží jen proto, aby něco zažil, ne proto že by potřeboval ukrást nějaké věci. Byl agresivní ke spolužákům, pouštěl se do rvaček, byl hodně impulzivní. Identifikoval se s rozporuplnými filmovými hrdiny. Největší inspiraci našel v postavě teenagera z filmu Kick-Ass, kdy se jedná o osobu, která zabíjí drogové dealery. To ho inspirovalo natolik, že posbíral v domě všechny nože a zbraně, které našel, vyšel z domu a začal hledat drogové dealery, aby je pozabíjel. Naštěstí však žádné nenašel a vrátil se domů. K uvolnění jeho vnitřního napětí však takováto samotná akce v tu dobu postačila.

Dalším zdrojem, který je velmi důležitý v jeho chování, je jeho výrazná ego-vstažná frustrace. Jedná se o výše uvedený výrazný rozpor v sebeprožívání, mezi touhou, kým by chtěl být a co by chtěl dokázat, a mezi tím, jak se aktuálně cítí a co se mu aktuálně daří či spíše nedaří. Nedaří se mu zapojit do společnosti, i když v podstatě o to ani nestojí. Je zvýšeně frustrován. Tato frustrace pak vzbuzuje agresi, vychází z hněvu. Ten u něj propukne velmi rychle a přechází v agresi, kdy pak nastupuje velmi výrazná potřeba odreagování. Jak postupně dospíval a jak se vyvíjel, tak se od romantického mstitele dostává až k bodu, kdy cítí v sobě velkou agresi, velké napětí a toto obrací jednak vůči svému psovi, ale také vůči sobě, kdy se začíná sebepoškozovat, řezat a následně vůči zdroji své agrese, tj. vůči lidem, kteří ho nutí, aby se přizpůsobil a uspěl, což se mu nedaří. Potom už přechází k tomu, že nepotřebuje být romantickým hrdinou. Obžalovaný popisoval situaci, kdy stál u zrcadla, do kterého se dlouho díval, poté vyrazil do ulice a šel na místa, kde se pohybuje hodně běžců a cyklistů, aby některého z nich zabil. To se mu nepodařilo, neboť v tu dobu tam právě nikdo neběžel a navíc zde viděl nějaká policejní auta, proto se vrátil. Je tedy u něj vidět průběh narůstající frustrace z nemožnosti sebeuplatnění, z nemožnosti naplnění stát se tím, kým by chtěl být. Protože se mu nepodařilo nějakým způsobem se dostatečně uplatnit, a to způsobem uspokojícím pro něj samotného, dostává se do období, které, jak on sám udává, bylo obdobím bez pocitů a myšlenek. Je to období, kdy je bezradný, velmi frustrovaný, neví, co se svým životem, a proto se odhodlává jet do Afriky zabíjet pytláky. V tuto chvíli pak přichází pozvání do rodiny Hxxxxx, což on sám považuje v tuto chvíli za rozřešení či signál, který k němu přišel. Neměl však žádné plány, co by chtěl v Brně dělat, jen prostě čekal, že se věc nějak vyřeší.

Prvních 14 dnů v Brně popisuje jako velmi bezproblémové a veselé období, kdy se cítil šťastný, přičemž už ale v letadle prožíval stavy, které lze označit jako stavy velkého napětí a úzkosti. Když se poté v autě blížil k Brnu, převládá u něj pocit, že situaci nezvládne a že selže. Poté následovalo období krátké euforie, kdy k němu byli lidé příjemní, starali se o něj, byl v centru pozornosti, která ho těšila. Toto se však začíná postupně a poměrně brzy vytrácet, opět se dostavuje stav napětí a tlaku. Začíná se opět bát, že selže. Z domova odcházal i z toho důvodu, že nebyl schopen se dostatečným způsobem adaptovat na běžný způsob života, najít si pořádnou práci, nebyl schopen docílit svých snů a byl velmi frustrovaný. Po počáteční fázi se najednou toto požadovalo i v České republice. Bylo po něm vyžadováno, aby se společensky bavil, aby se účastnil rodinného života, aby vyučoval na univerzitě. Pobídky a nabídky na společenský a pracovní život se na něj v podstatě přímo hrnuly, začaly se množit, on se to snažil do jisté míry ustát, ale vše dělal bez vnitřního zaujetí a dělal

to hlavně proto, že mu to bylo nabízeno, a on se snažil tyto věci plnit. Velmi brzy však také začíná nedodržovat termíny, začíná být frustrován a nedokáže dostat požadavkům. Začínají se u něj objevovat pochybnosti z toho, že selže. Opět se dostává do subjektivně prožívaných trýznivých stavů, pouští se do dlouhých rozhovorů sám se sebou, dostává se do situace, že je ve velmi dobré víře tlačěn k tomu, aby fungoval v cizí zemi i v cizí rodině, mezi lidmi, na které nebyl zvyklý, a aby zvládal to, čeho nebyl schopen ani ve své domovině, kde měl oporu své rodiny. Obává se, že selže a tím se mu potvrdí, že je někým, kdo není schopen vzít život do svých rukou. Dostává se tedy do stavu hluboké a veliké frustrace, kdy se obává totálního a obrovského selhání. Za této situace se mu vrací nutkavě obsedantní myšlenky, vrací se mu to, co vždycky potlačoval a proti čemu se stavěl, tedy že bude negativním superzločincem, který se realizuje tím, že najde sílu k zabíjení. Jelikož se velmi bál selhání, tak nakonec k sobě pustil myšlenky na zabíjení, které předtím potlačoval, a odhodlal se k činu, který byl potřebou katarze z velmi obrovského napětí a vnitřní tenze, která v něm vzbuzovala velkou zlobu a agresi. Po vykonaném násilí se u něj projevil katartický efekt, uklidnil se, už nepotřeboval dál nic dělat a odjel domů.

Agresivní potenciál u obžalovaného je zvýšený, vznikl jako výrazná překompenzace trvalého pocitu úzkosti, se kterým neustále bojuje. Současně se potom stal i součástí jeho identity v představě bojovníka, který určitou agresivitu mít musí. V případě obžalovaného je velmi nutná a potřebná jeho resocializace. Sám uvádí, že za poslední 2,5-3 roky v americkém vězení nějakým způsobem dozrál a naučil se rozlišovat dobré od zlého. Mluví už o mnohem socializovanějších cílech, chtěl by se starat o zvířata, stát se veterinářem nebo pečovat o zvířata i jinak. Pokud by měl možnost, chtěl by zakázat držení zvířat v zoologických zahradách. Je osobou inteligentní a ctižátostivou, má zájem na sobě pracovat, což jsou věci, které mluví pro jeho resocializaci. Co je však problematické a komplikující, jsou některé další jeho osobnostní vlastnosti, a to kombinace poruchy osobnosti, kdy má zvýšený agresivní potenciál, má rysy osobnosti emočně nestabilní, narcistické, jsou zde i dost silné dissociální akcenty, to znamená, že je potencionálně nebezpečnou osobností. Jeho resocializace je potřebná, je však stížená, možnost jeho resocializace je nízká. Mělo by na něj být působeno psychoterapeuticky, aby mohl rozpoznat hranice, je nutno pracovat s jeho agresi, psychoterapeutické působení by mu mohlo pomoci zvládat úzkost, mohlo by mu pomoci upevnit pozitivní a společensky souladné ideály. Možnost jeho resocializace je však nízká, a to s ohledem na to, že nemá pocit viny za to, co vykonal, sám se cítí být obětí celé situace a nepřebírá za svůj čin zodpovědnost. Obžalovaný je osobností hluboce narušenou, struktura osobnosti je velmi komplikovaná, je velmi úzkostný. V podstatě potřebuje léčbu a oporu, jinak mu hrozí dekompenzace. Na zvážení tedy proto zůstává i medikamentózní léčba.

On sám svůj čin podává tak, že mluví o hlasu, který ho k tomu ponoukal, toto vysvětlení je však velmi jednoduché a ploché, a to vzhledem k vývoji jeho osobnosti a k jeho téměř celoživotnímu boji s vlastní agresivitou a tendencí k její realizaci. Pro něj samotného by bylo společensky přijatelnější, kdyby čin udělal proto, že mu to řekl jeho hlas. Velmi pravděpodobně se jednalo o představu hlasu, který k němu promlouvá, v podstatě se však jednalo o jeho vlastní myšlenky. Se samotnou znalkyní však mluvil o hlasu velmi minimálně. Pokud by onen hlas vnímal jako silný činitel, zřejmě by odpovídal jinak.

Za určitých konkrétních okolností, zejména v období vysoké frustrace, kdy je velmi frustrován, kdy se to dotkne jeho ega, jeho sebevnímání a kdy se cítí zraněn, tak je u něj zvýšená pohotovost k agresivním reakcím. Má tedy zvýšený agresivní potenciál a je zde riziko, že by mohl v budoucnu své agresivní jednání opakovat. Resocializace obžalovaného je pak ztížena tím, že sám nevnímá, že by udělal něco zlého, skutek vnímá jako izolovanou událost ve svém životě, která mu spíše měla pomoci k osobnímu růstu. Dále je resocializace stížena jeho zvýšeným agresivním potenciálem, dále dissociálními aspekty v jeho osobnosti. Možnost resocializace není vyloučena, je nízká a ztížena. Je však velmi problematické, jaký bude dál jeho osud a jak bude motivován k pozitivnímu přístupu, pokud u něj například vzroste představa, že mu společnost nějakým způsobem ublížila, že ho potrestala za něco, co nepovažuje za svou vinu. Při posledním rozhovoru se znalkyní pak uvedl, že chce na sobě pracovat, byl ochoten, resp. nevyučoval i spolupráci ve zdravotnickém zařízení.

Obžalovaný se nebyl schopen neovládat, naopak on se celé roky snažil agresivitu zastavovat v sobě a mnohdy se mu to i dařilo. Při pobytu ve vazební věznici pak mluví o agresivních myšlenkách, které má. Přemýšlel o možnostech zranit strážce, vybojovat si cestu ven, ale spíše proto, aby byla nějaká změna, ne že by utekl. U obžalovaného nebude nikdy úplná garance, že by po léčbě a medikaci byl schopen sám v sobě korigovat všechny podněty, které ho v dřívější době vedly k agresivitě. U obdobných potíží, jaké má obžalovaný, je doporučována celoživotní léčba, takovýto člověk by měl být trvale nebo alespoň v období zvýšené životní zátěže a frustrace, kterou ovšem musí být schopen sám rozpoznat a pojmenovat ji, v kontaktu s psychologem a úplná garance u něj v obecné rovině dána být nemůže. Sám uváděl, že dříve vůbec nerozlišoval mezi dobrem a zlem, plnou zárukou, že se obžalovaný nedekompenzuje, dát nelze. Chybí mu schopnost empatie, je zaměřen velmi sám na sebe, což jsou rizikové faktory. Pokud by byl v této chvíli propuštěn na svobodu, tak pro společnost nebezpečný není, je však nebezpečný, pokud by se zvyšovaly okolnosti, které by zvyšovaly jeho vnitřní frustraci. Pokud by byl ponechán bez dohledu a bez terapie, tak nemůže nikdo zaručit, že by se opět nedekompenzoval. Pokud se týká trestu odnětí svobody, tak si nedokáže představit, co by dělal. Celou záležitost totiž pojímá jako zdravotní a v případě, že by byl nucen vykonávat trest odnětí svobody, tak je možné, že by se uzavřel do pasivní agrese nebo by se začal vnímat jako hrdina tak, jak to činí nyní, ovšem to má stále naději, že celá záležitost bude posuzována jako zdravotní případ a on dlouholetý výkon trestu nebude muset podstupovat.

Pokud by obžalovaný byl v době spáchání skutku v psychotické dekompenzaci, tak by musel být buď ve fázi mánie, nebo ve fázi depresivní. Ve fázi mánie by byl velmi rozrušený, vzrušený, agitovaný, měl by potřebu zvýšené činnosti, nějakých velkých skutků, pouštěl by se do velkých věcí, choval by se nepřirozeně, chování by bylo nápadné. Tito lidé bývají agresivní, mají pocit, že mají nadpřirozenou moc, dávají si obrovské úkoly, které chtějí splnit, ale nejsou schopni jim dostat. Bývají rozrušení a jejich chování je nápadné. Pokud by byla dekompenzace směrem do depresivní, tak člověk není schopen víceméně ničeho. Dekompenzace znamená ztrátu s realitou, velkou rozrušenost,

agitovanost a určité halucinace. Zda někdy obžalovaný v minulosti prodělal psychotickou ataku, nelze z vyšetření a testu určit, disponuje velmi bohatým, kreativním a fantazijním myšlením, je nedozrálý, má dětskou kreativní tvořivost, v podstatě si tvořivě vymýšlí příběh. V případě jeho pobytu v České republice u něj nešlo o psychotickou dekompenzaci, ale velmi výraznou a těžkou dekompenzaci osobnosti v jeho sebepožívání a hlubokou dekompenzaci ego-vztažnou. Pokud by se jednalo o psychotickou dekompenzaci, tak by nebyl schopen chovat se nenápadně a pro pozorovatele v okolí klidně. Nebyl by schopen takového přepínání, kdy by v domě prováděl určité velmi hrozné aktivity a potom by vyšel z domu a byl schopen jednat úplně normálně a chovat se klidně. Nebyl by schopen v klidu sedět, psát lidem SMS zprávy, a to ani za situace, že by mu to nařídil hlas, který by slyšel. Nebyl by schopen chovat se nenápadně nebo vyrovnaně. Pokud je člověk v manickém stavu, tak není schopen se do té míry ovládnout, aby přepínal z jednoho módu do druhého tak, aby si na něm nikdo ničeho nevšiml. Zcela vyloučit to však nelze. Proti tomu, že u něj byla přítomna psychotická dekompenzace, kromě výše uvedeného hovoří i celý jeho vývoj a vývin osobnosti.

Nutkové obsedantní myšlenky mají na jednání osoby veliký vliv, způsobují mu trýzeň, jsou to věci, které zaměstnávají osobu natolik, že jim nechce podlehnout, odtrhávají je od okolí a působí velikou úroveň vnitřního napětí a velikou nepohodu. Úzkost neodchází, naopak se kumuluje. Silná obsedantní zaujetí brání člověku do velké míry se zapojovat do běžných aktivit, subjektivně to prožívají velmi trýznivě a nepříjemně. Obsedantní myšlenky se člověk snaží neposlechnout, zastavovat, snaží se jim nepodlehnout, což činil i obžalovaný. Nepodařilo se mu to však v inkriminované situaci, která pro něj byla výjimečná. Přestal se bránit, myšlenkám dal volný průchod. Bylo to sice, jak říká, špatné rozhodnutí, ale byla to úleva. Střídavě se mu v minulosti dařilo i nedařilo tyto myšlenky bez odborné pomoci potlačovat, ale pak nastaly situace, kdy už na ně nestačil a byl v takové trýzni a tísní, že dochází k situacím, kdy je buďto agresivní, kdy musí udělat něco velmi silného, aby myšlenky zastavil, nebo byl se svým psem, se kterým se mazlil, nebo měl sex, případně byl agresivní a napadl někoho, vůči kterému osobně nic nemá. Byl to pro něj velmi silný zážitek a pomáhal mu odklonit se od těch myšlenek.

Soud ve věci provedl i **listinné důkazy**. Z fotodokumentace, zachycující SMS zprávy, z SMS konverzace mezi Monikou Hxxxxx a obžalovaným soud zjistil, že dne 22. 5. 2013 v 16.39 hodin napsala Monika Hxxxxx obžalovanému zprávu, kde jej žádala o výuku angličtiny, na tu on jí odpověděl téhož dne ve 20.00 hodin s tím, že se vrací do Spojených států. Z kopie výzev k vyzvednutí zásilky České pošty pak soud zjistil, že se jednalo o dvě zásilky, adresované Filipu Hxxxxx a Martinu Hxxxxx, kdy tyto převzal obžalovaný. Z paragonu z taxametru svědka Josefa Sxxxxx soud zjistil, že tento provedl dne 22. 5. 2013 jízdu v čase od 15.15 do 17.56 hodin na vzdálenost 171,5 kilometru za cenu 4.066,- Kč. Z fotodokumentace z benzínové čerpací stanice Shell, Brno, ulice Opuštěná, vyplývá, že dne 22. 5. 2013 v 15.15 hodin bylo na místě vozidlo TAXI Fiat Brava registrační značky xxxxx řidiče Josefa Sxxxxx, kdy řidič provádí tankování. Z vozidla pak vystupuje obžalovaný a v prodejně

čerpací stanice si nakupuje občerstvení – nějaké jídlo a pití – a poté opět nastupuje do vozidla TAXI Fiat Brava. Po celou dobu jeho pobytu na benzínové stanici není jeho chování nijak nápadné.

Z jízdních řádů Dopravního podniku města Brna, platných dne 22. 5. 2013, soud zjistil, že tramvaj č. 1 jede ze zastávky Husitská směr Řečkovice celkem 9 minut, ze zastávky Tylova pak 6 minut. Tramvaj jezdí, či jezdila, v dopoledních a poledních hodinách v 5 minutových intervalech, kdy ze zastávky Husitská odjížděla v časech kolem poledne v 11.50, 11.55, 12.00, 12.05 hodin atd. Z jízdního řádu autobusové linky č. 41 soud zjistil, že ze zastávky Řečkovice do zastávky Kouty trvá autobusu jízda celkem 5 minut. V pracovní dny, tj. i dne 22. 5. 2013, autobus jel v 11.31, 12.11, 12.31 hodin. Z jízdního řádu autobusové linky č. 71 ze zastávky Řečkovice soud zjistil, že ten jede na zastávku Kouty 5 minut a ze zastávky Řečkovice dne 22. 5. 2013 odjížděl v 11.51 a 12.51 hodin. Z jízdního řádu autobusových linek č. 41 a 71 soud zjistil, že ze zastávky Kouty odjíždí v ranních hodinách linka č. 41 v časech 7.09, 7.12, 7.19, 7.26, 7.42 hodin, linka č. 71 v čase 7.02, 7.32 hodin. Na zastávku Řečkovice jí trvá trasa 5 minut. Ze zastávky Řečkovice pak v ranních hodinách odjíždí linka č. 1 v časech 7.02, 7.08, 7.12, 7.18, 7.22, 7.28, 7.32, 7.37, 7.42, 7.47 hodin atd. v 5 minutových intervalech. Trasa na zastávku Husitská trvá 8 minut.

Z žádosti o právní pomoc pak soud zjistil, že Krajské státní zastupitelství v Brně požádalo příslušné orgány Spojených států o zjištění informací k osobě obžalovaného včetně ověření totožnosti a provedení prohlídky těla obžalovaného, zajištění odběru bukálního stěru, vzorku vlasů, otisků prstů, dlaní a eventuálních stěrů zpod nehtů, kdy této žádosti bylo vyhověno. Z protokolu o ohledání věci pak soud zjistil, že dne 3. 6. 2013 byla Policií ČR doručena zásilka obsahující osobní věci obžalovaného Kevina Dxxxxx. Zásilka dorazila v 5 krabicích. V zásilce se mimo jiné nacházelo pár ponožek, viditelně používaných, černé barvy s šedým ornamentem a šedé krátké kalhoty s pruhy s nápisem na štítku FOX Products of The Revolution, size 32, kdy na těchto krátkých kalhotách jsou viditelné tmavé červenohnědé skvrny. Celkem takto bylo ohledáno 84 věcí. Z protokolu o převzetí věci ze dne 28. 6. 2013 pak soud zjistil, že prostřednictvím Velvyslanectví Spojených států v Praze Policie ČR obdržela mimo jiné daktyloskopické otisky obžalovaného, rovněž pak vlasy obžalovaného, stěry z nehtů levé i pravé ruky a hřeben s vlasy obžalovaného a nehty obžalovaného.

Z výpisu z telekomunikačního provozu soud zjistil, že obžalovaný Kevin Dxxxxx komunikoval pomocí SMS dne 22. 5. 2013 s Davidem Hxxxxx, a to v čase od 8.12 do 11.03 hodin. Jarmile Bxxxxx pak zaslal SMS v 10.40 hodin, s Kylem Kxxxxx telefonoval v 08.22 hodin a pomocí SMS zpráv spolu komunikovali ještě v čase 09.09, 08.33, 11.40, 15.14 a 15.22 hodin.

Z protokolu o ohledání místa činu a pořízené fotodokumentace si soud udělal obrázek o objektu rodinného domu na ulici xxxxx v Brně-Ivanovicích i o tělech a předmětech nalezených na místě. Ve sklepním prostoru pod garáží byly při ohledání nalezeny tři částečně ohořelé mrtvolky, které

ležely částečně přes sebe. Kromě dveří vede do sklepního prostoru ještě menší okénko v dřevěném rámu, které je rozbité, v rámu zůstalo pouze několik střepů, část střepů je na schodech pod okénkem a další jsou rozesety ve směru od okénka do zadní části zahrady. Mrtvoly jsou částečně zaházeny nejrozličnějšími textiliemi, ručníky, povlaky, prostěradly, dekami a dalšími. Čtvrtá mrtvola pak byla nalezena v mezonetovém pokoji v patře domu. Z pokoje vede dřevěné schodiště do horního patra mezonetového pokoje, kde se nachází lůžko, na němž leží čtvrtá mrtvola muže. První tři mrtvoly jsou částečně ohořelé a na první pohled jsou na nich vidět krevní skvrny. Rovněž tak na čtvrté mrtvole. V oblasti hlavy a krku všech těl jsou rozsáhlá poranění. V zadní části zahrady byla nalezena dřevěná barová stolička, kde na nožkách je zatečena krev. V pracovně v rámu prosklených posuvných dveří je zatečená krev, jsou zde patrné krusty, na zdi je pak do výše 75 cm vidět krevní stříkance, stejně tak na posuvných dveřích z vnitřní strany. Na stole je pak červenohnědá skvrna, utřená pravděpodobně hadrem. V hlavní obývací místnosti se pak na barovém pultu nacházejí setřené krevní skvrny, na pohovce jsou pak dva velké kameny, z nichž jeden váží 11,8 a druhý 22,3 kg. Na lehčím kameni jsou červenohnědé skvrny. V místnosti se rovněž nachází různá elektronika, hudební nástroje, knihy, časopisy, keramika, porcelán. Na stěně vedle dveří, vedoucí do zádveří, jsou pak krevní stříkance, stejně tak jako na dřevěné policové skříni naproti. Na stěnách na schodišti jsou skvrny od krve, na jednom schodišťovém stupni je rovněž krevní stopa, jinak je schodiště čisté. V prvním patře naproti koupelně se nachází dřevěná bedna, která je otevřená a prázdná. V ložnici je pak dvoupostel, kdy matrace je silně zakrvácená, jedná se o tratiliště krve. Krev je rovněž pod matrací, na zadním čele postele a za zadním čelem postele na zdi. Krev se nachází rovněž na stěnách v pokoji, kde byl nalezen Filip Hxxxxx, rovněž zde je zakrvácená matrace a velká krevní skvrna vedle a pod postelí. Na místě pak bylo zajištěno značné množství věcných, pachových, daktyloskopických a biologických stop.

Z protokolu o identifikaci mrtvoly soud zjistil, že soused a známý obžalovaných, Andrew Philip Oxxxxx, ztotožnil jako mrtvolu č. 1 poškozeného Martina Hxxxxx, jako mrtvolu č. 2 poškozenou Veroniku Hxxxxx, jako mrtvolu č. 3 poškozeného Davida Hxxxxx a jako mrtvolu č. 4 Filipa Hxxxxx. Z odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví pachové identifikace pak soud zjistil, že na levém předloktí poškozeného Martina Hxxxxx byla nalezena pachová stopa obžalovaného, na pravém kotníku poškozené Veroniky Hxxxxx také pachová stopa obžalovaného, další pachové stopy obžalovaného pak byly nalezeny na pravém boku poškozené Veroniky Hxxxxx, na levém kotníku poškozené Veroniky Hxxxxx, na levém předloktí Davida Hxxxxx, na levém a pravém předloktí Filipa Hxxxxx a na pravém boku Filipa Hxxxxx.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky, soud zjistil, že na noze barové židle, zajištěné na místě činu, byla prokázána přítomnost lidské krve a ze stopy byl stanoven genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA Veroniky Hxxxxx. Dále že na vnitřní straně posuvného křídla dveří z pracovny na terasu byla ve skvrně prokázána přítomnost lidské krve a byl stanoven genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA Martina Hxxxxx. Z kamene nažloutlé barvy, zajištěné na sedačce v obývacím pokoji, byl ze skvrny učiněn stěr, ve kterém byla prokázána přítomnost lidské krve, byl stanoven genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA osoby David Hxxxxx. Z kamene fialové barvy,

zajištěného opět na sedačce, ze skvrny byla zajištěna genetická stopa, ze které byla prokázána přítomnost lidské krve, a to krve Martina Hxxxxx. Dále byl proveden stěr z kapky na stěně vlevo od vstupu z chodby do zádveří, v této kapce byla prokázána přítomnost lidské krve a byl stanoven genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem Davida Hxxxxx. Dále byl proveden stěr z tratě krve na matraci v posteli ložnice, kde byla prokázána přítomnost lidské krve, byl stanoven směsný genetický profil, jehož majoritní složka náleží osobě ženského pohlaví a vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené Veroniky Hxxxxx. Dále byl proveden stěr z kapky v pokoji č. 2 na druhém stupni prvního schodišťového ramene, ve kterém byla prokázána přítomnost lidské krve a byl stanoven genetický profil Filipa Hxxxxx. Z kuchyňského nože zelenočerné barvy, který byl zajištěn na travnatém prostoru vedle terasy, byl proveden stěr ze skvrny červenohnědé barvy, kdy byl stanoven genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA Davida Hxxxxx. Dále byl proveden stěr červenohnědé otěru na pravém třísele poškozeného Filipa Hxxxxx a z této stopy byl stanoven směsný profil DNA, který obsahuje genetické znaky poškozeného Filipa Hxxxxx a svědkyně Jany Nxxxxx. Dále byl proveden stěr červenohnědé otěru v okolí pupku poškozeného Filipa Hxxxxx a byl stanoven směsný profil, který obsahuje tytéž genetické znaky jako v předchozím případě, tj. Filipa Hxxxxx a Jany Nxxxxx.

Dále byly podrobeny genetickému zkoumání věci, které byly vydány policejními orgány USA. Jedná se o pár kotníčkových ponožek černé barvy s šedým vzorkem, kdy na první ponožce byla v oblasti chodidla detekována přítomnost biologického materiálu několika osob. Z biologického materiálu byl stanoven Y-haplotyp, který obsahuje veškeré genetické znaky, obsažené v Y-haplotypu Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. Rovněž na druhé ponožce byl v oblasti chodidla detekován biologický materiál několika osob, směsný genetický profil obsahuje veškeré genetické znaky, obsažené v profilu DNA Martina, Davida a Filipa Hxxxxx, byl stanoven Y-haplotyp obsahující veškeré genetické znaky obsažené v Y-haplotypu Martina, Davida a Filipa Hxxxxx.

Obecně jsou nositeli Y-chromozómu, a tedy i Y-haplotypu, pouze muži. Tento chromozóm, a tedy i Y-haplotyp, se přenáší po paternální linii z otce na syna prakticky v nezměněné podobě. Vzhledem k tomu, že mezi poškozenými Martinem, Davidem a Filipem Hxxxxx je příbuzenský vztah rodič – synové, jsou všichni nositeli jednoho a téhož Y-haplotypu a jednotlivé osoby nelze rozlišit. Z tohoto hlediska tedy v případě detekce Y-haplotypu osoby Martin, David a Filip Hxxxxx může být v daném vzorku zastoupen biologický materiál jedné z těchto osob, kterékoli z dvou nebo všech tří těchto osob. Stanovený Y-haplotyp Martina, Davida a Filipa Hxxxxx není shodný s Y-haplotypem, stanoveným ze zubního kartáčku Oral B, označený 45, který byl zajištěn při ohledání věci Kevina Dxxxxx. Jedná se o dva různé Y-haplotypy.

Dále byly podrobeny genetickému zkoumání krátké kalhoty šedé barvy s jemným svislým proužkem značky FOX Products of The Revolution velikosti 32. Přítomnost lidské krve byla prokázána v mnoha lokalitách. Jedná se o skvrnu 14,5 cm od spodního lemu levé nohavice zepředu, o skvrnu 33,5 cm od spodního okraje lemu levé nohavice zepředu, kdy genetickými analýzami byl

stanoven směsný genetický profil, jehož majoritní složka vykazuje individuální shodu s profilem DNA Davida Hxxxxx. Skvrna v blízkosti levé přední kapsy, zhruba 14,5 cm od horního lemu kalhot, kdy ve stanoveném směsném genetickém profilu jsou obsaženy genetické znaky, jaké jsou obsaženy v profilu Davida Hxxxxx a Veroniky Hxxxxx a na zubním kartáčku značky Oral B, označený 45, který byl zajištěn při ohledání věci Kevina Dxxxxx. Krev byla detekována ve skvrně levé části horní nohavice zepředu 12 cm od horního okraje, stanovený směsný genetický profil vykazuje veškeré genetické znaky obsažené v profilu DNA Davida Hxxxxx a majoritní složka stanoveného Y-haplotypu je shodná s haplotypem, jehož nositeli jsou Martin, David a Filip Hxxxxx. Skvrna na horním lemu kalhot v blízkosti knoflíkové dírky obsahuje směsný genetický profil, ve kterém byly detekovány znaky obsažené v DNA Veroniky Hxxxxx, dále byl stanoven Y-haplotyp, který obsahuje právě takové genetické znaky, které jsou obsaženy v Y-haplotypu osoby, jejíž zubní kartáček byl předložen ke zkoumání, (jedná se o zubní kartáček obžalovaného). A dále zde byly přítomny veškeré znaky, obsažené v Y-haplotypu Martina, Davida a Filipa Hxxxxx.

Krev rovněž obsahuje skvrna v blízkosti přední horní kapsy, 11 cm od horního okraje kalhot. Ve směsném profilu byla detekována přítomnost všech genetických znaků, obsažených v profilu Veroniky Hxxxxx a Davida Hxxxxx, analýzou pak byl stanoven Y-haplotyp, jehož majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. Jedná se o jeden a týž Y-haplotyp. Znaky detekované v minoritní složce stanoveného Y-haplotypu jsou shodné se znaky obsažené v Y-haplotypu biologického materiálu na zubním kartáčku obžalovaného. Ve skvrně u lemu pravé přední kapsy byl stanoven směsný genetický profil obsahující znaky Veroniky Hxxxxx a veškeré genetické znaky obsažené na zubním kartáčku obžalovaného. Rovněž zde byl stanoven Y-haplotyp, který byl na biologickém materiálu na zubním kartáčku obžalovaného. Červenohnědé skvrně na přední straně pravé nohavice 22 cm od spodního lemu byl stanoven směsný genetický profil obsahující veškeré genetické znaky Martina a Davida Hxxxxx a Y-haplotyp, jehož majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. Na červenohnědé skvrně na pravé nohavici zepředu 4 cm od spodního okraje byl stanoven směsný genetický profil, který vykazuje individuální shodu s profilem Davida Hxxxxx, a dále směsný Y-haplotyp, jehož majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. Skvrna na spodním lemu pravé nohavice zevnitř obsahuje směsný genetický materiál, který obsahuje veškeré genetické znaky Davida Hxxxxx a osoby, která užívala zubní kartáček obžalovaného. Rovněž byl stanoven směsný Y-haplotyp, jehož majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. A dále byl v minoritní složce detekován Y-haplotyp, jehož znaky jsou shodné se znaky obsaženými v Y-haplotypu, zajištěném na zubním kartáčku obžalovaného. Ve skvrně na zadní straně pravé nohavice 12,5 cm od spodního okraje, byl zjištěn genetický profil mužského pohlaví, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA Davida Hxxxxx. V červenohnědé skvrně na zadní straně pravé nohavice v oblasti hýždí byla stanovena majoritní složka směsného genetického profilu, která vykazuje individuální shodu s profilem Davida Hxxxxx. A ve skvrně v oblasti pravého boku, 10 cm od horního okraje, byla stanovena majoritní složka směsného genetického profilu, vykazující individuální shodu s profilem Davida Hxxxxx.

Na kamenu béžové barvy byla prokázána přítomnost lidské krve, byl detekován profil DNA osoby mužského pohlaví, která vykazuje individuální shodu s profilem DNA Davida Hxxxxx. Z plošného stěru, pořízeného pro účely zkoumání, mimo viditelné červenohnědé potřísnění, byl

stanoven směsný genetický profil, který obsahuje veškeré genetické znaky detekované k profilům DNA Davida Hxxxxx. Analýzou byl stanoven směsný Y-haplotyp, jehož majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx. Na kameni fialové barvy byla prokázána přítomnost lidské krve, byl detekován profil DNA osoby mužského pohlaví, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA Martina Hxxxxx. V plošném stěru, pořízeném pro účely mimo viditelné červenohnědé potřísnění byla detekována přítomnost biologického materiálu několika osob, směsný profil obsahuje veškeré genetické znaky Martina Hxxxxx a byl stanoven Y-haplotyp, náležící několika osobám, kdy majoritní složka je shodná s Y-haplotypem Martina, Davida a Filipa Hxxxxx.

Povlak na polštáři lososové barvy, nalezené v pokoji č. 3, obsahuje směsný genetický profil, jehož majoritní složka je shodná s profilem DNA osoby, který byl detekován na zubním kartáčku obžalovaného. Porovnáním bukalního stěru obžalovaného Kevina Dxxxxx s biologickým materiálem, zajištěným na zubním kartáčku, který užíval, tj. Oral B, označení 45, byla zjištěna individuální shoda.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, soud zjistil, že na noze barové židle, nalezené v rohu zahrady, jsou otisky prstů obžalovaného.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví trasologie, soud zjistil, že trasologickému zkoumání bylo podrobena celkem 39 krevních skvrn na krátkých kalhotách obžalovaného, kdy 25 z těchto skvrn jsou skvrny s ostrými oválnými okraji, které mají obdobné tvarové charakteristiky jako krevní kapky a nejedná se tedy o otěr. Kapka, dopadající kolmo, vytvoří kruhový obrazec, kapka, dopadající pod úhlem např. 10 stupňů, již obrazec, který bude mít délku několikrát delší než šířku. Krevní kapky se tedy mění podle úhlu dopadu, povrchu, na kterém ulpěly, rychlosti dopadu kapek apod. Krevní kapky mají ostře ohraničený kruhový nebo oválný tvar.

Z odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje k požáru ve sklepě rodinného domu, kde byla nalezena těla tří poškozených, soud zjistil, že požár byl založen úmyslně zapálením. Požár se omezil pouze na ohnisko zhruba 0,5 x 0,5 m. Při požáru v místnosti bez přístupu vzduchu dojde po zapálení k plamennému hoření a velice rychle k naplnění místnosti splodinami a ke zpomalení až přerušení plamenného hoření. Následně se místnost zaplňuje splodinami hoření, které mohly v místnosti vytvořit přetlak a způsobit rozbití skleněné výplně v okně. Po vytvoření otvoru pak dochází k pomalému odvětrání místnosti a rozhořívání v místě požáru. Hoření však již není tak intenzivní a přechází do bezplamenného žhnutí. Intenzita kouře vycházející z okna není nijak velká a ve vzdálenosti zhruba dva metry od otvoru již nebyl kouř vlivem rozptýlení vidět. Čas vzniku požáru byl stanoven na dobu 13.30 hodin +/- 30 minut. Ve stanoveném kriminalistickém ohnisku nebyla vedena elektrická energie, nebyl zde žádný elektrický spotřebič, nebyly nalezeny látky podléhající samovznícení a nebyl nalezen ani žádný jiný možný iniciátor požáru. Jako jediná možná verze bylo stanoveno úmyslné zapálení. Ostatní verze vzniku požáru byly vyloučeny. Po zapálení došlo vlivem přítomnosti motorového benzínu k docela výraznému plamennému hoření, které ovšem díky uzavřené místnosti a malému obsahu vzdušného kyslíku bylo ve velice krátké době utlumeno. Po rozbití okénka došlo k přísunu čerstvého vzduchu, ale motorový benzín byl již téměř spotřebován a docházelo tedy převážně k hoření textilií, možná ještě se zbytky benzínu. Po vyhoření benzínu došlo

k pokračování hoření textilie, ale s poměrně malou výškou plamene. Možnost výskytu plamene mohla být ovlivněna vlhkostí, nasáknutím textilie vodou nebo krví.

Z dopisu, adresovaného Theodoru Sxxxxx, soud zjistil, že Robert L. Sxxxxx, lékař, vyšetřil ve Spojených státech obžalovaného Kevina Dxxxxx, a to psychiatricky, a dospěl k závěru, že dle jeho názoru Kevin Dxxxxx trpí schizoafektivní poruchou s manickými a depresivními znaky. Relevantní diagnóza pro jeho stav v okamžiku úmrtí čtyř členů rodiny je následující: Byl psychotický, měl halucinace, slyšel hlas, který po něm požadoval činy pro záchranu světa. Věřil, že se jedná o slova pocházející od Boha, který mu říkal, co musí udělat. Toto mělo vliv na jeho schopnost uvažování, chování a smysl o realitu, je to vážná psychóza. Nebyl schopen ovládat své chování, protože byl pod vlivem psychotických myšlenek, a nebyl si schopen plně uvědomit škodlivost svého jednání, protože byl v kladné víře přesvědčen o tom, že zachraňuje svět, a protože trpěl manicko-psychotickými bludy a sluchovými halucinacemi.

Z dalšího dopisu, adresovaného Theodoru Sxxxxx, soud zjistil, že obžalovaného v USA vyšetřil Elliot L. Axxxxx, psycholog a soudní znalec z oboru psychologie, který dospěl k závěru, že Kevin Dxxxxx trpí dlouhodobou těžkou psychickou nemocí, a to schizoafektivní poruchou. V posledních dnech svého pobytu v České republice před svým návratem do USA z důvodu své těžké psychické nemoci – schizoafektivní poruchy – nebyl schopen ovládat své jednání a neschopnost ovládat své jednání se ještě posílilo tím, že byl několik posledních dní před odjezdem psychotický. Z důvodu schizoafektivní poruchy obžalovaný během posledních dní nebyl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání.

Ze zprávy Vazební věznice Brno soud zjistil, že se obžalovaný dne 7.3.2016 sebepoškozoval břitem z holicího strojků na obou předloktích a po výzvě příslušníků vězeňské stráže, aby svého jednání zanechal, se jednomu z nich snažil vytrhnout obušek. Musely proti němu být použity donucovací prostředky a následně byl umístěn na oddělení psychiatrie ve vězeňské nemocnici.

Návrh na provedení dalších důkazů pak soud zamítl. Návrh na výslech Roberta L. Sxxxxx a Elliota L. Axxxxx jako znalců soud zamítl z toho důvodu, že tito lékaři nejsou znalci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících. Mohli by být tedy vyslechnuti pouze v postavení svědků a jako takoví by těžko mohli k věci přivést něco nového, neboť by soudu mohli maximálně sdělit to, že obžalovaného vyšetřili, kdo jim to vyšetření zadal a to je tak vše. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný byl těmito lékaři ve Spojených státech vyšetřen. S ohledem na to, že oba lékaři mohou mít v tomto řízení pouze postavení svědků, pak soud ani neprovedl důkaz jejich písemnými vyjádřeními ke znaleckým posudkům z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Zimulové a z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, PhDr. Nour Mohammadi. Jak již bylo výše uvedeno, oba lékaři mohou mít v tomto řízení postavení pouhých svědků a svědkům nepřísluší vyjadřovat se ke znaleckým posudkům. Soud rovněž zamítl návrh na vypracování revizního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, neboť dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro vypracování revizních znaleckých posudků, když ve spise se nenacházejí dva protichůdné znalecké posudky z psychiatrie či

psychologie, pouze jsou ve spise založena vyjádření lékařů, kteří vyšetřili obžalovaného ve Spojených státech, kdy tato vyjádření mají hodnotu listinného důkazu, nikoliv znaleckého posudku, a navíc se obě znalkyně závěry těchto lékařů zabývaly a vysvětlily ve svých posudcích, proč jsou tyto závěry chybné. S ohledem na to, že tedy soudu nebyly předloženy protichůdné znalecké posudky a soud o závěrech znalkyň neměl pochybnosti, byl návrh na vypracování revizních znaleckých posudků zamítnut.

Soud po takto provedeném dokazování zhodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve svých vzájemných souvislostech a vzal po zhodnocení těchto důkazů za prokázané, že obžalovaný Kevin Dxxxxx dne 22. 5. 2013 v přesně nezjištěné době od 6:57 do zhruba 12:45 hodin v rodinném domě v Brně-Ivanovicích, xxxxx, kde byl jako příbuzný několik týdnů na návštěvě u rodiny Hxxxxx, poté, kdy v důsledku osobnostních vlastností spočívajících v emoční nestabilitě, narcismu, paranoiditě a zvýšené agresivitě v kombinaci se situačními faktory, jimiž byl tlak okolí na jeho fungování, kterému se necítil schopen trvale dostat, stejně tak se ze situace vyvázat bez ztráty cti, rozhodl usmrtit všechny členy hostitelské rodiny jako reprezentantů pro něho frustrujících požadavků vnějšího světa, a to v přesně nezjištěném sledu postupně fyzicky napadl nejprve tři z nich a to Martina Hxxxxx, jemuž v pracovně v přízemí domu přesně nezjištěnými nástroji, a to jednak sečným, jednak bodněřzným způsobil, kromě řezné rány na levém předloktí, celkem 29 řezných a sečných ran v oblasti hlavy a krku, se zasažením měkkých pokrývek lebních, kdy mu těmito ranami způsobil četná zranění hlavy a krku, v důsledku čehož Martin Hxxxxx na místě zemřel, kdy bezprostřední příčinou jeho smrti bylo sečné poranění mozku a vykrvácení z mnohočetných ran hlavy a krku. Veroniku Hxxxxx, již v posteli v ložnici v prvním patře domu ostrým nástrojem, pravděpodobně kuchyňským nožem, o délce čepele 12,3 cm, zasadil 17 řezných, sečných a bodněřzných ran do oblasti hlavy a krku, další 3 rány do hrudníku, 2 rány do zad a 5 ran pravého ramenu, celkem tedy 27 ran, s poraněním měkkých pokrývek lebních a dalších zranění, v důsledku čehož Veronika Hxxxxx na místě zemřela, kdy bezprostřední příčinou její smrti bylo vykrvácení z bodněřzné rány krku zasahující velkou krční žílu. Filipa Hxxxxx, jemuž v posteli v podkrovní části pokoje v prvním poschodí domu přesně nezjištěným počtem nástrojů s vybroušeným břitem, a to jedním nebo dvěma, zasadil 11 sečných a řezněsečných ran do oblasti hlavy a krku s roztrháním kostí levé poloviny klenby spodiny lební a dalšími zraněními, v důsledku čehož Filip Hxxxxx na místě zemřel, kdy bezprostřední příčinou jeho smrti bylo sečné poranění čelní části levé polokoule mozkové. Jako posledního Davida Hxxxxx, jehož poté, kdy se vrátil domů ze školy, na chodbě v přízemí domu opakovaně udeřil do hlavy nezjištěným předmětem, pravděpodobně kamenem o váze 11,8 kg, čímž mu způsobil tržnězhmožděné rány na rozhraní pravé spánkové a pravé týlní krajiny a další zranění, a dále mu zasadil bodněřzným nástrojem, pravděpodobně keramickým nožem o délce čepele 19 cm, do oblasti pravého ucha a pravé poloviny krku 6 bodněřzných ran s protnutím pravé krční žíly a tepny, v důsledku čehož David Hxxxxx na místě zemřel.

Obžalovaný využil svého práva a k trestné činnosti, kladené mu za vinu, se nevyjádřil.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěrům, že skutek, tak jak je popsán ve výroku, se skutečně stal, což vyplývá jednak ze svědeckých výpovědí z řad sousedů poškozených Hxxxxx, a to Gabriely Oxxxxx, Libora Pxxxxx, Lucie Pxxxxx, a dalších, když z jejich výpovědí bylo jednoznačně zjištěno, že dne 22. 5. 2013 ve večerních hodinách vstoupili do domu Hxxxxx, neboť cítili kouř a ze sklepa vycházel dým, kdy přímo ve sklepě byla nalezena tři mrtvá těla členů rodiny Hxxxxx a v podkrovním pokoji pak v posteli čtvrté tělo Filipa Hxxxxx. Již na první pohled bylo zřejmé, že se nejedná o nešťastnou náhodu. Ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, pak bylo jednoznačně zjištěno, že všichni čtyři poškození byli usmrceni třetí osobou. Skutek se tedy stal, je trestným činem.

Soud se tak zabýval otázkou, zda se tohoto skutku činu dopustil obžalovaný. Dospěl k závěru, že ano, a to na základě celého řetězce nepřímých důkazů. Ze svědeckých výpovědí svědků z řad kamarádů poškozené rodiny Hxxxxx vyplynulo, že obžalovaný Kevin Dxxxxx s nimi obýval dům v Brně-Ivanovicích, Zatloukalova 49a, po dobu zhruba tří týdnů a to od 30. 4. 2013 do 22. 5. 2013. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí Kyla Kxxxxx, Jany Nxxxxx, Gabriely Oxxxxx, Andrewa Philipa Oxxxxx a dalších, rodina Hxxxxx obžalovaného přijala, poskytla mu ubytování a počítala s blíže neurčeným dlouhodobým pobytem obžalovaného u nich doma. Obžalovaný v domě Hxxxxx bydlel. Obžalovaný se prokazatelně v domě zdržoval minimálně v ranních a dopoledních hodinách osudného dne 22. 5. 2013. Ze svědecké výpovědi svědkyně Jany Nxxxxx vyplývá, že z domu krátce před sedmou hodinou ranní odcházela do zaměstnání, kdy předtím v domě potkala jak obžalovaného, tak Davida Hxxxxx a loučila se i s Filipem Hxxxxx, v domě byl klid. V 6:40 hodin, tj. ještě předtím, telefonovala svědkyně Jindřiška Ůxxxxx s poškozenou Veronikou Hxxxxx, která se jí omlouvala, že ze zdravotních důvodů toho dne do práce nedorazí. Z výpovědi svědkyně Oxxxxx pak vyplynulo, že s Martinem Hxxxxx komunikovala prostřednictvím aplikace WhatsApp, kdy při této komunikaci jí poškozený nic zvláštního nesdělil. V 7:31 hodin ještě poslal zprávu, ale pak se náhle z ničeho nic odmlčel a přestal reagovat, což nikdy předtím neudělal. Od této chvíle se pak již nikomu ze svědků z řad kamarádů a známých rodiny Hxxxxx nepodařilo ani s jedním z členů rodiny Hxxxxx, spojit, a to buď osobně či prostřednictvím telefonů či sociálních sítí. Výjimku tvoří David Hxxxxx, který byl v dopoledních hodinách ve škole. V 8:45 hodin přichází k domu rodiny Hxxxxx poštovní doručovatelka Marie Řxxxxx, zvoní, domnívá se, že jsou Hxxxxx doma, neboť obě vozidla stojí před garáží. V domě je však klid a ticho. Po opakovaném zvonění zaslechne hluk vycházející ze strany garáže, jedná se o jakoby hluk padajících kovových tyčí, a k brance přijde obžalovaný. Svědkyně jej zcela jednoznačně určila v rámci rekognice, poznala jej i v jednacím síni. Pokud pak bylo ze strany obhajoby namítáno, že svědkyně zcela jistě musela obžalovaného zahlédnout ve sdělovacích prostředcích ještě předtím, než jí byla předložena jeho fotografie při rekognici, tak na přímý dotaz svědkyně odpověděla, že se o kauzu nezajímala, obžalovaného předtím neviděla. Soud nezaznamenal žádný náznak toho, proč by si měla vymýšlet. Její výpověď tedy hodnotí jako zcela věrohodnou, a to včetně té části, kde identifikovala obžalovaného jako osobu, která za ní přišla k brance, když předmětného dne u Hxxxxx zvonila. Obžalovaný od ní převzal dvě poštovní zásilky určené pro Martina a Filipa Hxxxxx, nepůsobil nijak zvláštním dojmem, snad s výjimkou toho, že měl naspěch.

Z výpovědi svědkyně Řxxxxx, poštovní doručovatelky, tedy vyplývá, že nejen v ranních hodinách, ale i v 8:45 až 9:00 byl obžalovaný v domě.

Další, s kým ten den přišel obžalovaný do osobního kontaktu v domě Hxxxxx, byla svědkyně Dana Hxxxxx, která krátce před jedenáctou hodinou přišla na pravidelný úklid, neboť v domě Hxxxxx uklízela. Jelikož měla vlastní klíče, do domu Hxxxxx vstoupila a dostala se v podstatě pouze do zádveří, neboť v dalším vstupu do domu jí obžalovaný zabránil. Neužil vůči svědkyni žádného násilí, ale jasným gestem dal najevo, že nemá do domu dále vstupovat a sdělil jí, že dnes uklízet nemá. Když mu oponovala, že je na úklidu dohodnutá s Veronikou Hxxxxx, opětovně jí sdělil, že se dnes uklízet nebude, že paní Hxxxxx je pryč, a vykázal svědkyni ven z domu. Té se to však nezdálo, a proto se snažila zavolat poškozené Hxxxxx, kdy telefon nikdo nebral, ale telefonát měl reakci, když z domu vyšel obžalovaný a opět se snažil svědkyni vysvětlit, že se uklízet nebude. Ta s ohledem na své slabší znalosti angličtiny požádala o tlumočení svou kamarádku, a to prostřednictvím telefonu. Zavolala jí, sdělila, co má na srdci, kamarádka to prostřednictvím telefonu přeložila obžalovanému, a ten pak svědkyni Hxxxxx opět prostřednictvím telefonu sdělil, že paní Hxxxxx bude doma až večer a že nemá rozhodně do domu vstupovat a uklízet, na to tedy svědkyně odešla. Z její výpovědi je tedy zřejmé, že obžalovaný se v domě pohyboval i kolem 11. hodiny a nechtěl, aby do domu kdokoliv další vstupoval.

Z chování obžalovaného pak vyplývá, že v tu dobu již v domě Hxxxxx byla tři mrtvá těla a obžalovaný o tom moc dobře věděl. Svědkyně při vstupu pozdravila, ale nikdo jí neodpověděl a v domě byl klid. Svědkyně obžalovaného identifikovala zcela jednoznačně, a to nejen v rámci provedené rekonice, ale i s ohledem na to, že jí byl zhruba týden předtím právě poškozeným Martinem Hxxxxx představen a ona jemu představena jako paní na úklid. Nejednalo se tedy o nějakého nezvaného či nevítaného návštěvníka, kterému by byl obžalovaný oprávněn zamezit ve vstupu do domu, ale naopak osobu, která ten den měla přijít a měla v domě Hxxxxx práci. V případě, že by v domě Hxxxxx v tu dobu bylo vše v pořádku, pak neměl obžalovaný jediný důvod svědkyni Hxxxxx do domu nepustit.

Další osobou, která do domu vstoupila, byl až poškozený David Hxxxxx, a to někdy v čase mezi 12:15 až 12:45 hodin, jak vyplynulo jednak z výpovědi svědka Nxxxxx a jednak z listinných důkazů, zejména z jízdních řádů poskytnutých Dopravním podnikem města Brna. Z výpovědi svědka Nxxxxx vyplynulo, že předmětný den končilo vyučování dříve s ohledem na maturitní zkoušky, byli tedy puštěni vyučujícími již v 11:30 hodin na oběd a svědek uvedl, že krátce před 12. hodinou pak nastupovali na zastávce Husitská do tramvaje číslo 1. Před 12. hodinou tedy spoj na zastávku Husitská podle jízdního řádu dorazí v 11:55 hodin. Jízda pak až na konečnou zastávku Řečkovice trvá podle jízdního řádu 9 minut. Z výpovědi svědka Nxxxxx vyplynulo, že se s poškozeným rozloučili na zastávce Tylova, odkud poškozený pokračoval dále domů, neboť byl domluvený s obžalovaným, že půjdou odpoledne běhat a cvičit. Z výpovědi svědka Nxxxxx vyplynulo, že právě během dopoledních hodin poškozený David Hxxxxx s obžalovaným Kevinem Dxxxxx komunikoval prostřednictvím SMS zpráv a domlouvali si odpolední cvičení. Obžalovaný tedy věděl, v kolik se poškozený domů dostaví.

Na konečnou tramvaje číslo 1 na zastávku Řečkovice tedy mohl poškozený David Hxxxxx dorazit krátce po 12. hodině, cca ve 12:04 hodin. Podle jízdního řádu autobusu číslo 41 pak tento ze zastávky Řečkovice v předmětný den odjížděl ve 12:11 hodin, kdy cesta do zastávky Kouty, kde poškozený vystupoval, trvá podle jízdního řádu 5 minut. Někdy po 12:16 hodině tedy mohl poškozený David Hxxxxx vystoupit z autobusu a směřovat pěšky k domovu. Tato cesta z autobusové zastávky až domů mu trvala do 10 minut. Svědek Nxxxxx ve své výpovědi uvedl, že několikrát absolvoval cestu ze školy do bydliště Hxxxxx, a tato cesta trvala zhruba 30 minut, což by korespondovalo s tím, že v 11:55 hodin vyjížděl ze zastávky Husitská. Někdy krátce před 12:30 hodinou tedy mohl poškozený David Hxxxxx dorazit domů, nejpozději v 12:45 hodin však zcela bezpečně doma byl.

Při ohledání rodinného domu Hxxxxx nebylo zjištěno násilné vniknutí do domu. Při prohlídce domu pak nebylo zjištěno, že by se cokoliv cenného ztratilo, v domě zůstala cenná elektronika v podobě např. počítačů, tabletů, audiovizuální techniky. V domě bylo také velké množství hudebních nástrojů a peníze. Všechny tyto věci v domě zůstaly.

Z provedených svědeckých výpovědí a ohledání místa činu tedy soud dospěl k závěru, že vyplynulo najevo, že se do domu rodiny Hxxxxx předmětný den 22. 5. 2013 nedostala nepovolaná osoba, někdo, kdo tam nebydlel. Jediným, kdo zde byl, byl obžalovaný Kevin Dxxxxx. Jedině on tedy mohl celou rodinu Hxxxxx usmrtit. Při samotném ohledání místa činu a ohledání těl poškozených pak na tělech všech čtyř poškozených byly zajištěny pachové stopy obžalovaného. Byly zajištěny na předloktích Martina, Davida i Filipa Hxxxxx, byly zajištěny i na kotnících Veroniky Hxxxxx. Soud si je vědom toho, že obžalovaný Kevin Dxxxxx s rodinou Hxxxxx obýval tři týdny společnou domácnost a že se tudíž v domě musely vyskytovat jeho pachové stopy. Soudu je rovněž známo, že k přenosu pachových stop dochází spadem či otěrem. Místa, na kterých však byly zajištěny pachové stopy obžalovaného, tj. těla poškozených, svědčí spíše o manipulaci těl poškozených po jejich usmrcení. Tyto pachové stopy byly zachyceny, jak již bylo uvedeno, na předloktích či na kotnících poškozených, tedy obecně v místech, kterých se dotýká osoba, která manipuluje s bezvládným tělem. Nedá se sice stoprocentně vyloučit, že ani na tato místa se pachové stopy obžalovaného nemohly dostat jinak, např. právě otěrem, kdy se obžalovaný mohl těchto míst dotknout, ale opět s ohledem na jejich lokalizaci, zejména kupříkladu u poškozené Veroniky Hxxxxx, kde se jedná o kotník, se soud přiklání k závěru, že pachové stopy se na těla poškozených dostaly tak, že s nimi obžalovaný manipuloval. Tři ze čtyř těl byly nalezeny na hromadě ve sklepě a byly zapáleny. Jak vyplynulo z odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, požár, který ve sklepě vznikl, byl zapálen úmyslně za pomoci benzínu. Poslední tělo pak bylo nalezeno až v podkrovní části domu, jedná se o Filipa Hxxxxx a jedná se o tělo, které bylo v nejvzdálenějším místě od sklepa, kde byla nalezena ostatní tři těla. Nalezené pachové stopy tedy svědčí o manipulaci obžalovaného s těly poškozených, přičemž, pokud by obžalovaný nebyl pachatelem trestného činu, neměl jediný důvod na poškozené sahat a jakkoliv s těly manipulovat. Masivní zranění, která poškození utrpěli, totiž na první pohled dávají jistotu, že jsou mrtví, v případě, že by obžalovaný pouze našel jejich mrtvá těla.

Dalším důkazem svědčícím o tom, že se trestné činnosti dopustil právě obžalovaný, jsou krátké kalhoty šedé barvy, které byly vydány orgány USA, na kterých byla zajištěna celá řada skvrn. K námitce obhajoby, že tyto krátké kalhoty byly vydány v rozporu s článkem X smlouvy č. 48/1926 Sb., o vzájemném vydávání zločinců mezi Československem a Spojenými státy Severoamerickými, pak soud nepřisvědčil, neboť z článku X jednoznačně vyplývá, že jakékoliv věci, které jsou v držení uprchlého zločince v době zatčení, ať jde o věci pocházející z trestného činu, anebo o věci, jež slouží k usvědčení z trestného činu, budou, pokud to lze, vydány zároveň s osobou vydanou, připouští-li to zákon některé z vysokých smluvních stran. Z dikce tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že není vyloučeno či zakázáno, aby věci, které měl uprchlý zločinec, v tomto případě obžalovaný Kevin Dxxxxx, v době zatčení v držení, byly vydány i dříve než samotná vydaná osoba. Z dikce ustanovení tohoto článku nevyplývá zákaz vydat tyto věci dříve než osobu vydanou nebo povinnost vydat tyto věci pouze s osobou vydanou. Soud proto dospěl k závěru, že věci, které byly vydány orgánům činným v trestním řízení v České republice dříve, než samotná osoba obžalovaného Kevina Dxxxxx, byly vydány v souladu s článkem X smlouvy č. 48/1926 Sb. a veškeré na ně navazující důkazy jsou rovněž důkazy zákonnými.

Těmito důkazy jsou pak odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika a trasologie. Na krátkých kalhotách obžalovaného byl stanoven směsný profil DNA několika osob, byla zde stanovena lidská krev, přičemž genetickou expertízou bylo zjištěno, že tato krev náleží poškozeným Martinu, Veronice, Filipu a Davidovi Hxxxxx. Z trasologické expertízy, které bylo ke zkoumání předloženo 39 skvrn na těchto krátkých kalhotách, pak vyplynulo, že 25 z těchto 39 skvrn nevzniklo otěrem, ale dopadem kapek krve na krátké kalhoty obžalovaného. Na krátkých kalhotách obžalovaného nebyl nalezen profil DNA žádných dalších osob kromě rodiny Hxxxxx a obžalovaného. Ohledně zajištěných genetických stop pak byl vypracován i znalecký posudek z oboru genetika, odvětví forenzní statistika, z jehož závěru vyplývá, že je prakticky vyloučeno, aby krev nalezená na krátkých kalhotách obžalovaného pocházela od někoho jiného než od poškozených Davida, Martina, Filipa a Veroniky Hxxxxx, a zároveň je prakticky vyloučeno, aby krom krve poškozených byl na kalhotách obžalovaného nalezen genetický profil i někoho jiného. Ze závěrů tohoto posudku lze učinit závěr, že na krátkých kalhotách, zajištěných u obžalovaného, byl nalezen genetický materiál, genetické stopy všech čtyř poškozených a obžalovaného a nikoho dalšího. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví trasologie, pak vyplynulo, že výrazná většina krevních skvrn na kalhotách obžalovaného byla způsobena dopadem kapek krve na kalhoty obžalovaného, nikoliv otěrem o krev. Z toho je zřejmé, že kapky krve poškozených se na krátké kalhoty obžalovaného mohly dostat jediným možným způsobem, a to v okamžiku, kdy je vraždil. Z přiložené fotodokumentace i ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, jednoznačně vyplynulo, že k poraněním poškozených došlo velmi brutálním, velmi masivním a intenzivním útokem, vždy se jednalo o útok na hlavu či krk, kdy tato oblast je silně prokrvená. Při útocích došlo k poškození tepen a žil na krku, ve dvou případech došlo k proseknutí lebky a při takovýchto útocích dochází k rozstříkání krve oběti do okolí. Svědčí o tom i fotodokumentace z místa činu a protokol ohledání místa činu, kdy byly kapky krve zajištěny na prosklených dveřích v pracovně, na stěně u zádveří, na zadním čele manželské postele a na stěně za tímto čelem v ložnici manželů Hxxxxx a v pokoji poškozeného Filipa Hxxxxx v jeho podkrovní části, kde má postel. Z toho všeho je zřejmé, že při útoku na oběti z těchto

oběti doslova tryskala krev, a tato dopadla na kalhoty obžalovaného. Krev se tam pak nemohla dostat jiným způsobem než tím, že obžalovaný při tom, jak poškozené napadl, byl potřísněn jejich krví. Na kalhotách se nacházejí i stopy otěru, kdy s ohledem na množství krve ze čtyř zavražděných osob a při jejich manipulaci s těly mohlo dojít i k otěru.

Soud tedy na základě předložených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že osobou, která předmětného dne, tj. 22. 5. 2013, v době zhruba od 7 hodin do cca 12:45 hodin dne 22. 5. 2013 usmrtila všechny členy rodiny Hxxxxx, je obžalovaný Kevin Dxxxxx. K závěrům soud vedou zejména svědecké výpovědi z řad osob, které toho dne obžalovaného v domě, tj. na místě činu, potkaly či viděly. Jedná se o Janu Nxxxxx, Marii Řxxxxx a Danu Hxxxxx. Dále soud vychází z protokolu o ohledání místa činu, ze kterého je zřejmé, že do domu nebylo vniknuto násilím, z domu se nic cenného neztratilo, provedeným šetřením nebylo zjištěno, že Hxxxxx měli jakékoliv nepřátele, a dále na osobu obžalovaného ukazují odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví metoda pachové identifikace, odvětví genetika biologie, odvětví trasologie a v neposlední řadě také znalecký posudek z oboru genetika, odvětví forenzní statistika, kdy z těchto listinných důkazů, odborných vyjádření a znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný byl tou osobou, která pomocí řezných či sečných neurčitých nástrojů a pomocí tupého násilí, pravděpodobně kamene, usmrtila všechny čtyři osoby z řad rodiny Hxxxxx, kdy při tomto velmi brutálním útoku došlo k rozstříku krve oběti na kalhoty obžalovaného. Poté obžalovaný s těly manipuloval, a to se všemi, kdy tři z těchto čtyř těl odvěkl do sklepa, kde je poté zapálil a z místa odešel. Nikdo jiný na místě činu kromě obžalovaného nebyl a nikdo jiný nemohl být pachatelem této trestné činnosti. Svědčí o tom i dále komunikace, kterou obžalovaný vedl s dalšími svědky, např. s Kylem Kxxxxx, kterému v dopoledních hodinách sdělil, že se bude muset pravděpodobně vrátit do Spojených států, v odpoledních hodinách pak že Hxxxxx odjeli do Vídně, ačkoliv si byl vědom toho, že to není pravda, neboť během dopoledne komunikoval s Davidem Hxxxxx a byl s ním domluven na tom, že půjdou odpoledne cvičit, a rovněž to vyplývá i z konverzace, kterou vedl se svědkyní Hxxxxx, které sdělil, že Hxxxxx odjeli pryč, ačkoliv se pohyboval zjevně po domě a mrtvá těla a stopy vraždy by nemohl přehlédnout. Pokud by obžalovaný nebyl pachatelem projednávaného trestného činu, jeho reakce by musela být zcela jiná, obžalovaný by zavolal policii, volal by o pomoc a v žádném případě by ve spěchu neopustil Českou republiku a neodcestoval by domů. Soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že pachatelem výše uvedené trestné činnosti je právě obžalovaný Kevin Dxxxxx.

Soud se dále zabýval otázkou přičetnosti obžalovaného. Obžalovaný se k samotnému trestnému činu nevyjadřoval a v rámci závěrečné řeči pak uvedl, že se z jeho pohledu jedná o zdravotní problém. Takto to hodnotil i při pohovorech se znalkyněmi. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Zimulové a ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, specializace klinická psychologie, pak vyplynulo, že obžalovaný trpí těžkou smíšenou poruchou osobnosti, jeho osobnost se rozvíjela disharmonicky, je hluboce introvertovaná, nezralá, výrazně maladaptivní, disponuje nadprůměrným intelektem a nadprůměrnými paměťovými schopnostmi. Prožité události si pamatuje dobře, a pokud chce, dokáže je podrobně popsat. Prožívá téměř nepřetržitě úzkostný stav napětí a frustraci sebepojetí, je výrazně individualistický, egocentrický

a je charakterizován ústředním zaměřením na svoji osobu a zbytněným a velmi křehkým sebeprožíváním. Vytvořil se u něj komplex nadřazenosti. U obžalovaného byla diagnostikována smíšená porucha osobnosti s rysy emoční nestability, zahrnující impulsivní i hraniční typ. Mezi další osobnostní rysy pak patří rysy dissociální, histriónské, narcistické a schizotypální. Jeho osobnost prokazuje absenci empatie a schopnosti vzájemnosti a naopak zvýšenou pohotovost k agresivnímu jednání. Schopnost obžalovaného v době spáchání trestného činu rozpoznat protiprávnost svého jednání byla snížena měrou nepodstatnou a schopnost ovládat své jednání byla rovněž nepodstatně snížena. V době spáchání trestného činu tedy byly rozpoznávací a ovládací schopnosti nepodstatně sníženy. V žádném případě se však nejednalo o úplné vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností, jak konstatovali američtí lékaři. V současné době aktuálně není pro společnost nebezpečný, dosažená harmonizace jeho osobnostních rysů je však labilní a nelze vyloučit jejich opětovnou dekompenzaci, a tím i opakování obdobného jednání, pro které je stíhán, a to i bez jakékoliv zevní příčiny. K alespoň částečné eliminaci možnosti takové dekompenzace osobnostních rysů, jež vedly ke spáchání trestné činnosti, lze přispět psychoterapeutickým působením za eventuální podpory farmakologické léčby, a proto znalkyně MUDr. Zimulová navrhuje, aby obžalovanému k zabezpečení ochrany společnosti byla uložena zabezpečovací detence. Znalkyně se rovněž vyjádřila k závěrům amerických lékařů, kteří dospěli k závěrům, že obžalovaný v době spáchání trestného činu nebyl schopen ovládat své jednání a nebyl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání, byť se nejedná o znalecké posudky ve smyslu českého právního řádu, tak se znalkyně k závěrům lékařů vyjádřila a naprosto logicky vysvětlila, proč jsou závěry amerických lékařů mylné. Američtí lékaři se vůbec nezabývali vývojovou strukturou a vývojem osobnosti obžalovaného, nezabývali se tím, že osobnost je silně patologická, disharmonická, rovněž nevzali v úvahu okolnosti kolem trestného činu, vyplývající ze svědeckých výpovědí. Podle jejich závěrů by se Kevin Dxxxxx v závěru svého pobytu v ČR nacházel v těžké psychotické alteraci osobnosti, jeho osobnost by byla pod vlivem těžkých psychotických příznaků. Takovýto člověk však ztrácí kontakt s realitou a vnímá ji jinak. Jeho chování je neuspořádané, neuhlazené, je nahodilé. Svědecké výpovědi a i další důkazy však naprosto vylučují, že by se tímto způsobem choval. U obžalovaného nebylo zjištěno, že by trpěl psychózou či schizoafektivní poruchou. Obě znalkyně dospěly k závěru, že u obžalovaného nedošlo k halucinacím či k pseudohalucinacím, rovněž nepřikládají velkou relevanci jeho vyjádřením o hlasech, o kterých se nejprve nezmiňoval a začal o nich hovořit až později, přičemž sám připustil, že tyto hlasy byly jeho vlastními myšlenkami. Ani pokud by u obžalovaného došlo k mikropsychotické epizodě, nemohl by se předmětného dne chovat tak, jak se choval. Z provedeného dokazování, tj. ze svědeckých výpovědí svědkyně Řxxxxx, Hxxxxx, svědka Kxxxxx, z výpisu údajů o telekomunikačním provozu, z výpovědi svědka Nxxxxx, svědka Sxxxxx i z fotodokumentace pohybu obžalovaného na benzínové čerpací stanici Opuštěná v Brně a dalších důkazů pak vyplývá, že se obžalovaný předmětného dne choval zcela racionálně a nenápadně. Z protokolu o ohledání místa činu a z výpovědi svědkyň Oxxxxx a Pxxxxx a z výpovědi svědků Pxxxxx, Bxxxxx a Mxxxxx vyplynulo, že obžalovaný se po sobě snažil zahladit stopy. Nejenže tři ze čtyř těl odtáhl do sklepa, kde se je pokusil zapálit, aby tak zahladil stopy, ale provedl i úklid v domě, když vytřel schody, které zcela jistě předtím nesly krevní stopy, částečně setřel stůl v pracovně poškozeného. Toto svědčí o naprosto racionálním jednání. Navíc v průběhu celého dopoledne byl schopen komunikovat s Davidem Hxxxxx, a to tak, že ten v jeho komunikaci nepozoroval nic zvláštního. Byl schopen komunikovat s Kylem Kxxxxx, který jistě zvláštnosti v jeho komunikaci spatřoval, avšak nikoliv v samotné komunikaci jako spíše v tom, že si v řeči poněkud protiřečil, nebyla v tom však žádná zmatenost nebo něco podobného. Z výpovědi svědkyně Řxxxxx,

poštovní doručovatelky, jednoznačně vyplynulo, že chování obžalovaného nebylo nijak nápadné, jediné, co na něm pozorovala, bylo, že měl naspěch. Z výpovědi svědkyně Hxxxxx pak vyplynulo, že i s ní obžalovaný komunikoval bez jakýchkoliv výstředností, bez jakýchkoliv zvláštností, byl s ní schopen komunikovat, přestože nezvládla dobře anglický jazyk, (stejně tak jako poštovní doručovatelka), byl schopen se s ní domluvit přes třetí osobu, byl schopen jí sdělit takové informace, které vysvětlovaly, proč nemůže předmětný den v domě uklízet, tj. že Hxxxxx odcestovali a že má zavolat večer. Obžalovaný poté, co založil požár v domě, byl schopen si sbalit své věci, bez jakýchkoliv nápadností odcestovat městskou hromadnou dopravou do centra Brna, zde si prostřednictvím třetí osoby dokázal objednat odvoz taxíkem na letiště ve Vídni, když z výpovědi svědka Sxxxxx vyplynulo, že on sám anglicky se nedokázal s obžalovaným domluvit a pomohla jim v tlumočení náhodná kolemjdoucí. Poté, co obžalovanému sdělil, že chce zaplatit v českých korunách, tak si obžalovaný bez potíží a bez jakýchkoliv nápadností vyměnil americké dolary na české koruny v přílehlé bance. Bez jakéhokoliv nápadného chování při zastávce na benzínové čerpací stanici v Brně si nakoupil jídlo a pití na cestu, a jak vyplynulo z výpovědi svědka Sxxxxx, po celou cestu do Vídně se choval klidně. Ve Vídni si pak byl schopen obžalovaný zakoupit letenku do Spojených států a ani v průběhu letu se neprojevoval nějak nenápadně. Z výpovědi znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie i klinická psychologie, pak vyplynulo, že člověk, který by byl stížen psychózou, by takového jednání nebyl schopen. Člověk v psychóze jedná neracionálně, jeho jednání je neuspořádané, neuhlazené, nahodilé, jedná velmi nápadně. Obžalovaný se však choval zcela racionálně. Závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, o tom, že se američtí lékaři ve svých závěrech zmýlili, pak soud považuje za zcela přílehlavé i s ohledem na výše uvedené odůvodnění. Chování obžalovaného po celý den 22. 5. 2013, tak jak bylo důkazně zaznamenáno, nenese žádné znaky výstřednosti, zvláštnosti, nenese žádné znaky psychotického stavu a znalkyně konstatovala, že předmětný den u něj psychotický stav diagnostikován nebyl. Obžalovaný tak nese za své jednání plnou odpovědnost, obžalovaný nebyl v době spáchání trestného činu nepřičetný, jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly pouze nepodstatně sníženy, a proto je obžalovaný za spáchaný trestný čin trestně odpovědný.

Soud se rovněž zabýval motivem obžalovaného, který jej vedl ke spáchání trestné činnosti, přičemž vycházel ze znaleckého posudku PhDr. Beaty Nour Mohammadi a z výpovědi znalkyně MUDr. Mileny Zimulové. Vyvraždění rodiny Hxxxxx nemělo osobní motiv a nebylo spojeno s osobní nenávisť. Obžalovaný neměl kapacitu k vytvoření recipročního vztahu, členové rodiny Hxxxxx pro něj zůstali spíše cizími lidmi. Byli však pro něj reprezentanty frustrujících požadavků vnějšího světa, který mu svým očekáváním působí tlak a brání mu ve vlastní cestě. Stali se tak pro něj neutrálními bezejmennými terči, prostředky ke zbavení se nesnesitelné tenze a znovunastolení vnitřní rovnováhy, sebezpotvrzením jako neselhávajícího jedince. Obžalovaný byl stížen strachem ze selhání, před odjezdem do České republiky se nacházel v dlouhodobém stavu bezradnosti a tenze a po krátké euforii po příjezdu do České republiky byl pro něj pobyt v aktivizujícím prostředí opět zvýšeně stresujícím faktorem. Čelil dobře míněným, ale trvalým a velmi intenzivním požadavkům na adaptivní chování, kdy právě neschopnost adaptivního chování byla důvodem jeho útěku z USA. Provedený čin je v podstatě extrémní a intenzivnější verzí chování, ke kterému obžalovaný v minulosti při analogických psychických stavech dlouhodobě inklinoval, a jeho čin je důsledkem osobnostních vlastností, jako jsou

emoční nestabilita, narcismus, paranoidita, zvýšená agresivita v kombinaci se situačními faktory, jako je tlak na fungování, kterému nebyl schopen trvale dostát, nemožnost se ze situace vyvázat bez ztráty cti. Vysvětlení motivace činu pouze vlivem hlasu, jak obžalovaný udával, je spíše následným zpracováním mučivého a konfliktního myšlenkového procesu, který v době před činem prožíval. Obžalovaný se nejvíce obával hrozícího selhání a představiteli příčin možného selhání pro něj byla právě rodina Hxxxxx, zejména pak hlava rodiny Martin Hxxxxx. Vlastnímu činu předcházela dlouhá frustrace, strach ze selhání a obžalovaný, aby předešel selhání, odhodlal se k činu, který pro něj byl potřebou katarze z velmi obrovského napětí a vnitřní tenze, která v něm vzbuzovala velkou zlobu a agresi. Po vykonaném násilí se u něj projevil katartický efekt, kdy on se uklidnil a již nepotřeboval nic dál dělat. K činu jej tedy vedla jeho vnitřní frustrace a tenze, jeho vnitřní iracionální obava z možného selhání, kdy reprezentanty příčin tohoto selhání byla rodina Hxxxxx. Žádný jiný důvod obžalovaný ke spáchání trestného činu neměl, neboť rodina Hxxxxx pro něj v podstatě představovala neutrální cizí osoby, ke kterým si ani nestihl vytvořit žádný vztah, a to i zejména s ohledem na to, že u něj schází schopnost empatie a navazovat adekvátní mezilidské vztahy.

Soud tedy po shora provedeném dokazování dospěl k závěru, že se obžalovaný výše popsaným skutkem dopustil zvláště závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. i) trestního zákoníku, když jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, takový čin spáchal na více osobách a zvláště surovým způsobem. Z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný spáchal čin po předchozím uvážení, kdy se k němu odhodlal nejpozději dne 22. 5. 2013 v ranních hodinách. Z provedeného dokazování ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, vyplývá, že žádná z poškozených osob na sobě nenese znaky obrany. Je tedy zřejmé, že poškození byli napadnuti zcela náhle a tak rychle, že se ani nestihli bránit. Všichni poškození se v době útoku nacházeli každý v jiné místnosti. Pokud se bavíme o prvních třech poškozených, nedá se přesně určit, kdo z poškozených byl usmrcen jako první, každý se však nacházel někde jinde. Martin Hxxxxx byl napaden a usmrcen v pracovně v přízemí domu. Útok byl velmi brutální a velmi rychlý, byl veden zezadu a s největší pravděpodobností Martin Hxxxxx nestihl ani hlesnout a než si uvědomil, co se děje, byl mrtev. Veronika Hxxxxx byla zavražděna ve své posteli, ve které ležela a s ohledem na to, že byla nemocná, pravděpodobně i spala. Obžalovaný k její ložnici musel ujít určitou cestu, musel se chovat obezřetně tak, aby nevzbudil nejen ji, ale ani nikoho jiného nacházející se v domě. Filip Hxxxxx pak byl usmrcen v posteli a rovněž s největší pravděpodobností ve spánku, když ani u něj nebyly zjištěny žádné stopy obrany a poškozený má velikou sečnou ránu na čele. I cestu do pokoje Filipa Hxxxxx, následný pohyb po pokoji poškozeného, musel obžalovaný dopředu promyslet tak, aby poškozeného nevzbudil a překvapil. Nelze přesně určit pořadí v jakém obžalovaný poškozené Martina, Filipa a Veroniku Hxxxxx usmrtil, mohl začít u kteréhokoliv z nich a postupovat v různém pořadí, v každém případě si však musel útok dobře promyslet, neboť se každý z nich nacházel v jiné místnosti a dokonce i v jiném podlaží jejich domu a přesun mezi jednotlivými místnostmi musel být v podání obžalovaného velmi tichý, stejně jako samotný způsob usmrcení, aby nevzbudil pozornost ostatních (v tu dobu ještě žijících) osob v domě. Usmrcení prvních tří osob proto vyžadovalo ze strany obžalovaného určitý plán. V případě poškozeného Davida Hxxxxx je pak situace ještě jasnější, než v případě usmrcení předchozích tří osob, když obžalovaný během celého dopoledne s poškozeným Davidem Hxxxxx komunikoval pomocí SMS, ve kterých mu ani náznakem nesdělil, že by se stalo

něco neobvyklého, utvrzoval jej v tom, že situace u něj doma je naprosto normální a na poškozeného Davida Hxxxxx doma vysloveně cíhal a překvapil jej kousek za dveřmi ranou tupým předmětem do hlavy, s největší pravděpodobností kamenem o váze necelých 12 kilogramů. I tento útok byl tedy veden s rozmyslem.

Obžalovaný spáchal čin na více osobách, konkrétně na čtyřech, a zvláště surovým způsobem. V případě všech čtyř poškozených se jednalo o útok na hlavu či krk, popřípadě na horní část těla, kdy ale drtivá většina útoku směřovala právě na hlavu a krk. Poškozený Martin Hxxxxx utrpěl celkem 29 řezných a sečných ran v oblasti hlavy a krku, tedy mimořádně vysoký počet, přičemž útok byl veden se značnou až brutální intenzitou, neboť došlo k proseknutí lebky až do mozku. Stejně tak Veronika Hxxxxx utrpěla celkem 27 ran, opět převážně v oblasti hlavy a krku, kdy se jednalo o rány sečné a bodněřezné, jedna rána dokonce pronikla přes oční jamku do mozku. Filip Hxxxxx pak utrpěl 11 sečných a řezněsečných ran, přičemž jedna rána mu rozsekla lebku na čele a pronikla až do mozku. David Hxxxxx pak utrpěl 6 bodněřezných ran a minimálně 2 rány tupým nezjištěným předmětem, velmi pravděpodobně kamenem o váze 11,8 kilogramů. Z výčtu ran, z jejich směřování i z jejich závažnosti lze tedy jednoznačně uzavřít, že trestný čin byl proveden zvláště surovým způsobem.

Pokud se týče formy zavinění, pak soud hodnotí jednání obžalovaného jako jednoznačný úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem. O vůli obžalovaného čin spáchat svědčí způsob provedení trestného činu kdy, jak už bylo výše uvedeno, poškozeným zasadil mnohočetné bodné, sečné a bodněřezné rány, popř. rány tupým předmětem, kdy, jak vyplynulo z výpovědí soudních znalců z řad soudních lékařů, již první rána, kterou každé ze svých obětí zasadil, je zcela ochromila. S ohledem na to, že všechny rány vykazují stejnou vitalitu, nedalo se určit, která rána byla první, která druhá atd. Ovšem s přihlédnutím k tomu, že ani na jedné z obětí nebyly nalezeny stopy obrany, lze uzavřít, že již po první ráně oběti upadly minimálně do bezvědomí, po těchto ranách pak následovaly rány další, které ve svém důsledku vedly k úmrtí všech poškozených, k němuž došlo v rádech několika desítek sekund až minut. Z tohoto jednání obžalovaného je tedy zřejmé, že obžalovaný poškozené usmrtit chtěl a nebyl veden žádným jiným úmyslem, jeho jediným úmyslem bylo je všechny zabít.

Při úvaze o druhu a výši trestu vyšel soud ze všech liter ustanovení § 39 trestního zákoníku o účelu a ukládání trestů. K osobě obžalovaného soud zjistil, že v době spáchání trestného činu mu bylo bez tří týdnů 21 let. Obžalovaný je svobodný, bezdětný, před spácháním činu byl dlouhodobě bez stálého zaměstnání. Je osobou doposud netrestanou ani neprojednávanou pro přestupek. To byla okolnost, která obžalovanému polehčovala, žádnou další polehčující okolnost soud na straně obžalovaného neshledal. Obžalovaný neprojevil lítost nad svým činem, z jeho vyjádření, která byla velmi sporá, pak soud zaznamenal akorát tak lítost nad sebou samým, kdy se obžalovaný vnímá jako oběť svých zdravotních problémů. Za svůj čin nepřijal odpovědnost a soud u něj nezaznamenal ani náznak sebereflexe. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný spáchal čin ze zvláště zavrženíhodné

pohnutky, kdy si vlastně tímto činem vyřešil svoji vnitřní tenzi, své osobnostní problémy. Jeho čin měl nenapravitelný následek.

Obžalovanému dle § 140 odst. 3 trestního zákoníku hrozil trest odnětí svobody na 15 – 20 let nebo výjimečný trest. S ohledem na závažnost trestného činu se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu stanovené v § 54 trestního zákoníku. Podle ustanovení § 54 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody nad 20 až do 30 let může soud uložit pouze tehdy, jestliže závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Podle ustanovení § 54 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, a to za podmínek, že takový zvláště závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvláště zavrženíhodnému způsobu provedení činu, nebo k zvláště zavrženíhodné pohnutce, nebo k zvláště těžkému a těžko napravitelnému následku a uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let.

Soud dospěl k závěru, že jsou v případě obžalovaného naplněny podmínky ustanovení § 54 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný spáchal zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku a obžalovaný tento zločin spáchal ze zvláště zavrženíhodné pohnutky, kdy, jak bylo výše uvedeno, poškození mu nic neudělali, naopak chovali se k němu velmi mile, velmi vstřícně, přijali jej do své vlastní rodiny, s obžalovaným neměli žádné zásadní spory, a jedině, co po něm, a to nikterak naléhavě, požadovali, bylo to, aby se začlenil do běžného způsobu života, aby si našel práci, aby se nějak živil. Poškození tedy nezavdali obžalovanému žádnou příčinu domnívat se, že by snad byli jeho nepřáteli, či že by mu chtěli jakýmkoliv způsobem ublížit. Obžalovaný se trestné činnosti dopustil pouze proto, že se dostal do stavu úzkosti a tenze, obával se, že pokud nevyhoví požadavkům Hxxxxx, že selže, a to zejména sám před sebou a v podstatě trestný čin spáchal pouze proto, že řešil své subjektivní osobní problémy. Místo toho, aby si o svých potížích, o svých stavech promluvil buď s členy rodiny, nebo s nějakým odborníkem, rozhodl se, že vnitřní napětí, do kterého se dostal sám, uvolní tím způsobem, že vyvraždí rodinu Hxxxxx, kterou vnímal jako osoby, které po něm vyžadují, aby se choval jako ostatní, přičemž obžalovaný, který se sám cítil jako výjimečný, viděl, že není jejich požadavkům schopen dostát. Obžalovaný si tedy usmrcením rodiny Hxxxxx řešil problémy se svým vlastním egem. Soud dospěl k závěru, že takováto pohnutka je zvláště zavrženíhodná.

Současně je splněn požadavek zvláště těžkého a těžko napravitelného následku. Jak bylo několikrát zdůrazněno, obžalovaný usmrtil všechny členy jedné fungující rodiny. Obžalovaný tak svým činem připravil matku poškozeného Martina Hxxxxx o jediné své příbuzné a stejná situace je v případě sestry poškozené Veroniky Hxxxxx. Obžalovaný svým činem ukončil život celé jedné rodiny, která byla společenská, kypěla životem, byla fungující a harmonická. Připravil pak celou řadu lidí o kamarády či přátele a osoby jim nejbližší. Takovýto následek je nenapravitelný.

Soud dále dospěl zároveň k závěru, že je splněna i další podmínka, a to že uložení doživotního trestu odnětí svobody vyžaduje účinná ochrana společnosti. Z psychologického posudku PhDr. Beaty Nour Mohammadi soud zjistil, že možnost resocializace obžalovaného je ztížená, je nízká, a to zejména s přihlédnutím k jeho osobnostním vlastnostem. Osoba obžalovaného vykazuje nízkou frustrační toleranci a pohotovost k agresivnímu jednání. Obžalovaný má zvýšený agresivní potenciál a zvýšenou pravděpodobnost agresivního jednání. Souvisí to s chybějící empatií a zvýšenou zranitelností ega v jeho narcistické složce. V případě, že by se dostal do stavu strachu a úzkosti, využívá agresivitu jako obranu vůči těmto stavům. Již v minulosti projevoval tendence k agresivnímu jednání, a to jednak vůči své osobě, ale také vůči svému okolí. V případě, že by se opět dostal do stavu strachu a úzkosti, což s ohledem na jeho sníženou frustrační toleranci není zase tak těžké, opět by, jako obranu před tímto stavem, sáhl k agresivnímu jednání, které by mohlo vést až k obdobnému jednání, pro které je nyní souzen. U potíží, které má obžalovaný, je doporučovaná celoživotní léčba, kterou však obžalovaný doposud odmítal, a tato léčba vyžaduje, aby obžalovaný byl schopen rozpoznat a uměl pojmenovat to, co prožívá a co způsobuje jeho frustraci. Chybí mu schopnost empatie, je zaměřen velmi sám na sebe, což jsou rizikové faktory a v případě, že by byl na svobodě, stal by se pro okolí nebezpečným, pokud by se zvyšovaly okolnosti, které by zvyšovaly jeho vnitřní frustraci. Kdyby byl ponechán bez dohledu, nemůže nikdo zaručit, že by se opět nedekompenzoval, a tato dekompenzace že by opět vedla k agresivnímu jednání. Z toho je zřejmé, že pokud by obžalovaný byl ponechán na svobodě, je zde vysoké nebezpečí toho, že by obžalovaný v budoucnosti opět ve stavu dekompenzace sáhl k agresivnímu jednání, které by mohlo vést až k obdobnému jednání, pro jaké je nyní souzen. V případě, že by tedy po nějaké době vykonal byť velmi vysoký trest odnětí svobody, je zde riziko, že by obžalovaný opět mohl spáchat trestnou činnost, pro kterou je stíhán. O pohotovosti obžalovaného k agresivnímu jednání svědčí i incident z 07.03.2016, tedy z doby nedávné, kdy se ve vazební věznici sebepoškozoval a pokusil se napadnout příslušníky vězeňské stráže. K agresivnímu jednání opět neměl žádný závažný důvod, když uvedl, že jej k němu vedla snaha o vyventilování naštvanosti a vnitřního tlaku.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky, stanovené v § 54 odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku, a proto byl obžalovanému v souladu s ustanovením § 140 odst. 3 za použití § 54 odst. 1, 3 trestního zákoníku uložen výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Pro výkon tohoto trestu, pak byl obžalovaný dle § 56 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl uložen výjimečný trest.

Soud se dále zabýval otázkou, zda lze obžalovanému uložit ochranné opatření v podobě zabezpečovací detence tak, jak bylo navrhováno. Podle ustanovení § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku může soud uložit zabezpečovací detenci vzhledem k osobě pachatele s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a jeho poměrům i tehdy, jestliže pachatel spáchal zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, jeho pobyt na svobodě je nebezpečný a nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení s přihlédnutím k povaze duševní poruchy a možnostem působení na pachatele vedlo

k dostatečné ochraně společnosti. Duševní poruchou se podle § 123 trestního zákoníku rozumí mimo jiné i těžká asociální porucha osobnosti, odborníky spíše označována jako dissociální porucha osobnosti. Mezi nejčastější projevy dissociální poruchy osobnosti patří výrazná neschopnost vnímat pocity druhých a nedostatek empatie, trvající velká nezodpovědnost a nerespektování sociálních norem a závazků, velmi nízká frustrační tolerance a nízký práh pro projevy agresivního chování, neschopnost pocitů viny a další. Ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, i ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, pak vyplývá, že právě takovou dissociální poruchou osobnosti je obžalovaný stížen, přičemž s ohledem na jeho postoje ke své poruše osobnosti i s ohledem na charakter poruchy osobnosti je zde nebezpečí, že by uložené ochranné léčení nevedlo k dostatečné ochraně společnosti. Obžalovaný spáchal zločin právě pod vlivem své těžké poruchy osobnosti a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, jak již bylo uvedeno výše, a to právě pro jeho těžkou poruchu osobnosti, kdy má obžalovaný zvýšené sklony k agresivnímu jednání, přičemž sám na svou poruchu nemá náhled, pomoc odborníků až doposud odmítal, kdy v současné době se k tomu staví příznivěji, avšak za situace, kdy stále doufá, že celá záležitost bude posuzována jako problém medicínský a nikoliv trestněprávní. Sama znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pak navrhla, aby obžalovanému bylo uloženo ochranné opatření v podobě zabezpečovací detence, aby na obžalovaného mohlo být působeno psychoterapeuticky za eventuální podpory farmakologické léčby. Nemůže být ponechán bez dohledu, neboť by mohlo dojít k dekompenzaci jeho osoby a k agresivnímu jednání. Tyto závěry potvrzuje i výše popsáný incident z 07.03.2016.

Soud dospěl k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky stanovené v § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, protože obžalovaný spáchal zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, vzhledem k jeho zvýšené tendenci k agresivnímu jednání je jeho pobyt na svobodě nebezpečný a s ohledem na charakter duševní poruchy obžalovaného by ochranné léčení nevedlo k dostatečné ochraně společnosti, a proto byla obžalovanému uložena zabezpečovací detence, kdy tuto může soud, tak jak je stanoveno v § 100 odst. 3 trestního zákoníku uložit i vedle trestu.

O návrhu státní zástupkyně na zábrání nožů, které jsou přílohou spisu, soud nerozhodl, když dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro zábrání věci stanovené v § 101 tr. zákoníku.

Soud se dále zabýval otázkou náhrady škody. Poškozená Mgr. Emília Hxxxxx, matka zesnulého Martina Hxxxxx a babička Filipa a Davida Hxxxxx, se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v částce tři miliony korun, tj. v částce jeden milion za každého z usmrcených přímých příbuzných. Poškozená Katerina Bxxxxx-Sxxxxx, sestra zesulé Veroniky Hxxxxx, se rovněž připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši jednoho milionu korun. Soud však vyhověl nárokům poškozených pouze zčásti, a to zejména s ohledem na to, že k spáchání trestného činu došlo v roce 2013, tedy ještě za účinnosti občanského zákoníku účinného v té době, tj. zákona č. 40/1964 Sb., který byl účinný do 31. 12. 2013. Podle ustanovení § 3079 odst. 1 nového občanského zákoníku, tedy zákona č. 89/2012 Sb., právo na náhradu škody, vzniklé porušením povinností stanovené právními předpisy, k němuž došlo před dnem nabytí

účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Soud tedy postupoval podle ustanovení občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., zejména podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Z provedeného dokazování vyplývá, že škodu usmrcením rodiny Hxxxxx způsobil obžalovaný, ke vzniku škody, resp. nemajetkové újmy, došlo v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného a ten nese za její vznik plnou odpovědnost. Výše nemajetkové újmy pak byla určena dle § 444 odst. 3 občanského zákoníku, kde jsou stanoveny konkrétní částky náležející jednotlivým poškozeným v případě úmrtí příbuzných. Poškozenému rodiči náleží 240.000,- Kč, o prarodičích zde pak zmínka není, pouze o dalších blízkých osobách žijících ve společné domácnosti s usmrceným. Mgr. Emílii Hxxxxx však s usmrcenými ve společné domácnosti nežila, a proto soud dospěl k závěru, že má nárok na náhradu nemajetkové újmy pouze ve výši 240.000,- Kč jako rodič poškozeného Martina Hxxxxx v souladu s ustanovením § 444 odst. 3 písm. c) občanského zákoníku. V případě poškozené Kateriny Bxxxxx-Sxxxxx pak soud rozhodl o náhradě nemajetkové újmy ve výši 175.000,- Kč v souladu s ustanovením § 444 odst. 3 písm. e) občanského zákoníku, kdy takováto částka je přiznána sourozenci zesnulého. Tyto částky, stanovené občanským zákoníkem v sobě zahrnují i odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu. S ohledem na to, že soud postupoval podle ustanovení občanského zákoníku, platného v době vzniku škody, byla poškozené Mgr. Emílii Hxxxxx přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 240.000,- Kč a poškozené Katerině Bxxxxx-Sxxxxx ve výši 175.000,- Kč a obě poškozené pak byly podle ustanovení § 229 odst. 2 trestního řádu odkázány se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na nařízení ve věcech občanskoprávních, neboť jim soud přiznal nárok pouze zčásti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě, případně v další lhůtě určené předsedou senátu, odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo, vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, 2 trestního řádu).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 trestního řádu).

Krajský soud v Brně

20. července 2016

Za správnost vyhotovení:

Lenka Galochová

Mgr. Michal Zámečnick, v. r.

předseda senátu

